ÎN BĂTAIA VÂNTULUI
SANDRA BROWN
CAPITOLUL 1

Laura intră în galerie şi îl privi gânditoare pe Mark Sane, întrebându-se cum avea oare să iasă din încurcătura în care se băgase. El îi întoarse privirea, apoi se ocupă de un client interesat, un turist care era pe punctul de a achiziţiona unul din tablourile Laurei. Mark era partenerul

ei, prietenul ei şi, ca şi ea, era artist. Conduceau împreună galeria şi, deşi el era mai în vârstă, ea era partener egal. Faptul că era mai mare de ani nu-l făcea şi mai înţelept, fiindcă avea un temperament de artist foarte instabil şi exploda din când în când, iar ea se aştepta să explodeze şi acum, când îi va pomeni de viitoarea ei misiune la care era datoare. Având în faţă, peste câteva luni, o expoziţie de organizat, ar fi trebuit să rămână pe poziţii, la muncă – tablourile nu se pictează singure – dar n-avea altă alternativă: trebuia să plece în insulele Greciei, la bunicul ei. Mark, probabil, avea să încerce s-o omoare. O amuza să-l vadă entuziasmat, gerticulând vioi din mâini, cu şarmul lui obişnuit, descoperind unul din tablouri. Putea să fie foarte atrăgător când se străduia s-o facă şi, uneori, chiar îl înghiontea, îl tachina referitor la înfăţişarea lui.

Părul lui era în dezordine, nepieptănat şi avea un batic legat în jurul capului, care-l făcea să semene cu un indian apaş sau cu un om trăit în mijlocul naturii. Cămaşa îi era, în mod intenţionat, pătată de vopsea. Blue jeansii erau totuşi noi, deşi cu o crestătură ca de cuţit şi, fiindcă dimineaţa era caldă, nu purta unul din puloverele lui, ceea ce era un lucru bun, deoarece majoritatea aveau găuri în coate.

— Arăţi bine azi, îi făcu Laura un compliment în fugă, după plecarea clientului, când Mark se întoarse spre ea cu o privire ameninţătoare. Blue jeansii îţi vin bine.

— Sunt noi. Păsuieşte-mă două zile ţi or să fie pătaţi de vopsea. Ochii lui căpătară aceeaşi expresie de ameninţare. Acum, c-ai terminat cu complimentele, hai să revenim la lucruri mai serioase. Ai întârziatdouăzeci şi cinci de minute. A trebuit să dau fuga aici fără să mă spăl măcar pe faţă, când m-am uitat înspre galerie şi-am văzut că era încă închisă. Cumpărătorul acela tocmai pleca – abia am reuşit să-l întorc din drum. Laura ridică spre el o privire tristă. Era, probabil, cel mai dezordonat tip pe care-l cunoscuse vreodată. Părul şaten îi atârna aproape până la nivelul umerilor iar baticul înfăşurat în jurul capului nu lipsea aproape niciodată. Era un artist extraordinar, totuşi

şi foarte serios în ceea ce privea munca lui, în ciuda înfăţişării sale boeme.

— Încetează să te mai uiţi la cămaşa mea şi nici măcar nu te gândi să-mi spui s-o calc. Hai să trecem la scuze, ordonă el. Eu stau în pat până la zece şi tu vii aici devreme, pregătită – asta era înţelegerea noastră. Te-ai eschivat.

— Am avut o problemă, începu Laura, dar el o întrerupse, dând din mâinile subţiri.

— Ştiu totul despre mama ta şi, de vreme ce admit că este o persoană handicapată, până acum trebuia să te fi obişnuit cu ea – oricum, o ai de douăzeci şi patru de ani. Ar fi trebuit s-o antrenezi. Vino cu o scuză mai bună.

Fiindcă tot urma explozia unei bombe, Laura ridică ochii spre el şi îi spuse adevărul.

— Plec în Mykonos. Ochii lui Mark se îngustară într-un mod alarmant, dar ea se păstră pe poziţii.

— Mykonos e o insulă grecească – nu poţi să ajungi acolo cât ai zice peşte!

Am fost împreună de acord că ai nevoie de cel puţin trei pânze noi pentru expoziţie. Şi din cauza asta nici nu poate fi vorba de Mykonos!

El abandonă subiectul, dar Laura insistă. Plecarea la Mykonos era un lucru pentru care putea renunţa la toate.

— Nu putem exclude asta, Mark. Bunicul e bolnav – am vorbit cu el la telefon şi mi-am dat seama. Ştiu că e bolnav, indiferent ce spune el.

— Asta poate într-adevăr să fie adevărat. O privi dur o clipă, apoi se întoarse. Fac nişte cafea şi tu îmi explici pe îndelete. Laura fu imediat de acord. Şi se oferi s-o facă ea. Nu voia să-l vadă amestecând ca de obicei cu o pensulă, în modul lui aiurit.

— Mami a primit astăzi o scrisoare, explică ea în timp ce făcea cafeaua în bucătăria din spatele galeriei. Bunicul are o virozăşi ea vrea ca eu să mă duc până acolo să-l văd.

— Nefiind capabilă să se deplaseze singură, interveni el, gustând mulţumit din cafea.

— Oh, Mark! O ştii pe mami. Oricum, refuzasem să

mă duc, dar, după ce-am vorbit cu bunicul la telefon, m-am răzgândit. Cred că încă se simte rău şi mai are şi şaptezeci de ani, totuşi. Strânse buzele cu mâhnire şi se uită la ea.

— Eşti numai suflet, Laura, nu-i aşa? Eşti la fel de bună la suflet şi sensibilă ca la nouăsprezece ani. Acum mă faci să mă simt ca un porc numai pentru c-am putut să mă gândesc la galerie. Oricum, te ştiu eu pe tine. Odată ce ţi-ai pus ceva în minte, nimic nu te mai opreşte. Du-te cu bunul Dumnezeu.

— Vii cu mine? întrebă ea mai curând disperată.

— Când am zis du-te cu bunul Dumnezeu, nu mă gândeam tocmai la persoana mea, o asigură el mândru. Unul din noi are treabă de făcut şi, evident, eu sunt acela.

— Am de gând să lucrez acolo, Mark. E un loc minunat. Putem lucra împreună şi putem aduce acasă câteva tablouri de excepţie. O privi năucit, dar putu zări în ochii lui o sclipire de interes, cu toate acestea, încă puţină presiune şi avea să cedeze.

— Ai uitat că avem o galerie?

— M-am gândit şi la asta, îl asigură ea, dornică. O să punem un afiş mare: Galeria închisă pentru modificări. Putem folosi aceeaşi expresie pentru vernisaj. O să trezească interesul.

— Sau n-o să atragă lumea deloc. Poate să declanşeze falimentul nostru. Văzu expresia ei îngândurată şi începu să râdă. Laura, eşti, ca întotdeauna, imposibilă.

Foarte bine, fă cum vrei! Poţi să-mi dai şi un pupic!

— După ce te speli pe faţă, îl asigură ea veselă, adăugând în timp ce el pleca grăbit până acasă, chiar peste drum: O să ai nevoie de un costum la tine.

— Crezi că n-am unul? mormăi el. În dulap, peste drum, am haine curate!

— Fă-ţi bagajul, râse Laura, închizând uşa cu un zâmbet.

Zâmbetul pieri, însă, după plecarea lui. Se simţea incredibil de vinovată. Adevărul era că nu-i spusese chiar totul, doar o parte. Era ceva mai serios decât boala bunicului. Dacă suspiciunile ei se adevereau, atunci

bunicul ei era jefuit.

Scrisoarea care sosise în dimineaţa aceea adusese o expresie de anxietate pe chipul mamei sale şi, după ce o citise, Laura avusese acelaşi sentiment. Îşi vindea vasul şi pământul pe care le avea de ani de zile şi probabil multe alte proprietăţi de-ale lui. Un prieten grec îl sfătuia aşa, le scria el şi Lisa McSimon ridicase privirea şi întâlnise privirea îngrijorată a Laurei.

— Mai curând un ticălos de grec, se pare, meditase ea şi, după ce Laura vorbise cu bunicul la telefon, auzind vocea lui schimbată, ca niciodată înainte, hotărâse să plece la Mykonos să-l prindă pe ticălos la locul faptei.

Avea nevoie de o acoperire şi Mark era persoana ideală. Nimeni n-avea să bage în seamă doi artişti, mai ales când unul dintre ei arăta ca Mark. Trebuia să stea cumva la pândă şi, dacă era singură, probabil că secătura de grec avea să fie mai precaut. Un lucru era sigur în privinţa lui Mark – se făcea remarcât, înfăţişarea lui era izbitoare, ciudată. Ea putea cu uşurinţă să se plaseze în planul doi dacă el era acolo. Îşi forţă conştiinţa şi lăsă de-o parte gândurile negre, ca să se înveselească.

Nu putea în niciun fel să-i spună lui Mark întregul adevăr. S-ar fi comportat ca un detectiv şi ar fi ieşit totul la iveală. Era foarte înclinat spre drame. Un lucru era sigur, adevărat, puteau face nişte tablouri bune, fiindcă insula era superbă. Deşi nu mai fusese la bunicul ei de cinci ani, ştia că insula nu suportase mari schimbări. Fusese fericită acolo în copilărie, în Grecia, dar tot ce se lega de ea devenise mult prea dureros şi să se gândească măcar.

Nu se mai agăţa de asta acum, trecutul era mort. Avea de făcut un afiş, aşa că îl începu”. Galeria închisă pentru modificări”. Aveau să fie nişte schimbări când va ajunge ea la Mykonos, se gândi în sinea ei. Bunicul avea nevoie de ea, era sigură de asta. Îi era foarte drag, îi fusese întotdeauna. Dacă cineva îşi închipuia că putea să-l păcălească, trebuia să se gândească de două ori!

O săptămână mai târziu, Laura se găsea în micul port din Mykonos, respirând aerul familiar, cald şi parfumat, cu

un surâs pe faţă şi cu teama de a fi din nou aici risipită. O singură privire la bunicul ei era destul ca să se convingă că fusese într-adevăr bolnav. Din spusele lui, nu fusese decât o virozã, dar faţa lui, de obicei sănătoasă, era palidă şi trasă şi era clar că nu se refăcuse pe deplin.

Era mulţumită că se afla aici să-l supravegheze. Odată instalată, se putea ocupa şi de celelalte probleme ale lui.

Harry Clare, tatăl mamei ei, era un arheolog specializat pentru suprafeţele marine, cunoscut în lumea întreagă şi când venise ultima dată în Anglia, nu dăduse niciun semn de boală. Fusese la fel de alert şi de in putere ca întotdeauna, nerăbdător să se întoarcă în mica insulă care-i fusese casă de peste treizeci de ani, dar acum nu arăta bine şi îmbătrânise. Ce trist, trebuia să admită ea şi gândul că cineva putea să se folosească de el era destul s-o facă să se înfurie.

Bunicul ei nu făcu niciun gest la vederea lui Mark. Puse totul în seama profesiunii lui. Era un om foarte uşor de abordat. Ca şi ea, avea obsesiile lui şi putea să picteze după pofta inimii, lăsându-l să stea pe veranda vilei lor, câtalogând ultimele obiecte de pe vasul pe care-l cerceta în acel moment pentru guvernul grec. Arheologia marină îl absorbea precum pe ea pictura şi se înţelegeau unul pe altul. Ea îşi petrecuse toate vacanţele aici, în copilărie.

Mark se instală pe plajă în capătul celălalt al insulei şi nu-l mai văzură decât când se apropie ora mesei. Îşi luase prânzul la el şi stătuse la soare, pictând. Arăta ca un artist dezordonat mai mult ca oricând, dar Laura se îndoia că bunicul ei observase. Aparenţele nu-l preocupaseră niciodată. Nu semăna deloc cu fiica lui, Lisa. Laura se apucase de lucru cu câteva zile în urmă şi ştia că bunicului îi convenea mai mult s-o vadă lucrând, în loc să-l bată la cap – lăsa asta în seama mamei sale. Era linişte aici pe insulă, cu casele albe şi vasele de pescuit, cu micuţul golf pentru pescuit, iar acum ea picta portul, cu şevaletul ridicât şi instalat într-o poziţie perfectă.

Nimeni n-o deranja. Era, în orice caz, obişnuită să-i

vadă pe oameni mişunând în jurul ei ca să arunce un ochi la pânză, în timp ce lucra, dar oamenii de aici erau prea politicoşi ca s-o întrerupă. Fusese de prea multe ori aici ca ei să se fi obişnuit cu ea şi acum doar o salutau cu un zâmbet şi îşi vedeau de drum. În afară de asta, mersese vorba că era nepoata lui Harry Clare şi mulţi şi-o aminteau. Bunicul ei devenise cu timpul tot mai cunoscut în Grecia şi toţi îl preţuiau pe insula aceasta minunată. Putea să lucreze în linişte, mulţumită. Pânzele de care era nevoie pentru expoziţie aveau să apară de la sine, fără probleme.

Problema o constituia acum începutul investigaţiilor ei. O cercetare discretă la adresa bunicului ei nu-i adusese decât un răspuns vag. Nu se pricepea deloc la afaceri. Un prieten grec îl sfătuise, un om care-i era prieten de aproape cinci ani. Deci acesta era ticălosul, o secătură în haine greceşti. Trebuia să fie foarte circumspectă dacă bunicul ei avea încredere în omul acesta. Laura se bucura mai mult ca oricând că Mark era aici. Dacă avea să-l cunoască, putea să-l tragă şi pe Mark după ea, pretinzând că era iubitul ei. Putea chiar să-i facă şi mărturisiri lui Mark, dar spera să nu fie nevoie.

Scena pe care o picta era neobişnuită, nu doar un port oarecare. Apa era adâncă, ştia asta, dar chiar şi aşa, câteva structuri de rezistenţă din piatră ieşeau puţin din apă, erau atenţionate vasele de pescuit să navigheze cu atenţie şi cele de pasageri ocoleau zona şi insula era liniştită. În dreapta erau ruinele unui castel, încă păstrate intacte, minunate.

Picta puţin cer albastru, apa cristalină, ruinele cărămizii şi stâncile colţoase din apropiere. Nu era în niciun caz o compoziţie uşoară şi absolut deloc un peisaj de port. Ca să expună ceea ce vedea pe pânză era dificil şi în zilele din urmă devenise din ce în ce mai obişnuită cu împrejurimile şi numai gândul cum să-l ferească pe bunicul de un posibil duşman îi distrăgea atenţia şi nu-i dădea posibilitatea să se cufunde cu totul în atmosfera care o înconjura.

O înjurătură (izbucnire) în greacă o făcu să tresară şi să ridice ochii, tocmai la timp ca să bage de seamă că era cât pe-aci să fie trântită jos de un puşti pe o bicicletă, care încerca să meargă pe marginea apei debarcaderului, evitând o cădere, neluând în seamă prezenţa ei, în timp ce gonea printre pietre.

O ceartă pe măsură veni din partea unui bărbat care apăru din senin şi apucă ghidonul bicicletei, oprind-o la un pas de ea, speriindu-l pe puşti, ţinându-l de ceafă cu o mână mare, maronie, cu o expresie serioasă pe faţă.

Dimitris! Laura fu extrem de şocâtă şi lăsă să se vadă. Cunoştea vocea aceea, dar nu se mai aşteptase s-o audă niciodată. Aceasta nu era Atena, era o insulă mică şi, după ce trăsese o adevărată sperietură, acum era liniştită. Nu se înşela asupra bărbatului acela înalt, cu mâini puternice, cu părul negru dat pe spate care strălucea în lumina soarelui. Înainte ca el să se întoarcă spre ea, îşi revenise, încerca să-şi calmeze bătăile inimii şi aproape că se temea de propriile ei reacţii.

Ce făcea Dimitris Paridis pe insula aceasta liniştită, departe de lume? El era un om sofisticât, important, îşi trăia viaţa printre oameni ca el. Turiştii nu prea veneau des aici şi, în orice caz, el nu era turist. Dacă voia să se relaxeze, călătorea cu avionul oriunde în lume. Toată amărăciunea ei ieşi la suprafaţă, nimic nu mai era de domeniul trecutului acum.

Nu trebuia să mai discute niciodată cu el, niciodată! O cuprinse panica punându-şi repede ochelarii, ca să-şi ascundă ochii. Căută cu picioarele sandalele pe care le lăsase mai încolo când se postase acolo mai devreme.

N-avea cum s-o recunoască. N-o mai văzuse de cinci ani de zile. Avea părul tuns mai scurt acum şi purta pe cap un batic-eşarfă, ochelarii de soare îi ascundeau ochii verzi, chipul ei nu mai avea delicâteţea adolescentei. În clipa în care el se întoarse spre ea, era deja pregătită să-l înfrunte, sigură în spatele şevaletului, cu o expresie de politeţe surprinsă pe faţă.

— Îţi cauţi singură primejdia, *thespinis* (domnişoară)

aşezându-ţi şevaletul într-un loc ca acesta. E un lucru obişnuit pentru puşti să se plimbe pe aici cu bicicleta, aventurându-se pe marginea apei. Laura tresări la tonul dominator al vocii lui, şocâtă de vederea lui şi amintindu-şi cine era. Şi lui îi era perfect clar că întâlnise o străină, dar asta nu-l oprea să vorbească pe un ton autoritar.

— N-am avut probleme altă dată, îl informă Laura politicoasă, deşi era un lucru bun că nu putea vedea sclipirea ochilor ei verzi. În orice caz, este priveliştea pe care o doream şi doar în acest loc pot să o obţin. În viitor am să fiu mult mai atentă. Mulţumesc pentru ajutorul dumneavoastră.

Vocea ei era rece, îl scutea de prezenţă, nu trăda trăirile ei, dar el o ignoră, oricum.

— Eşti englezoaică – ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu prea te bucuri de facilităţi turistice aici şi e un loc destul de periculos pentru o femeie singură.

Englezoaicele dau dovadă de neatenţie. Eşti cu prieteni?

— Nu, mormăi Laura, mulţumită că n-o recunoscuse, din ce în ce mai furioasă. Mai tremura încă din cauza şocului, dar furia o cuprindea în timp ce-i treceau prin minte amintiri. Mulţumesc că m-ai salvat. Acum o să-mi văd de treabă, dacă nu te superi, Aparent, asta îl supăra şi, spre consternarea ei, o ocoli şi veni în faţa şevaletului să-i privească lucrarea. Ura ideea de a-l avea din nou în preajmă. Îl ura pe el. Cinci ani în care încercase să nu se mai gândească la el nu ajutaseră la nimic. Nu îngropaseră trecutul. Tresări şi simţi fiori pe şira spinării, dar se controla să rămână rece şi calmă.

— E bun. Eşti profesionistă? Era o întrebare intenţionată şi ea expiră sacadat. Se simţea mai bine acum decât atunci când îi văzuse cu altă ocazie operele şi doar un artist antrenat ar fi observat marca individualităţii care ar fi dat-o de gol. Câte îşi aducea oare aminte? Nimic! Probabil că renunţase la tabloul pe care i-l făcuse imediat ce se întorsese în Grecia – mai repede – renunţase la el de îndată ce renunţase la ea.

— Da. Decisese că era mai bine să ştie ce poziţie adopta.

— Locuieşti în apropiere? Locuieşti la vreuna din casele pescarilor?

— Nu, insistenţele lui o enervau, iar vocea ei căpătase accente de furie. Voia să-l vadă plecat înainte să-i pomenească de alţi artişti pe care-i cunoştea, înainte ca ea să se piardă cu firea şi să-i spună să-şi vadă de treburile lui afurisite.

— Eşti unul dintre aceia care se instalează pe plajă fără alte facilităţi? întrebă el, tonul lui discreditând ideea. E periculos să stai aici singură.

Cum îndrăznea să se amestece în treburile ei? Habar n-avea cine era ea, aşa că era clar că era pregătit să se poarte la fel cu orice străin. Nu-şi putea imagina cum de căzuse în plasă când îl cunoscuse prima dată în Anglia. Îşi bătuse o dată joc de ea, cu mult timp în urmă.

— Nu sunt singură! Trânti cuvintele ca să-l enerveze şi să-l facă să plece înainte să arunce ochelarii şi să se confrunte cu el faţă în faţă. De fapt, tremurul ei de la început se transformase într-un tremur de furie. Nu şi-o amintea, asta era clar, dar cu siguranţă plănuia să facă cunoştinţă cu ea. Poate că avea predilecţie pentru englezoaice! Poate asta fusese întotdeauna problema lui?

— Cu ce ai venit la Mykonos? întrebă el deodată, aproape surprinzând-o fără să vrea. Un prieten de-al bunicului ei îi adusese pe ea şi pe Mark cu şalupa, dar recapitula repede în gând şi spuse:

— Am venit cu un vas de pescuit acum câteva zile.

— Noi? o provocă el.

— Eu şi cu prietenul meu se aventură ea, rece. Şi acum, dacă nu te superi…

El nici n-avu răgazul să-i răspundă. O altă voce li se alătură, o voce plictisită şi afectată şi cu colţul ochiului Laura văzu o femeie bine îmbrăcată, frumoasă, care îl luă pe Dimitris strâns de braţ.

— Ah, unul din artiştii aceia de pe plajă, observă ea amuzată. O să-i cumperi tabloul, Dimitris? Laura întoarse

capul tocmai la timp ca să vadă un zâmbet pe faţa lui întunecâtă. Aparent, totul i se părea amuzant, incluzând tonul vag insultător al femeii. Se simţea chiar sigură pe ea. Dacă ar fi fost cazul s-o recunoască, s-ar fi petrecut deja asta până acum. Fiindcă îşi apărase ochii cu ochelarii de soare, era în siguranţă. Unii oameni îi recunosc pe alţii doar după ochi. În orice caz, de ce şi-ar aminti el o faţă de nouăsprezece ani, după alţi cinci? Probabil că avusese mai multe femei în tot timpul acesta. Chiar fuseseră multe altele, judecând după insistenţele în ce-o privea pe ea.

Enervarea ei creştea din clipă-n clipă, dar să piardă bătălia ar fi fost un lucru prostesc. Mai avea şi alte lucruri de făcut în Mykonos.

— Hm, oare să-l cumpăr? se întrebă el, amuzat. Ai nevoie de bani pentru alimente cât timp te afli aici, thespinis?

— Am bani, mulţumesc. Chiar dacă n-aş avea, prietenul meu are. În orice caz, nu vând lucrările mele aşa la întâmplare, îi spuse Laura, aruncându-i o privire şi femeii de la braţul lui Dimitris. Nu vând – absolut nimic.

Pentru o fracţiune de secundă, femeia roşi puternic şi furia îi întunecă faţa lui Dimitris, când o cuprinse pe aceasta cu braţul, protector. Nu mai era vorba de nicio dulcegărie acum şi asta îi convenea de minune Laurei. Se întoarse şi începu să-şi strângă lucrurile, foarte sigură că, dacă mai rămânea aici, ar fi explodat sau s-ar fi dat de gol.

— Te alungăm noi? o întrebă el pe un ton rece, fără niciun pic de amuzament.

— Să spunem că mi-a pierit dispoziţia, i-o întoarse ea. Liniştea pe care am avut-o s-a risipit.

— Poate c-ar fi fost mai bine să-l las pe puşti să te azvârle în apă? sugeră el cu o voce ca de gheaţă.

— Poate că da. Se întoarse la bicicletă şi porni, luând-o special în direcţia opusă celei pe care ar fi luat-o în mod obişnuit, uşurată, când întorcând capul, văzu că plecaseră şi ei. Doar când ajunse acasă, în vila bunicului, putu să respire în voie. Un lucru era sigur – până când Dimitris Paridis pleca din Mykonos, ea renunţa să mai meargă în

port. Cu Mark aici, reuşea de minune. El era interesat de munca ei şi în fiecare zi voia să vadă cum evolua. Trebuia să înceapă un alt tablou şi să-i lase pe acesta pentru moment. Trebuia să-şi amâne şi investigaţiile, de asemenea. Bunicul fu surprins s-o vadă înapoi aşa de curând.

— Doar n-ai decis să abandonezi minunatul tablou, scumpa mea? întrebă el puţin îngrijorat, privind-o îndeaproape. Era înalt şi stătea încă drept, cu părul alb în jurul capului şi fetei bronzate, fără riduri. Era foarte evident că fusese bolnav, dar era un bărbat foarte hotărât, complet absorbit de munca lui. Avea ochii albaştri şi reci că ai mamei ei, deşi aici se oprea toată asemănarea dintre ei. Nici Laura nu semăna cu el. Era puţin prea mult sânge scoţian în vinele ei, băgase de seamă asta.

Ea n-ar fi putut căpăta niciodată chipul acela palid. Avea părul prea auriu, ochii foarte verzi, din toate culorile din belşug. Nimeni n-ar fi crezut că Harry Clare era bunicul ei, doar dacă nu ştia dinainte.

— Nu, bunicule, oftă ea, dând din cap un mulţumesc pentru băutura rece pe care i-o adusese servitorul. Am avut o întâlnire neplăcută şi am zburat de acolo într-un mod ruşinos.

— O întâlnire neplăcută, pe Mykonos? Arăta chiar supărat. Spune-mi cine era şi o să…

— Oh o pereche de turişti, şopti ea în treacăt. Acum îi părea încă suferind că să-l necăjească cu prostii şi, în orice caz, nu povestise niciodată nimănui despre Dimitris. Şi n-avea s-o facă niciodată.

— Ai auzit să se mute cineva pe insulă de curând? întrebă ea, trecându-i un gând teribil prin minte. Dacă Dimitris Paridis avea o vilă aici, habar n-avea cum o să facă să-l evite. Să plece, nu se punea problema. Venise aici într-o misiune şi nici măcar nu şi-o începuse încă. Încă se temea pentru sănătatea bunicului ei şi nimic n-avea s-o alunge, nici măcar Dimitris Paridis.

— De curând? întrebă el, râzând. Scumpa mea, nu prea vin oamenii să locuiască aici. Nimic nu-i atrage, în

afara frumuseţilor naturii. Este şi cam departe şi asta-i deranjează de cele mai multe ori. Nu, încheie el cu un oftat, nimeni nu s-a mai instalat aici. Atunci nu trebuia decât să stea cu capul plecat câteva zile şi toate aveau să meargă bine. Poate nu veniseră acolo decât pentru o zi? Femeia nu arăta că ar rezista într-un asemenea loc prea multă vreme şi nici Dimitris Paridis nu găsea nimic de „agăţat" aici. Majoritatea femeilor de pe insulă aveau şaizeci şi cinci de ani! Gândul la el mai persistă totuşi în mintea ei. Era imposibil să scape de amintiri. Omul pe care îl cunoscuse ea, ce ştia şi ţinuse în sufletul ei ascuns cinci ani de zile se amesteca cu amintiri, amintiri care o năpădeau cum stătea pe verandă şi privea marea.

Atunci gustase prima dată dragostea, ceea ce nu mai întâlnise de atunci încoace. Nimeni nu mai reuşise să-i trezească interesul după vara aceea. Îşi fripsese bine degetele şi în cele din urmă revenise totuşi la vechiul ei stil de viaţă după ce se refăcuse. Începuse să fie din nou vechea Laura. Cum spusese mereu bunicul ei, se avânta în bătaia vântului, fără griji şi neatinsă, în timp ce arta era marea ei dragoste. Numai Dimitris reuşise să schimbe asta. Şi n-avea s-o mai facă nimeni, niciodată. Avea doar nouăsprezece ani, cu părul de culoarea grâului copt, atârnându-i drept şi strălucitor până la nivelul umerilor. Viaţa ei era plină, fără griji. Tocmai terminase primul ei an la colegiul de artă, tablourile ei atrăgeau deja atenţia şi nu-şi mai dorea altceva de la viaţă.

Tatăl ei, Sir Stuart McSimon, era directorul Consiliului de Administraţie de la McSimon Shippind Line, o firmă veche scoţiană, care revenise ca moştenire descendenţilor englezi care încă mai purtau şi numele, şi vacanţa ei de vară coincise tocmai cu întrunirea celor mai importanţi oameni din lumea navigaţiei maritime. De data asta Daney Hall era locul de întâlniri şi Lisa McSimon intrase imediat în panică, apoi o apucase groaza, dar soţul ei se împăca cu situaţia asta, ţinând cont de faptul că Elizabeth conducea casa de douăzeci şi cinci de ani din cei cincizeci ai ei şi se descurca cu toate, făcând faţă şi

stărilor soţiei lui.

Trecuseră doi ani de când conferinţa se ţinuse ultima dată aici şi Laura reuşise să se strecoare fără să participe la dineuri. Avea acum nouăsprezece ani şi, de data asta, nu se mai putea eschiva, cum spusese mama ei, mai ales că venea un invitat din Grecia, un tânăr magnat al marinei, care avea să rămână şi la petrecerea de familie, după plecarea celorlalţi oameni importanţi. Laura îşi privea imaginea din oglindă în acea primă seară. De două zile evita contactul cu restul musafirilor. N-o interesau absolut deloc. Îşi petrecea majoritatea timpului în studioul amenajat de tatăl ei, un atelier într-una din camerele de la ultimul nivel al casei, bine luminată şi Elizabeth fusese ca întotdeauna de partea ei, ducându-i acolo mâncare, sigură că nimeni nu-i va simţi lipsa jos.

Acum era altceva. Mulţimea se retrăsese şi rămăseseră doar zece oaspeţi. Absenţa ei avea să fie remarcată şi, chiar dacă n-ar fi fost aşa, mama ei îi atrăsese atenţia mai devreme că se aştepta s-o vadă la cină, purtându-se frumos şi îmbrăcată cu grijă. Să fie sofisticată, nu se punea problema, bine crescută era altceva şi acum, că ora fatidică se apropia, Laura se privea în oglindă. Nişte ochi verzi, vii, o priveau şi genele, despre care mama ei spunea că erau prea lungi, îi făceau să pară şi mai verzi. Părul îi strălucea, bogat, auriu, din belşug. Avea o ţinută foarte feminină şi sâni rotunzi, bogaţi. De curând îşi pierduse formele rotunde de fetiţă şi în acel moment îşi dorea să aibă silueta subţire a mamei sale.

Rochia ei verde ca mărul era lungă şi frumoasă, dar îi scotea talia în evidenţă, şoldurile pline, stomacul plat şi sânii mari. Se simţea ca o faţă de la ţară, dar n-avea rost să-şi facă probleme din cauza asta şi nici din cauza părului. Cum încerca să-l strângă, îi cădea din nou pe umeri. Era prea greu, prea bogat şi prea lung.

— Laura! Ar trebui în clipa asta să fii jos! Ce mă fac cu tine? Lisa McSimon intră în cameră şi o cercetă pe fiica ei cu un aer disperat. Trebuie să-ţi ridici cumva părul. Vreau să străluceşti într-adevăr în seara asta. Domnul

Paridis e un gentleman foarte încântător şi cultivat, obişnuit să fie înconjurat de femei frumoase.

— A adus cu el unele dintre ele? întrebă Laura răutăcioasă, dar mama ei nu era deloc amuzată.

— Nici gând! Cred că am eu una aici. Nu prea ai stat în societate, Laura. Acum să fii repede gata şi nu mai fi aşa neliniştită! L-ai cunoscut pe domnul Paridis acum doi ani, n-ai de ce să te temi. Era din nou nervoasă şi plină de energie şi Laura făcu o grimasă. Ea considera că era gata. Şi nu era deloc neliniştită. Mama ei era cât pentru toată familia. Ignoră remarcile şi coborî, cu părul auriu zburdându-i în jurul capului precum o diademă strălucitoare.

Toate candelabrele din casă erau aprinse şi, cum intră în sufragerie, fu copleşită de zarva şi conversaţiile pe un ton ridicat care o fereau de ochii mamei ei. Se putea strecura fără să fie remarcată şi retrage apoi în camera ei imediat după cină. Nici gând de aşa noroc. Tatăl ei o zări şi o chemă cu voce tare, bubuind ca de obicei.

— Laura! E prima oară când te văd de zile întregi. Toţi ochii se întoarseră spre ea şi privirea mamei ei îi spuse că din ţinuta ei lipseau multe lucruri importante.

Aveau să fie uitate până mâine, sau cel puţin imediat ce oaspeţii plecau şi mama ei putea să-şi găsească liniştea, cu un oftat de uşurare. Nu numai mama ei o privea cu atenţie. Mai era şi un bărbat înalt cu ochii negri, lângă tatăl ei, care nu-şi desprindea privirea de pe chipul ei. O cerceta aşa de atent încât simţi un val de călduţă în trupul ei. Era ca un curent electric, ca şi cum nu mai era nimeni altcineva în încăpere şi el monopoliza totul şi reuşi să-şi stăpânească emoţiile, în timp ce tatăl ei traversă camera să-i întindă un pahar cu şampanie.

— Dimitris, ţi-o aminteşti pe fiica mea cea talentată? Cred c-ai cunoscut-o în treacăt acum doi ani. Mai bine ai reînnoi cunoştinţa. Într-o zi o să fie faimoasă.

S-ar putea să vrei unul din tablourile ei. Laura fusese prea jenată ca să observe că venise în urma tatălui ei, de fapt se simţea chiar ameţită şi acum el o privea de sus, aşa

înalt şi brunet cum era. Trebui să ridice ceva capul ca să-i întâlnească privirea. Nu şi-l amintea şi chiar se îndoia că-l cunoscuse. Avea un chip ce nu putea fi uitat, perfect, cu trăsături puternice – ochii ei de artist sesizară asta. Era precum o statuie, dar avea ochii extrem de vii, negri, strălucitori.

— Mi-o aduc aminte. Ne-a evitat cu succes când am fost data trecută aici, dacă mi-aduc bine aminte. Avea o voce gravă, joasă, cu un accent străin şi Laura simţi cum îl bate inima mai tare, de parcă cerul se pogorâse asupră-i sau ea atinsese cerul. Nu mai putea respira. O speria prezenţa lui, i se făcuse pielea ca de găină. Aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată înainte.

— Domnul Paridis, draga mea, oaspetele nostru de onoare, i-l prezentă tatăl ei şi zâmbetul ei timid păru să-l surprindă pe grecul înalt – cel puţin, ridică sceptic din sprâncenele negre.

— Înţeleg că rar părăseşti atelierul? Acum doi ani abia te-am zărit o clipă, că imediat te-ai făcut nevăzută. Suntem onoraţi, nu-i aşa, să te vedem astă-seară?

O dojenea pe ea! O aduse, ceva – ceva, înapoi cu picioarele pe pământ.

— Am fost chemată aici, spuse Laura pe un ton dulce, doar puţin înfierat la suprafaţă.

— Laura are obiceiul să spună tot ce gândeşte, râse tatăl ei, cuprinzând-o cu braţul pe după mijloc. Mă poţi scuza, Dimitris? Văd că cineva încearcă să-mi atragă atenţia. O sărută pe Laura pe obraz şi plecă de lângă ei, iar ea dori s-o ia la fugă în urma lui, cu sentimentele zguduite cum nu mai fusese niciodată înainte în viaţa ei.

— Cumva te-am enervat şi n-a fost deloc intenţia mea. Avea o voce blândă şi ea ridică privirea spre străinul înalt care rămăsese nemişcat lângă ea.

— Sunt pe cale să explodez, probabil, murmură ea încurcată, mai curând timidă decât jenată. Mi s-a pus în vedere să cobor, se aşteptau de la mine să fiu sofisticată şi strălucitoare. Asta depăşeşte scopul meu. El râse, făcând-o să tresară şi se mişcă, cu trupul lui voinic cu umeri laţi

chiar în faţa ei, oprind-o pe mama ei să-i mai urmărească.

— Lady McSimon? căută el să ghicească cu acurateţe. Eşti prea tânără să fii sofisticată şi strălucitoare. N-ai decât nouăsprezece ani.

— De unde ştii? îl privi uimită, cu ochii verzi ca jadul foarte larg deschişi şi el începu să zâmbească în sinea lui.

— Aveai şaptesprezece data trecută când am venit – mă descurc puţin la matematică. Eşti ca un fluture proaspăt ieşit, prea tânără şi prea frumoasă să-ţi dai seama de asta. N-ai nevoie să străluceşti. O petală de trandafir apăru în obrajii Laurei şi ea privi repede în altă parte, felul în care îşi retrăsese privirea făcând-o să se simtă foarte ameţită.

— Sper că mama o să fie de acord cu tine, spuse ea pe un ton tremurător. Nimeni nu-i mai vorbise vreodată în felul acela, nici măcar în glumă şi nu prea ştia ce să facă. Mama ei avea dreptate: ştia puţine despre comportamentul în societate. Nu mai fusese cu nimeni înainte, de asemenea; nu avusese nici timpul necesar şi nici înclinaţia.

— O să-i spun eu, dacă este necesar, o asigură Dimitris cu hotărâre. Îmi dai voie să te conduc în salon la cină? îşi dorise asta, chiar foarte mult, dar nu fu aşezată lângă el la masă şi Dimitris părea ţinta fiecărei femei din încăpere. O făcea pe Laura să se simtă aşa de tânără şi nelalocul ei, până ridică uşor capul să vadă ochii cei negri privind-o, vibrând parcă în fiinţa ei. O senzaţie îşi făcu loc înăuntrul ei şi păru să prindă rădăcini acolo, chinuind-o, când întoarse grăbită privirea în altă parte, dar când ridică din nou capul, întâlni iarăşi zâmbetul lui, de data asta pe jumătate amuzat – ca şi cum el ştia deja ce ea nu aflase încă. Îl privi drept în faţă atunci şi sprâncenele cele negre se ridicară sceptice. Atunci renunţă să mai lupte şi privi la întâmplare în altă direcţie. Avea senzaţia că în jurul ei se poartă o conversaţie, dar n-o interesa subiectul.

Mai târziu în sufragerie, el veni spre ea, dar tatăl ei îl opri pe drum şi începu să-i spună ceva, timp în care Laura reuşi să scape în sus pe scări. Se simţea prea buimăcită ca

să rămână şi să poarte o conversaţie politicoasă cu ceilalţi invitaţi. Nimeni nu mai avusese aşa un impact asupra persoanei ei înainte şi se simţea profund zguduită în sufletul ei. Avea un motiv bun să nu se simtă în largul ei, dar era prea tânără şi prea cuprinsă de un sentiment dominant de teamă şi uimire ca să-şi dea seama. Asta se petrecuse cu mult timp în urmă.

Nu mai conta acum. Durerea se risipise. Laura rămase să privească în jos portul, iritată că planurile ei se amânau puţin. Dacă continua, dacă făcea în continuare cercetări, avea s-o recunoască în cele din urmă. Trebuia să aibă o oarecare memorie, chiar dacă era una foarte selectivă din principiu.

CAPITOLUL 2

Dimineaţa o găsi pe Laura neliniştită, străbătând în lung şi-n lat pardoseala verandei, încercând să nu se trădeze. Bunicul o privi îngrijorat, apoi uită complet de ea. Se aflau din nou pe terasa cea lungă de unde se vedea marea.

În spatele casei se ridicau movile de pământ roşiatice, drepte, verzi datorită măslinilor şi chiparoşilor. Mai era acolo o casă numai ruine, care aparţinea bunicului ei, o parte din pământul lui, o casă mare, prin care hoinărise în copilărie, încercată de un sentiment de teamă. De pe terasa bunicului ei priveliştea era minunată, dar de pe dealul acoperit de verdeaţă, de pe pereţii casei celei vechi, îţi tăia respiraţia. Plaja de mai jos era plină de pini, marea îşi schimba culoarea din albastră în verde, şi imaginea aceasta îi veni deodată în minte, ca o nouă provocare, în timpul în care aştepta ca Dimitris Paridis să părăsească Mykonos.

— Vrei să nu te mai foieşti în stânga şi-n dreapta? Bunicul ridică privirea spre ea. În mod obişnuit tu eşti cea mai liniştită dintre toţi oamenii – nu înţeleg ce ţi-a venit aşa deodată. Ai decis totuşi să-ţi abandonezi minunatul tablou?

— Să nu. Am – am găsit un loc un pic amăgitor şi astăzi fac o pauză, spune Laura repede, evitând într-un

mod reuşit adevărul. Tocmai am decis ce să fac între timp. Cred c-o să încep alt tablou. Deseori am terminat două în acelaşi timp, isprăvi ea fraza, trântind de data asta de-a dreptul o minciună.

— Oh, bun! Acum se întoarse din nou la cărţile lui, iar ea îşi zâmbi sieşi, acceptând cu mâhnire că era uşor să te prefaci în faţa bunicului, ca şi în faţa mamei ei, pentru motive, însă, cu totul diferite. O determinase să pornească la acţiune, totuşi. Arată un pic mai bine astăzi şi nu voia să-l îngrijoreze cu nimic. Munca ei de detectiv trebuia să mai aştepte, dar putea să-i dea bătaie cu altă pânză. Mai erau şi Mark şi comentariile lui sarcastice de luat în considerare. Când o găsise acasă aşa de devreme cu o zi în urmă, devenise enervant.

— Trei pânze noi, o ameninţase el, şi asta înseamnă trei pânze fiecare, nu jumătate de la tine şi două şi jumătate de la mine. Plecase ca de obicei şi cu sarcasmul lui şi privirile cercetătoare ale bunicului ei, Laura ştia că trebuie să-şi găsească ceva de făcut. Casa în ruine se găsea ceva mai departe de plajă şi o jumătate de oră mai târziu, începu să urce dâmbul din spatele vilei, folosindu-se de terasa demult abandonată, cu şevaletul sub braţ, cu ustensilele într-o geantă atârnându-i pe umăr. Azi era îmbrăcată cu blue-jeanşi, ceea ce însemna c-o să se apuce de lucru ca de obicei. În port purtase o rochie, spre respectul de care se bucura bunicul ei acolo, deşi el nu băga niciodată de seamă. Aici, sus, nimeni n-avea s-o vadă. Nici măcar nu se obosise să-şi pună pantofi. Acasă umbla desculţă fiindcă era mai comod şi pământul era moale, primăvăratic sub picioarele ei.

Când ajunse aproape în vârf, se întoarse să privească marea. Meritase să urce. Dedesubtul ei şi în dreapta putea vedea micul port şi satul de pescari, apoi piaţa în care bătrânii stăteau la un pahar sub umbra copacilor, biserica cu acoperişul colorat, strălucind în lumina soarelui. În stânga, plaja cea lungă se întindea spre sud, pustie, fără turişti, marea era când turcoaz, când albastră, cu valuri, exact aşa cumşi-o amintea. Privi în jos spre casa bunicului,

cu poziţia ei spectaculoasă pe o porţiune de teren plat, albă, cu piscina care dădea spre mare. Pereţii din afară erau îmbrăcaţi în iederă şi mult mai jos, bărcile de pescuit erau ancorate în port, albastre, portocalii, albe. Chiar din casa bunicului, cum era aşezată sus, ca pe o stâncă, păreau nişte jucării; de aici păreau nişte miniaturi care colorau viu marea. Era un loc ales pentru pictat, scena era perfectă. Chiar înainte să se apuce de lucru, totuşi, trebuia să mai urce cele câteva trepte şi să arunce o privire prin casa în ruine, retrăind amintirile copilăriei.

Mai urcă puţin, lăsându-şi ustensilele acolo, dar când ajunse sus, rămase cu gura căscată de uimire. Nu mai era nicio ruină. Casa fusese restaurată, bucată cu bucată şi arăta la fel ca în vremurile trecute, în toată splendoarea ei. Era parte din pământul pe care bunica ei îl vânduse, una din porţiunile pe care pusese mâna un ticălos necunoscut. Putea vedea că fusese construit un drum care ducea la ea, care venea din partea opusă şi era nevăzut din casa bunicului. Se termina cu o poartă largă, străjuită cu doi lei din marmură în fiecare parte. Curtea pavată cu piatră, cu geranium acacia şi nişte flori portocalii ici-colo adăugă strălucirea casei. Iedera şi un alt soi de plantă căţărătoare roşie se ridicau la fereastră, viu colorate pe pereţii albi şi doi palmieri falnici aruncau o umbră plăcută lângă o fântână arteziană scânteietoare. O fracţiune de secundă, Laura rămase nemişcată, uluită de frumuseţea locului. Indiferent cine era secătura, avea bun gust şi acum era rândul ei să afle cine era cu adevărat, având drept bună scuză intenţia de a realiza un nou tablou. Putea să-l roage să picteze acolo. Gândurile îi fură spulberate de o voce bine-cunoscută şi auzită doar cu câteva ore în urmă.

— Dimitris! Dimitris, unde eşti? Femeia zveltă pătrunse în grădina interioară, cu vocea ei subţire şi inima Laurei începu să bată cu putere, ca înaintea unui eveniment cu totul neaşteptat. Niciun nou venit? Asta era casa lui Dimitris

Paridis – acum ştia! Numai el ar fi fost capabil să reconstruiască vila, să ridice un drum în piatră, să aducă

palmieri cine ştie de unde ca să înfrumuseţeze curtea.

Bunicul pierdea totul în favoarea lui Dimitris Paridis? Dar de ce? Dimitris era de mai multe ori milionar; de ce să vrea să jefuiască un biet bătrân?

În graba ei, aproape căzu de pe stâncă, alunecând cu picioarele goale, apucându-se cu mâinile de ierburile stufoase şi se opri cu respiraţia tăiată auzind o voce pe care nu-şi dorise s-o mai audă niciodată.

— Ce faci aici? Acesta este un teritoriu privat. Plaja e pentru toată lumea – dar dealul acesta nu! Da. Fusese pământul bunicului ei! Nici bunicul nu se pricepea mai bine decât ea să-şi aleagă prietenii, dar ea nu mai avea nouăsprezece ani acum. Laura se întoarse şi privi înapoi. Era încă în asigurarţă în spatele ochelarilor de soare, cu eşarfa colorată pe cap şi în spatele celor cinci ani de la evenimente. Acum îl cunoştea pe duşman, fără să depună niciun efort de detectiv.

— Am venit până aici sus ca să pictez, dar m-am răzgândit, spuse ea cu o voce acră, ridicând ochii spre Dimitris care stătea drept în faţa ei, de unde începea pentru ea cerul.

— Ah, englezoaica! E numai bine că te-ai răzgândit. Desigur că ţi-ai abandonat tabloul de ieri – pe jumătate gata. Dacă începi din nou aici şi acesta trebuie c-o să-l abandonezi la rândul lui.

— Nu crezi în libertatea artiştilor atunci? Nu e atitudinea obişnuită a grecilor.

Se surprinse pe ea însăşi încercând să-l întărâte. Ar fi trebuit să bată în retragere, dar nu îi era în fire şi întâmplarea de ieri nu numai c-o înfuriase, dar era pornită de-a binelea. Noile lui păcate nu puteau decât să se adauge şi s-o înfurie mai tare.

— O să fii surprinsă de atitudinea pe care o manifestăm faţă de nou-veniţii care ne inundă plajele, i-o trânti el, cu mult mai mult tact decât ea, cu mişcările bine coordonate dinainte. Poate să fie tocmai perfect în ţara ta să umblaţi pe jumătate goi şi să vă lăsaţi lucrurile pe unde apucaţi, dar aici nu-i deloc!

— Trebuie că e ceva în neregulă cu vederea ta, începu ea în batjocură. Sunt îmbrăcată cum trebuie şi ce te face să crezi că stau într-un cort? îşi bătea joc de aroganţa lui, neputând să se stăpânească şi el o privi cu duşmănie.

— Nu stai nici într-una din casele pescarilor, nici la taverna din piaţă, ştiu asta – am întrebat. Unde altundeva să stea un artist, o femeie cu prietenul ei? întrebă el pe un ton usturător.

— N-ai niciun drept să întrebi de mine! i-o trânti ea, cuprinzând-o un sentiment de nelinişte. Îşi imaginase într-un mod prostesc că era singura care făcea pe detectivul în acel moment la Mykonos. Avem de fapt un cort pe plajă, unul mic, adăugă ea cu atenţie, mulţumită când faţa lui luă o expresie încordată.

— Unde este? o întrebă pe un ton tăios.

— Nu e treaba ta. Tu ai spus că plaja e pentru toată lumea – şi pentru noi!

Se aplecă să-şi ridice lucrurile, foarte neliniştită cum să-şi vadă în continuare de drum. Fusese un plan perfect să-l aducă cu ea pe Mark. Îşi crease în ochii lui imaginea de artist, dar când Dimitris avea să-l vadă pe Mark, o să fie sigur. Mark făcea într-adevăr impresie. Spre consternarea ei, Dimitris veni mai aproape, privind în jos cu sprâncenele încruntate la ce făcea ea.

— De ce nu termini celălalt tablou? întrebă el cu o voce îngândurată. E minunat, chiar excelent.

— Te pricepi ceva la artă, atunci? întrebă Laura, văzându-şi în continuare de strânsul lucrurilor, înfuriată de bătăile crescânde ale inimii.

— Nu tocmai. Surprinzătoarea confesiune aproape c-o reduse la tăcere, dar îşi aminti că juca de fapt teatru, aşa că îşi reveni imediat.

— Oh, nu! Doar n-o să spui că nu ştii nimic despre artă, dar că ştii ce îţi place?

— De ce nu? Cele mai multe clişeuri pornesc de la mărturisiri adevărate. De fapt, totuşi, nu asta voiam în niciun caz să spun. Puţinul pe care îl ştiu mi-a fost împărtăşit cu mult timp în urmă de o faţă care nu semăna

deloc cu tine. Dar şi ea era o artistă.

— La fel de bună ca mine? întrebă Laura, privindu-l dintr-o parte, ceva drăcesc dinlăuntrul ei dorind să afle ce crezuse despre ea cu mult timp în urmă, înainte s-o părăsească.

— Era foarte tânără. Şi ea avea obiceiul să lase lucrurile neterminate. Acum îmi închipui că s-ar putea măsura cu tine, mai ales că nu realiza numai lucruri frumoase – erau neobişnuite. De asemenea era o persoană neobişnuită şi foarte frumoasă.

— Ca reclama de pe o cutie cu acadele, întrebă Laura obraznică, iritată de felul în care începuse să-i bată inima repede, îl ura! Inima ei trebuia să ştie mai bine asta.

— Nu era o persoană capricioasă! Tonul lui reprimat aproape că o trezi la realitate. Nu era deloc obişnuită să fie dată drept exemplu de virtute. Nici el nu era şi ei nu-i mai rămăsese nimic după vara aceea. Începuse să aibă un sentiment de disperare bolnăvicioasă, o disperare care fusese uitată cu mai mulţi ani în urmă şi ea redevenise ea însăşi.

— Ce plictiseală, spuse ea pe un ton usturător.

— Oricine se poartă într-un mod decent poate fi socotit plictisitor de un artist nechibzuit.

— Noi nu trăim defel după regulile dumitale.

Îşi puse geanta pe umăr, aşteptând o oarecare replică, dar nu veni nimic de la Dimitris Paridis. Îi aruncă o privire rapidă şi fu îngrozită să vadă că el se uita la picioarele ei. O mai văzuse desculţă acasă, în vremea când venea la ea la atelier. Îi sărutase fiecare părticică a picioarelor ei în noaptea în care… Nu prea ai cum recunoaşte oamenii după picioarele lor, nu-i aşa? Era sigură de asta, dar cu toate astea, plecă repede, amintirile dându-i fiori reci.

— Unde este prietenul tău? Laura întoarse capul spre el. Stătea cu mâinile în şolduri, cu o privire supărată şi ea aproape că surâse, uşurată. N-o recunoscuse. Era doar afurisit şi făcea pe stăpânul. Se uita în jos, pe plajă. De la înălţimea aceea aveai posibilitatea să vezi mai la depărtare

şi îl putea zări pe Mark, cu părul lui lung şi inevitabilul batic răsucit, cu picioarele goale ca şi ea. Stătea pe o stâncă, privind ţintă marea.

— Uite-l chiar acolo. Ridică un braţ suplu, i-l arătă şi i se păru că faţa lui arogantă avu o expresie de şoc.

— Deci chiar ai venit cu un bărbat? Ochii lui negri se îngustară ameninţători. E un hippie!

— Te aşteptai la altceva? Suntem artişti. Trăim unde şi cum putem.

Şi Laura plecă mai departe, simţindu-se în siguranţă doar când ajunse jos şi uitându-se înapoi, văzu că Dimitris plecase. Nu mai riscă totuşi; se întoarse pe plajă, ascunzându-se şi se strecură cu grijă, ca un hoţ, spre scările care duceau în casa bunicului. Doar când ajunse la ea în dormitor se simţi în siguranţă, ferită de privirile bătrânului, fiindcă s-ar fi trădat în starea în care tremura toată şi ardea, după întâlnirea aceea neaşteptată. Îi mai tremurară mult timp picioarele, totuşi, dar n-o ajuta deloc să încerce să se calmeze.

Era o suuaţie imposibilă, parcă se simţea ca într-o cursă în casă. Dacă l-ar fi recunoscut pe Dimitris de la bun început, imediat ce îl văzuse în port, n-ar fi fost nevoie să continue toată drama asta tâmpită. Fusese prea şocată, totuşi, prea cuprinsă de panică la vederea lui neaşteptată, instantaneu copleşită de trecut.

Dacă l-ar fi înfruntat acum, aşa deodată, ar fi părut copilăroasă şi proastă. Dacă continua cu minciunile, făcând pe prietena lui Mark, se temea de ce ar fi putut spune acesta. La fel ca şi ei, nu-i plăcea să fie deranjat când lucra.

Desigur că nu conta ce spunea Dimitris, se asigură ea. Îl dispreţuise cinci ani de zile, asta şi mai apoi un sentiment legat de duplicitatea persoanei lui. Chiar aşa, ideea de a-l reîntâlni acum, să-şi scoată ochelarii şi să spună: Bună ziua, Mr. Paridis! n-o încânta deloc. Începea să aibă impresia că-i era sortit să părăsească Mykonos. Pentru clipa de faţă, rămase exact unde se afla şi-şi petrecu ziua când la ea în dormitor, când pe verandă, plaja

părându-i-se un refugiu înşelător. Bunicul ei nu făcu niciun comentariu – de fapt, nu era prea sigură că el era conştient de prezenţa ei acolo. Era foarte absorbit de activitatea lui.

Mark, oricum, o privi suspicios când reveni în casă, şi nu fu deloc amuzat când ea bravă şi pretinse că fusese foarte obosită. Era aproape şase şi jumătate când o exclamaţie bruscă de-a bunicului ei o făcu pe Laura să ridice ochii din cartea pe care citea.

— La dracu'! E marţi azi! tresări brusc, privi în jurul lui ameţit şi absent, cum făcea deseori.

— Ai ceva împotriva zilei de marţi? Laura puse jos cartea din mână şi se lăsă în fotoliu, dar următoarele lui cuvinte îi risipiră surâsul de pe faţă.

— Trebuie să merg la o cină astă-seară. Îşi privi ceasul. În exact o oră. Tu mai bine ai fi gata, Laura. Ştiu ce mult timp le ia femeilor şi artiştilor şi mai mult.

— Ce idee preconcepută! în orice caz, eu nu sunt invitată.

— Ba da, eşti, draga mea. Invitaţia a fost trimisă chiar înaintea sosirii tale şi eu spusesem c-o să fii aici, aşa că, natural, erai şi tu inclusă.

— Unde? Suspiciunea crescu în mintea obosită a Laurei, dar bunicul ei răspunse repede, fără nicio ezitare.

— La un demnitar din insulă, o asigură el. Ai adus ceva îmbrăcăminte pentru seară?

— Mi-am adus două rochii de seară, de fapt, rosti ea pe un ton îngâmfat. N-am avut idee c-o să fie nevoie să le pun, dar am venit pregătită, cu toate astea.

— Grăbeşte-te, draga mea. Nu vreau să întârzii. Aăă – cum îl cheamă?

— Mark mai bine să vină şi el. Laura se întreba cum avea să fie. În copilărie, îl mai însoţise pe bunicul ei în asemenea situaţii, îşi aminti de mesele lungi în piaţă, cum întreaga insulă se pregătea de cină şi toată lumea se îmbrăca cu ce avea mai bun. Mai fusese şi la o nuntă, o chestie nemaipomenită care durase o zi şi o noapte până dimineaţa. Şi acum probabil că avea să fie la fel. Dacă Dimitris Paridis sosea acolo, putea să-l evite uşor,

strecurându-se în semiîntunericul pielii.

Urcă în camera lui Mark şi îl privi hotărâtă.

— Ţi-ai adus costumul de care ţi-am spus? întrebă ea.

— Sigur. Ce tâmpenie, totuşi. Nu-mi spune că trebuie să ne îmbrăcăm pentru cină astă-seară. Fac totdeauna un duş şi-mi schimb cămaşa.

— Frumos din partea ta! Astă-seară o să faci mai mult. Ieşim la cină. La un demnitar de aici, spuse Laura pe un ton ferm. Costumul, dragule, şi cravata, te rog. Bunicul are o anumită reputaţie aici. Când coborî în hol, fu puţin surprins să-l vadă pe bunicul ei în costum închis la culoare şi papion negru, dar lăsă deoparte sentimentul de suspiciune, fiindcă era prea târziu să renunţe şi să invoce o durere de cap.

— Ce faţă frumoasă eşti, Laura. Bunicul o privea cu plăcere. Rochia era o nuanţă de coral, pe talie şi lungă, culoarea scoţându-i în evidenţă tenul bronzat, pe care-l căpătase de când venise aici. Pantofii se asortau de minune şi singura bijuterie pe care o purta era o brăţară de aur pe care tatăl ei i-o oferise la cea de-a douăzeci şi una aniversare.

— Mami mi-a ales-o, de fapt, mărturisi ea, întorcându-se să se privească în oglindă. Îi venea foarte bine, hotărî ea, deşi o făcea să pară mai tânără.

— Da, Lisa are bun gust, observă pe un ton sec bunicul. N-are minte, nu se controlează, nu prevede nimic, dar are bun gust.

Remarca lui o făcu să izbucnească în râs şi el o urmă, dar apoi se întoarseră amândoi să-l vadă pe Mark strălucind într-un costum închis la culoare. Cravata lui era un pic prea înflorată, dar arăta foarte bine. Soarele îi decolorase puţin părul, era curat şi strălucitor şi nu mai avea baticul în jurul capului. Se bronzase şi el şi arăta chiar frumos ca bărbat.

— Uau! şopti admirativ Laura, numai zâmbeşte. Pe cine avem noi aici? Superman?

— Fără alte remarci sau mi-l scot imediat, o preveni Mark. Nu l-am mai purtat de la nunta soră-mii. Mi l-a

călcat cineva, adăugă el, cu o privire mirată spre bunicul ei.

— În fine, eu nu! îl asigură bunicul cu prefăcătorie. Mă aştept ca servitorii să pună lucrurile în ordine.

— Ce noroc, medita Laura, amintindu-şi că Mark venise doar cu un rucsac în spate.

Noaptea era caldă şi plăcută, se întunecase complet, zgomoţele mării erau un fundal muzical plăcut şi Laura se relaxa, urcând lângă bunicul ei în maşină. O cină în piaţa oraşului nu era tocmai genul lui Dimitris şi sigur nu era genul acelei femei faţale care se ţinea tot timpul după el. Asta părea o experienţă în totală siguranţă. În sat, totuşi, maşina întoarse şi începu să urce un drum nou construit spre deal, iar Laura îşi strânse cu putere mâinile în poală.

— Am crezut c-ai spus un demnitar din zonă? întrebă ea.

— În fine, asta îl descrie cu acurateţe pe Dimitris Paridis, spuse bunicul. Suntem prieteni foarte buni. Mă ajută mult, de cinci ani de zile. O să-ţi placă, Laura.

Vorbeşte bine englezeşte, aşa că nu-ţi face probleme cu limba. Ea ştia cât vorbea de bine englezeşte. Îi vorbise pe un ton foarte sarcastic în dimineaţa aceea. Îi vorbise cu blândeţe şi cu o voce răguşită cu cinci ani în urmă. Cinci ani! Trebuie că venise curând aici după…” Oh, ce pânză groasă de păianjen am ţesut…! „şopti ea. Nu există nicio soluţie să se eschiveze acum, fără să-l supere pe bunicul. Şi putea să facă şi nişte investigaţii, după toate astea.

— Nu te-am decepţionat, spuse bunicul ei cu un hohot de râs.

— Nu mă refeream la tine, bunicule, îl asigură ea cu un oftat resemnat. Mă gândeam la cu totul altceva. Se trezi repede la realitate. N-o mai amuza deloc perspectiva confruntării cu nişte ochi negri în întunericul nopţii.

Drumul se lăţi şi casa le apăru înainte, luminată ca-n poveşti, cu câteva maşini parcate la intrare, aşa că nu-i rămase altceva de făcut decât să coboare din maşină, când bunicul ei se opri. Aroma florilor se adăuga parfumului serii, luminile din interior străbăteau noaptea şi „îndulceau

„faţada din piatră a casei. Fu din nou uimită de frumuseţea ei, dar nu mai avea timp să zăbovească. Bunicul ei cunoştea de bună seamă casă, îi luă braţul şi o conduse spre intrarea principală, cu paşii lui mari, în timp ce ea ar fi dorit să străbată drumul acela de o mie de ori mai încet. Ar fi dorit să-l ia şi pe Mark de braţ, chiar dacă acesta ajungea la concluzia că era nebună.

Fu surprinsă de numărul de oameni aflaţi acolo, până îşi aminti de un vas pe care îl văzuse ancorat cam la o milă de port. Prieteni din Atena, probabil. Mintea ei se agăţa de aceste lucruri fără importanţă, la fel cum cineva se agăţa de frontiera dintre viaţă şi moarte. În capul ei neliniştea se învârtea întruna precum o molie de noapte. Jurase să nu mai vorbească niciodată de Dimitris, dar o făcuse deja. Cum o să-l privească în faţă totuşi? O să vadă el cât fusese ea de rănită? Avea să priceapă de ce se afla ea aici şi avea să-şi ascundă urmele sau era la fel de arogant şi continua să facă ce voia fără să se preocupe?

Aici, în această casă frumoasă, în luxul de bun gust ce o înconjura, printre oamenii aceia cu băuturile lor, cu hainele scumpe, cu conversaţiile lor strălucite, avu din nou sentimentul de teamă şi uimire pe care-l avusese la nouăsprezece ani când Dimitris Paridis fusese în centrul atenţiei ei. Pe moment, uită de consecinţa de atunci. O excitare care îi tăia respiraţia o cuprinse pe neaşteptate şi ştiu că aşteaptă cu nerăbdare să-l vadă, cum aşteptase şi cu cinci ani în urmă.

Pe ascuns, cercetă încăperea. Bunicului ei i se ura bun venit, ea era prezentată, dar Dimitris nu se zărea nicăieri, în capătul celălalt al camerei o văzu pe femeia aceea, cu ochii ei îngustându-se plini de uimire şi neîncredere. Ea realizase că artista din port era acum în casă şi îşi dăduse seama de faptul că nu se putea să n-o recunoască şi Dimitris acum. Bunicul ei era prins într-o conversaţie serioasă, Mark era tratat ca o celebritate, ţinuta lui artistică imediat luată în seamă şi admirată. Laura trebuia să recunoască că arăta într-un mod deosebit, uluitor de fapt. Era de necrezut ce putea să facă un ten

bronzat şi nişte haine decente. Era ceva ce trebuia exploatat de ea, întorşi înapoi acasă. Chiar în clipa asta, ar fi dat orice să fie înapoi în galerie, în siguranţă. Pentru moment, era singură. De ani de zile nu mai avusese sentimentul acesta de nelinişte. Era sigură pe ea în lumea ei, sigură de talentul ei, avea tot ce-şi dorise, dar acum, în clipa aceea, tremura, era tensionată, neştiind cum o să-l privească pe Dimitris când el avea să apară în cele din urmă. Un pahar de şampanie îi fu întins şi ea îl luă, mulţumind în şoaptă, dar nu băgă de seamă cine i-l întinse. Murmură ceva drept răspuns, aproape scăpându-l din mână auzind o voce care-i dădu fiori reci pe şira spinării, vorbind pe un ton sarcastic.

— Gata cu joaca? Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă şi să-l privească în faţă. Se întoarse încet, cu o expresie controlată pe faţă când întâlni ochii lui negri ca noaptea. O clipă, niciunul nu vorbi. Laura era prea copleşită. Era lipsită de apărare, după ce se ascunsese în felul acela copilăresc.

Era ceva ironie în ochii lui reci şi strălucitori, iar buzele i se curbară comic. Îi părea primejdios, deloc amuzant şi, o fracţiune de secundă, nu putu rosti niciun cuvinţel. Nu crezuse nici măcar o clipă că era o pictoriţă rătăcită, cu un prieten care stătea pe plajă. O lăsase să-şi bată în continuare joc de ea – de fapt, asistase expres la asta. O ajutase să-şi bată joc de ea şi cu mult timp în urmă, de asemenea. Amintirea acelor vremuri îi dădu un fior rece de amărăciune.

— Văd că ţi-ai adus prietenul cu tine. Avea aceeaşi voce profundă, răguşită, şi o afecta în acelaşi fel în care o afectase cu cinci ani în urmă, lăsând-o fără glas, dezavantajată.

— Nu tocmai. Bunicul l-a invitat aici. Cum de bună seamă m-ai recunoscut, atunci ştii că locuiesc cu bunicul meu, reuşi să spună în cele din urmă, în timp ce el continua să se uite lung la ea.

— Fiindcă e iubitul tău. Bunicul tău e un om cumsecade, foarte plăcut.

— Nu se simte deloc bine – din cauza asta mă aflu aici. Nu l-aş deranja altfel cu o grămadă de prieteni hippie. Mark e un băiat foarte bine crescut şi educat!

— Sigur meriţi remarca asta de hippie? întrebă Dimitris pe un ton sarcastic. N-a fost prea frumos să pretinzi că nu ne cunoaştem.

— Nu ne cunoaştem – aproape deloc, spuse ea înţepată. În orice caz, tu ai dat dovadă că nu te deranjează asta cu nimic.

— Îmi place să fac pe plac copiilor, remarcă el pe un ton sec, privind-o cu ochii strălucitori. Erau străluciri argintii în străfundul lor, hipnotice şi Laura întoarse repede capul în altă parte.

— Da, mi-aduc aminte. Îi auzi respiraţia sacadată, cum strânse parcă din dinţi, dar nu se întoarse niciun pic. Deja ştia că nu se schimbase deloc, dar astă-seară, în ţinută elegantă, lumina se reflecta în părul lui ca prima oară când îl văzuse şi prezenţa lui o trimise înapoi în trecut. Dacă nu altceva, îi părea mai atrăgător, sau era doar faptul că acum era femeie în toată firea?

— Acum c-ai încetat să-ţi joci propriul rol, îţi pot spune că eşti binevenită aici, spuse el încet, evident controlându-şi vocea cu un suprem efort.

Cum îndrăznea? se întrebă Laura în gândul ei, începând să se înfurie la vorbele lui calde, chiar sincere, când ar fi trebuit şi el să-şi amintească de faptul acela petrecut demult.

— N-am avut nicio tragere de inimă să vin aici, domnule Paridis. Singura mea grijă în momentul de faţă este grija pentru sănătatea bunicului meu şi nu puteam să refuz şi astfel să-l întristez.

— Nu te-ai gândit să inventezi o durere de cap sau să pretinzi că vrei să rămâi singură cu prietenul tău? şuieră el printre dinţi – enervat, fireşte, de felul în care stătea ea întoarsă.

— Când mi-am dat seama că venim aici, a fost prea târziu, i-o întoarse Laura. O să fac aşa data viitoare.

— Te porţi ca un copil! trânti el cuvintele furios,

păstrându-şi vocea joasă. M-am aşteptat ca în cinci ani să mai progresezi cu ceva.

— Eram şi atunci femeie, domnule Paridis. Cel puţin, tu m-ai tratat ca atare! Se întoarse ca o furie să-l privească, cu părul în ochi, zburdându-i pe umeri, cu ochii migdalaţi strălucind de enervare.

— Nu tot timpul. Dacă ai fi fost într-adevăr femeie, atunci poate că n-aş fi plecat.

Poate că nici acum nu eşti? Dacă erai, nu te-ai fi ascuns în spatele ochelarilor de soare, pretinzând că eşti o străină, cred eu. Dar, totuşi, întotdeauna ai fost deosebită.

Tot aşa ţi-ai găsit şi un bărbat neobişnuit, adăugă el cu un ton usturător, cu ochii la Mark şi la cravata lui înflorată.

— M-ai cunoscut un timp foarte scurt, spuse Laura pe un ton plat. Greu îmi închipui că asta te îndreptăţeşte să-mi judeci caracterul. Şi în ceea ce-l priveşte pe Mark, o să-ţi fac cunoştinţă. E foarte talentat.

— Are nevoie, cu o înfăţişare ca aceea! Se întoarse şi ochii lui cercetară faţa ei delicată, palidă, ochii şi strălucirea părului.

— Spune-mi Dimitris, ordonă el, cu o voce foarte joasă, ca şi cum era cu gândul în altă parte şi Laura roşi de felul în care o privea. Ea nu uitase, dacă el o făcuse totuşi.

— Îmi e cam greu, se auzi spunând pe ea însăşi. Eşti aşa de matur acum.

— Am treizeci şi cinci de ani şi probabil că sunt prea în vârstă ca să înţelegi tu.

Ochii lui reveniră la realitate brusc – la viaţa întunecată, afurisită. Ai dreptate, după toate, Miss McSimon, să ne limităm la formalităţi. Acum, dacă vrei să mă scuzi, nu vreau să-mi neglijez musafirii. Mai târziu poţi să mă prezinţi prietenului tău. În momentul acesta, se pare că este ocupat cu doamnele. Îl urmări cu privirea când se îndepărtă, văzu cu câtă distincţie discută cu bunicul ei şi trebui să recunoască c-o făcuse să se simtă copilăroasă. Limba ei o luase cam razna. Nu aşa îşi închipuise ea reîntâlnirea cu Dimitris. Se purtase ca o scorpie şi dacă şi-

ar fi păstrat demnitatea, ar fi avut de câştigat. Avea sentimentul că bătuse în retragere.

CAPITOLUL 3

Popularitatea bunicului ei arăta că Laura nu fu lăsată prea mult timp singură şi repede după aceea se trezi instalată la o masă lungă care strălucea de argintărie şi cristaluri, luând masa în aceeaşi încăpere cu Dimitris după atâta timp. El stătea în capul mesei, sigur pe el, în ţinută de seară şi Laura putu să observe că susţinea conversaţia peste tot în jurul lui. Mark fusese aşezat departe de ea şi era sigură că în mod intenţionat, fiindcă în schimb îl avea aproape pe bunicul. Poate că Dimitris îşi închipuise că ei doi împreună aveau să se expună în mod necuviincios şi-o să-l facă să nu se simtă bine?

Îl privea pe Dimitris cu un soi de teamă amestecată cu ură şi furie. Era aşa de diferit de toţi cei pe care-i cunoştea ea – cu trăsăturile aproape perfecte, bronzat, foarte masculin, cu ochii aceia negri înşelători şi totodată străin. Erau foarte alungiţi în colţuri, ca de turc şi mai puţin de grec, negri ca noaptea şi secretoşi. Părul lui negru era bogat şi îi stătea bine tunsoarea. Având anumite reflexe când întoarse capul să vorbească cu femeia din stânga lui, care părea să nu se dezlipească de lângă el. Se aplecă înainte să discute cu un alt oaspete, gesticulând cu mâna în mod expresiv, în timp ce zâmbea şi Laura întoarse capul brusc în altă parte, amintindu-şi cum o mângâiase cu mâinile acelea. Se întoarse spre bunicul ei cu o privire fanatică, pornită să-i ceară să plece chiar în clipa aceea, dar era absorbit într-o conversaţie cu altcineva şi momentul prielnic trecu. N-o să mai fie niciodată nevoită să vină aici. Acesta fusese singurul sacrificiu necesar de dragul bunicului, deşi se întreba care ar fi reacţia lui dacă i-ar fi dezvăluit secretul pe care-l păstrase aşa de mult timp.

După cină, seara continuă într-un mod decent. Oaspeţii porniră spre imensul hol care dădea direct în curtea pavată. Uşa dublă cu geamuri franţuzeşti stătea larg deschisă acum şi perdelele lungi din mătase fluturau

în bătaia vântului, iar parfumul nopţii şi al florilor pătrundea în casă. Era aproape imposibil să-şi dezlipească ochii de la gazda lor, descoperi Laura. Ca artist, admiră ţinuta lui perfectă, umerii laţi, talia îngustă, picioarele puternice, tenul bronzat şi părul des, bogat. Când zâmbea, dinţii albi veneau în contrast cu pielea bronzată şi pentru o clipă, îşi dori să poată să-i facă portretul, regretând un moment că talentul ei se limita la a picta peisaje şi nu portrete. Cum putea un bărbat aşa de frumos să fie atât de negru de dinăuntru? Era un trădător şi un mincinos, dar totuşi cât putea fi un bărbat de frumos. Fără scrupule, pur şi simplu o ignora. Când privirile lor se întâlniră în mod accidental, ochii lui erau reci şi negri. Ea dăduse dovadă că nu prea ştia să se poarte şi merita să fie ignorată, dar ticăloşiile lui nu-l deranjau cu nimic. Laura simţea un val de mâhnire în suflet. Ar fi trebuit să-i cadă în genunchi, din vinovăţie!

Îl ignora în aceeaşi măsură şi pe Mark şi asta nu era prea civilizat. Nu că l-ar fi deranjat pe acesta. Din când în când îi făcea câte un mic semn, dar era evident că se simţea bine aici. Poate că ar fi trebuit să îmbrace mai des un costum? Femeile aproape că săriseră pe el. Asta trebuia să-i dea o lecţie.

Deodată, Laura simţi nevoia sa părăsească încăperea, să nu-l mai vadă pe Dimitris cu femeia aceea de braţul lui. Ieşi repede pe uşă, pătrunse afară în noapte şi merse până lângă zidul jos care mărginea curtea, stând acolo să privească portul de mai jos şi marea pe care bărcile pescarilor străluceau de luminiţe. Spre sud, era ancorat un vas ceva mai mare.

Aici, afară, parfumul plantelor, al florilor era mai puternic, exotic, marea prea departe pentru a fi auzită, cerul o cuvertură de catifea groasă, întunecată, cu străluciri de stele. Era frumos şi Laura respira adânc. Ce minunat să poţi trăi aici, să vezi scena în toate zilele şi nopţile vieţii tale. Ce tragic că un om ca Dimitris se bucura acum de asta. Era aşa de absorbită, încât nu auzi paşii lui Dimitris la apropierea acestuia. Nu realiză că nu mai era

singură până când el nu vorbi.

— Încă te mai ascunzi de oameni sau poate că studiezi peisajul cu o viziune de artist? o întrebă încet, iar vocea lui o făcu să tresară neliniştită, îşi schimbase tactica. Îşi dorea din tot sufletul s-o ia la fugă.

— Îmi aduc aminte cum arăta locul acesta cu ani în urmă, îi spuse ea, fără să întoarcă însă capul. O ruină. L-ai pus pe picioare minunat. Şi vocea ei căpătase demnitate.

— În după-amiaza asta, voiai să vii aici sus să pictezi? Nu ştiai că această casă nu mai e doar o ruină?

— Nu, nu ştiam. A fost într-adevăr o surpriză.

— Şi o dezamăgire, presupuse el. Nu e niciun motiv care să te împiedice că vii aici sus să pictezi, nu-i aşa? O să fie uşor să-ţi aduci lucrurile de care ai nevoie şi să te instalezi aici în fiecare zi.

— Ai uitat că locuieşte cineva aici, acum. Pe bună dreptate o pusese într-o situaţie care o dezavantaja complet. Nu se comporta deloc cum îşi imaginase ea şi era greu să stea aici într-o seară cu un bărbat civilizat şi cultivat, păstrându-şi ascunse sentimentele pe care le nutrea. Nu putea decât să-şi amintească cum simţise cândva, cât fusese de minunat. La început, păruse că nimic n-o să umple golul din ea, sau să potolească durerea.

— N-o să te deranjeze nimeni. Servitorii mei or să-ţi aducă masa, fiindcă îmi amintesc bine că îţi place să evadezi într-o lume a ta când pictezi.

Laura rămase nemişcată, uluită de cuvintele lui. Dacă n-ar fi avut motive să ştie, ar fi crezut că e sincer. Foarte curând, avea chiar să-i găsească scuze. Era ridicol!

— Eşti foarte amabil, dar nu mulţumesc, reuşi ea să spună. Mi-am planificat deja lucrările. Cea din port e aproape gata. Mai am nevoie de încă două şi nu trebuie să fie neapărat peisaje marine.

— Sunt destinate unor clienţi? îl auzi mişcându-se foarte încet în spatele ei şi îşi dori să fi stat în altă parte. Apropierea începea s-o facă să se simtă prost.

— Nu – expoziţia de vară. Trebuie să plec de aici cu trei pânze, spuse ea puţin înţepată.

— Când pleci?

— Trebuie să fim înapoi în a doua săptămână a lui august. Dacă terminăm înainte, plecăm, şi dacă, bineînţeles, bunicul se simte bine.

Auzi ea însăşi un ton oarecum înnebunit în vocea ei şi Dimitris la fel.

— Vrei să spui c-o să fugi. Dacă prezenţa mea pe insulă te supără, sunt pregătit să plec eu, spuse el înţepat. Deodată se mută lângă ea şi o cuprinse de umeri cu mâinile lui puternice, întorcându-i faţa spre el. De ce te-ai combinat cu cineva cum este artistul acela? o întrebă.

— Şi eu sunt artist. Mark şi cu mine ne înţelegem unul pe altul.

În mod evident, el crezuse tot ce-i spusese ea. Chiar credea că Mark era iubitul ei. Era ceva sigur, atâta timp cât Mark nu afla. Ce-ar spune Dimitris să afle că îi trebuise mult timp să treacă peste sentimentul de dragoste pe care-l avusese pentru el? Dacă afla că un timp fusese bolnavă şi nu-şi dorise să mai trăiască?

Era uluitor că se purta în felul acesta – ca şi cum nimic nu se întâmplase, ca şi cum fusese timp pierdut. Oare aşa proceda de obicei, renunţa la toate femeile care făceau o pasiune pentru el? Era formidabil, cu mâinile acelea posesive şi sentimente antagonice se luptau în sufletul ei.

— Tu eşti deosebită, o asigură el, cu o furie mocnită.

— Desigur că sunt deosebită! Nu te aşteptai de la mine să fiu deosebită? Rostise totul cu amărăciune, rănită şi îşi controlă repede tonul vocii. Am crescut. Nu mai am nici nouăsprezece ani şi nu mai sunt nici naivă. Se întoarse brusc s-o pornească spre casă, admiţând că o făcea să se alarmeze. Şi furia ei alarma, de asemenea. În mod normal, nu se înfuria în felul acela doar fiindcă oamenii se amestecau în viaţa ei. Dimitris o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el, privind-o cu ochi atenţi.

— Intenţionezi să-l iei în căsătorie pe acest troglodit?

— Oh, mă îndoiesc. Avem tot ce ne trebuie şi fără să ne căsătorim. În cercul nostru oamenii nu se prea

căsătoresc – nu în stadiul acesta, oricum.

Se uită la el, stând în lumina care se reflecta din casă şi deodată îi dădu drumul la mână.

— Poate că ai dreptate şi noi nu ne cunoaştem unul pe altul, spuse el ţeapăn. S-a petrecut cu mult timp în urmă şi amintirea deformează. Ne aducem aminte doar ce dorim să ne aducem aminte. Se întoarse cu spatele, şi privi marea, iar Laura cercetă ţinuta lui mândră încă vreo câteva minute de frustrare, apoi îi întoarse spatele şi plecă înapoi în casă. Când reveni la rândul lui, o evită fără dificultate şi ea fu foarte încântată când bunicul îi spuse că era timpul să plece. Dimitris îşi luă rămas bun, foarte călduros de la bunicul ei şi foarte politicos de la ea.

— Sunt foarte onorat de a te fi cunoscut, Miss McSimon, spuse el cu curtoazie, uimind-o încă o dată de felul în care se purtase în seara aceea de parcă o întâlnise pentru prima oară. Din câte îşi putea da seama, nu vorbise deloc cu Mark.

— Ce om minunat, remarcă bunicul când porniră maşina.

Laura, în sinea ei, începea să se întrebe dacă nu era nebună. Dimitris o lăsase cu un sentiment de stânjeneală, de pustiire – mai rău chiar, cu sentimentul vinovăţiei ca şi cum făcuse ceva de neiertat, nemaipurtându-se în felul acela naiv. Totul era mult prea ridicol. Se lăsă pe banchetă bosumflată, plănuind să plece spre Anglia cât de curând, îngrozită că nu-şi putea scoate din minte chipul lui Dimitris.

O privire aruncată bunicului ei, odată ajunşi acasă, îi schimbă planurile. Arăta foarte fragil. Poate că seara petrecută în vizită fusese prea mult pentru el? Poate că viroza încă îl mai încerca? Nu mai era tânăr şi nu mai înfrunta necazurile uşor. Ştia că asta însemna să mai rămână şi să mai dea ochii cu Dimitris. De ce-i păsa? îl ştia cum e, după toate cele petrecute. Ştiuse asta vreme de cinci ani.

— Ce seară trăsnet, remarcă Mark după ce bunicul se duse la culcare. Poate c-ar trebui să rămân aici.

Doamnele par dornice să mă ţină.

— Probabil datorită costumului, spuse Laura ca o viespe. Mai încearcă să-l pui şi în Anglia. Doamnelor nu le plac nespălaţii.

— Eu sunt mereu spălat, o asigură Mark cu mai multă blândeţe decât ar fi meritat. Că nu arăt, asta e un ghinion. De când îl cunoşti pe gazda noastră încântătoare?

— Dimitris? spuse Laura, privind în jurul ei, fără să se ascundă

Oh, demult, aveam nouăsprezece ani.

— Hmm. Mi-aduc aminte de tine la nouăsprezece ani. Mi-aduc aminte de cum dispăruse strălucirea din ochii tăi şi faţa ta palidă. Mi-aduc aminte ce mult timp ai fost bolnavă. Nu-l lăsa să te rănească din nou, Laura.

Se întoarse să iasă din cameră şi Laura se uită lung după el, ruşinată de remarca lui răutăcioasă, alarmată din nou.

— Mark. Aăă – îmi pare rău pentru…

— Lasă, sugeră el, întorcându-se spre ea cu o grimasă. Am destul orgoliu cât pentru doi. Spune-mi când o să ai şi tu nevoie de puţin, între timp, ai grijă! Păstrează-ţi inima. Făcu o mutră nostimă, comică şi plecă, iar Laura se retrase la ea în cameră. Fusese aşa de evident pe chipul ei? Indiferent cum arătase, Dimitris n-o să mai aibă ocazia s-o rănească din nou – şi ea nu avea să uite ce-i făcuse el bunicului ei. Trebuia să acţioneze şi în privinţa asta.

A doua zi, Laura se hotărî să facă faţă, indiferent cât o costa. Subterfugiul ei nu mai era în picioare, aşa că n-avea motiv să-l evite pe Dimitris. Avea trei pânze de terminat, una era aproape în stadiul final, aproape-aproape gata. Nu putea face nimic să şteargă trecutul, dar, dacă nu se punea pe picioare, atunci Mark cu siguranţă ar fi zguduit-o puţin. Deveni foarte stăpână pe ea şi hotărâtă şi-şi strânse ustensilele. Dimitris venea în port, treaba lui!

Se decise să meargă pe jos până acolo, lăsând în urmă bicicleta bunicului şi porni puţin încruntată, expresia ei obişnuită de veselie şi entuziasm dispărând. Se purtase ridicol şi o ştia, dar nimic n-o putea hotărî să-şi pună iar

blue-jeanşii pătaţi de vopsea, gândindu-se la ce viitor strălucit avea femeia aceea.

Purta pantaloni albi până la genunchi şi sandale albe, o provocare vizavi de pantalonii ei de blugi. Cămaşa pe care o avea nu era nouă, totuşi şi dacă se întâmpla ce putea fi mai rău şi-o putea scoate. Era un pic prea colorată, multe dungi diferite pe un fond alb. Mama ei nu putea s-o sufere.

Ultimul gând îi aduse încruntarea pe faţă, aducând-o aproape de normal, dar hazul dispăru când întoarse capul spre port şi cercetă scena pe care începuse s-o picteze. Vasul dispăruse. Fără îndoială că prietenii lui Dimitris plecaseră la Atena sau de unde veniseră. În locul lui, se găsea un vas mai mic, nu atât de exorbitant, dar totuşi remarcabil în mijlocul mării.

— La dracu', fir-ar să fie! Laura se opri din mers şi privi imensitatea apei cu ustensilele lăsate mai în urma ei, iar Kostas de la mica tavernă din piatră se întoarse s-o privească. Era de obicei aici, la ora aceasta de dimineaţă, privind portul, fără ocupaţie.

— E vreo problemă, thespinis? Să te ajut?

— Nu, doar dacă poţi muta vasul acela mare şi murdar de acolo Kostas! Stă chiar în drum!

— Ignoră-l, thespinis. Pretinzi să nu-i acolo defel. Îşi întoarse din nou capul spre ea după o scurtă inspecţie a vasului, cu dinţii lui albi în afară şi faţa schimonosită într-o grimasa.

— Mă tem că nu pot să-i ignor deloc, aşa ciudat cum pare. O să fiu cu ochii spre el tot timpul. Cred c-o să trebuiască să renunţ la tot pentru astăzi.

Laura văzu cum grimasa dispăru de pe faţa lui Kostas şi un zâmbet de cu totul altfel îi luă locul, în timp ce privea undeva peste umărul ei şi ea fu imediat conştientă de faptul că Dimitris apăruse acolo, chiar înainte ca el să-i vorbească.

— Te ajut eu, Miss McSimon. Vocea aceea joasă, răguşită răsună chiar în urechea ei şi trebuia să facă un mare efort să-şi păstreze cumpătul, ţinând cont de felul în

care el se apropiase în tăcere. Vasul acela „mare şi murdar” e al meu. Dacă te deranjează, o să-l iau de acolo.

— Nu e nicio nevoie – începu ea pe un ton rece, dar el o apucă de braţ foarte uşor. Vocea, însă, îşi păstră caracterul de oţel.

— Haide să nu începem ziua de acolo de unde am abandonat-o ieri, o sfătui el. Răbdarea mea are limite şi nu sunt obişnuit cu femei nepoliticoase. O să mut vasul în celălalt port.

— Mulţumesc, dar nu e nevoie, îl asigură Laura rece. Pot aştepta să-mi termin tabloul o zi-două până îl muţi. N-am intenţia să te pun în vreo anume încurcătură.

Ridică imediat capul ca un aisberg, ca să vadă doi ochi negri privind-o cu o mare iritare.

— Eu decid ce anume mă pune în încurcătură sau nu. Timpul tău este limitat, sau cel puţin aşa m-ai făcut să înţeleg ieri, îi reaminti el caustic. O să dureze ceva să-l mut, dar după aceea vei putea să-ţi reiei lucrul, ca să fii liberă să pleci în timp util.

— Atunci, accept, mulţumesc, i-o trânti Laura, Dacă îşi închipuia că putea să-i vorbească pe aşa un ton, greşea, fiindcă şi ea putea să fie obraznică. Am toată intenţia să plec repede. Ce o să faci, un semn echipajului să se deplaseze? Avea un obraz gros după ce făcuse tot ce făcuse, aşa că vocea lui sună la fel de aspră ca a ei.

— Îmi pare rău s-o spun – nu. Îmi amintesc că ţi-am povestit odată că am o barcă pe care pot s-o manevrez singur. Aceasta este. Nu e nimeni la bord acum, aşa că o să mă deplasez eu însumi să pornesc şalupa. Vii cu mine? Stătea drept privind-o şi citi în ochii lui, sarcastici, că bănuia că nu îndrăzneşte.

— De ce nu? Dădu din umeri, făcând pe îndrăzneaţa cu ochii larg deschişi. Altceva n-am făcut, decât să stau aici şi s-aştept. Şi nu-mi prea place s-aştept.

— Nu, îmi amintesc. Dimitris se întinse după lucrurile ei, neluând în seamă că roşise, pe moment. Îţi duc eu astea. E uscată?

— Nu! vorbise repezit, răguşită. E destul de uscată să

pot picta mai departe, dar nu atât cât să se frece de pantalonul tău.

— N-aveam intenţia s-o frec pe pantaloni. Porni şi ea trebui să se grăbească, să poată tine pasul cu el. Îi aruncă în treacăt o privire şi simţi cum o cuprinse neliniştea, adăugându-se la sentimentul ei de stânjeneală, când văzu că-şi zâmbea în sinea lui. Era un bărbat foarte deosebit de ceilalţi. Ochii aceia negri erau superbi şi masculinitatea lui senzuală. Păşea precum o pisică uriaşă, cu graţie, în tăcere, la fel de elegant în jeanşi şi pantaloni sport ca şi în seara trecută în smoching şi papion negru. Întinse mâna şi o luă de braţ, când se împiedică şi merse mai departe calm, ignorând roşeaţa din obrajii ei, efectul remarcilor lui.

— Fii atentă pe unde mergi. Dacă o să cazi în apă, o să fiu pus într-o mare încurcătură şi n-o să ştiu ce să fac. Să te salvez pe tine sau tabloul?

— Dacă alunec în apă, o să înot până la mal şi o să ies afară! trânti Laura cuvintele, simţindu-se şi mai stânjenită când realiză că el era conştient de privirile admirative pe care i le aruncase mai devreme. Era aşa de arogant, întotdeauna fusese şi era chiar crud din partea lui. Nu realizase asta cu cinci ani în urmă, nu până nu fusese prea târziu. Sentimentele se luptau din nou în sufletul ei şi nu erau deloc clarificate de răspunsul lui sarcastic.

— Foarte bine. Dovedindu-se că avem un plan pentru a acţiona în caz de urgenţă, să ne vedem de treabă, fu el de acord. Ştiu acum unde se opresc răspunderile mele. Îi dădu drumul la braţ şi ea privi înaintea ei cu hotărâre, ruşinată de admiraţia pentru el. Nu era prima dată când o făcea să-i fie ruşine, medita în gândul ei. Noaptea trecută o chinuia încă foarte tare. Trebuia să fie mai atentă. În mod normal, nu era grosolană. Oricum, era ceva prea puternic ca să-l înfrunte făţiş, aşa că trebuia să se lupte. El era cel care îl „jefuise „pe bunicul ei, era sigură de asta, deşi totuşi nu prea avea sens. Trebuia să se poarte rece, politicoasă, să-l ţină la locul lui.

— Am ajuns. Laura tresări din gândurile ei vinovate ca să se trezească în faţa vasului care o deranjase”. Vas

„nu era tocmai termenul potrivit. Era un yacht lung, elegant, alb, cu oţel strălucitor şi lemn de valoare. Putea vedea în cabină toate ustensilele complicate, suficiente pentru a dirija şi un avion. Puntea era grandioasă, cu fotolii capitonate şi şezlonguri, cu măsuţe din sticlă şi o prelată bleu deschis care proteja de soarele arzător.

— E minunată!

Capul lui cu părul negru, strălucitor, se întoarse la remarca ei plină de uimire şi plăcere.

— Atunci nu-i un vas" mare şi murdar"? îţi place?

— E frumoasă. Ce pot spune mai mult?

— Sir Stuart nu are aşa un yacht?

— Nu. Noi navigam pe Lake District – vreau să spun, navigam de-adevăratelea. Tata şi cu mine avem şalupe mici acolo. Ne luăm la întrecere, spuse Laura absentă, cu ochii ţintă la yachtul strălucitor.

— Şi tu? Dimitris se opri şi se uită la ea. Atunci înseamnă că te pricepi? O să fii interesată de cursa de săptămâna viitoare. Sări cu uşurinţă pe punte şi îi întinse mâinile şi ea se trezi acolo înainte să se gândească, yachtul, bărbatul acela şi vorbele lui cucerind-o.

— O cursă? Nu-mi amintesc de vreuna.

— N-ai mai vizitat Mykonos de câtăva vreme cinci ani, ca să fim mai exacţi. Acum e o cursă în fiecare an. Concurăm cu bărcile tradiţionale. Sunt ancorate în micul port în care mergem acum. O să ţi le arăt.

Era ocupat cu dezlegatul funiilor şi yachtul începu să se mişte în voie, când păşi în cabină şi porni motoarele. Laura privi neliniştită debarcaderul, acum că se îndepărtau de el cu o viteză alarmantă. Poate era mai bine să nu fi venit? Acum era destul de târziu, totuşi. Ridică tabloul şi restul lucrurilor de pe jos şi le propti pe punte, apoi merse să-l însoţească pe Dimitris, cum stătea în scaunul din piele la cârmă şi manevra cu bună ştiinţă ca să iasă din port şi să se avânte pe mare.

— Spuneai că facem un tur spre celălalt port! La auzul vocii ei neliniştite, ridică ochii spre ea, ochii aceia negri, ascunşi, secretoşi.

— Acolo mergem. Nu te-am răpit.

— Dar ai luat-o spre largul mării!

— Mi-am imaginat că ştii ce înseamnă un marinar, spuse pe un ton usturător. Crezi c-ar fi ceva normal să încercăm să ajungem acolo în linie dreaptă? Fără îndoială c-ai băgat de seamă stâncile care apără portul. N-am deprinderea să le comand să se dea la o parte pentru mine.

— Desigur. Îmi pare rău. Cred că sunt puţin pe deasupra, întoarse Laura brusc capul în altă parte, muşcându-şi fără milă buza superioară.

— N-a fost niciodată nevoie să te răpesc. Îmi amintesc foarte bine cât de dornică erai să pleci, o irită el. Roşeaţa îi coloră obrajii şi se întoarse spre el supărată.

— N-ai pic de ruşine? îl întrebă.

— Nu. Te doream. Dacă ţi-aminteşti, te-am rugat să vii. Ai dorit să rămâi chiar după ce te-am prevenit.

— Mi-ai spus mai mult de-atât. Vocea ei tremura de amărăciune şi el ridică din umeri nepreocupat, privind în depărtare marea, cu ochii îngustaţi spre firul subţire al apei.

— Lumina rece a zorilor îi trezeşte pe majoritatea bărbaţilor la realitate.

La ce altceva se aşteptase? Nu ştia, după toate cele întâmplate? Furia o cuprinse violent şi se întoarse spre el dintr-odată.

— Nu numai pe bărbaţi, Mr. Paridis. Dacă ai ceva mustrări de conştiinţă, poţi să te liniştesti. După toate, mi-ai făcut o favoare. Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Nu era ceva neobişnuit, toată lumea îşi trăia viaţa departe de casă. Prietenilor mei le-a plăcut ideea. Un grec frumos – ce partidă. Am fost ani de zile în centrul atenţiei, a meritat să-mi pierd virginitatea.

O clipă, Dimitris rămase tăcut. Nu se uită la ea, cu trupul ca o statuie de bronz, cu ochii aţintiţi spre mare. Nemişcarea lui o sperie şi, când îi vorbi, tonul vocii lui înfiorând-o, realiză cât de izolaţi erau aici, pe mare.

— Mai spune ceva şi o să te omor, şopti el ca un om mort. În clipa aceea îl crezu pe cuvânt, dar o rănise atunci,

o rănea acum şi nu-şi putea ţine gura închisă.

— Ce ar mai fi de spus? Oricum, pe Mark nu-l supără. Nu m-am preocupat niciodată să-i spun. Poate că tu ai fost primul, dar nu şi ultimul, în orice caz. Odată ce s-a întâmplat… Păru să sară la ea ca un tigru, palid la faţă, sub tenul bronzat. Uitase că şalupele au un robot automat şi probabil că aceasta era şi mai sofisticată. O apucă cu mâinile de umeri, aproape rănind-o şi chiar i se păru că de data asta, gata se sfârşea pământul.

Furia oarbă putea fi citită în ochii lui, o supărare profundă, sălbatică. O fracţiune de secundă, mâna i se încleştă pe gâtul ei zvelt şi apoi plecă repede capul, îşi lipi buzele de ale ei, cu ardoare, desfăcându-i-le, provocând-o să-i răspundă la sărutări.

O pedepsea, parcă, avea buzele reci şi aspre, dar apăsarea lor era dulce, suavă.

Zbaterea el fu în van, braţele lui o strângeau într-o încleştare de fier şi muşcă buzele acelea tandre, cu capul mult plecat pe spate, încât simţi că i se frânge gâtul. Nu dură decât un minut, dar în răgazul acela cunoscu puterea unui bărbat furios, forţa furiei lui, precum o furtună pe mare.

Când îi dădu drumul, tremura în mod incontrolabil, terorizată, cu ochii verzi larg deschişi şi el privi în jos spre ea cu o forţă care aproape o clătină şi căzu.

— Foarte bine, o irită el, întorcându-se la cârmă, am stabilit ceva. Eşti ca şi o femeie uşoară.

— Ba nu sunt! Până şi vocea îi tremura şi ochii lui negri se întoarseră violenţi spre ea.

— Englezii folosesc un alt cuvânt pentru asta? Nu mă surprinde.

Oricum, de vreme ce nu mai e preocuparea mea, ne vom comporta într-un mod civilizat de dragul bunicului tău. Sănătatea lui mă îngrijorează.

— Chiar aşa? întrebă Laura, aşezându-se jos înainte să cadă din picioare. Îmi dau seama ce îngrijorat eşti, aşa de îngrijorat că l-ai mai uşurat de câteva din proprietăţile lui. Cât ai plătit pentru casă şi pământ? El se întoarse încet

s-o privească, cu un surâs straniu pe buze, fără nicio expresie în ochi.

— Afacerile sunt pentru bărbaţi. Dacă vrei să afli trebuie să-l întrebi pe el.

— O să-l întreb. Te cunosc eu, Dimitris. Capeţi tot ce doreşti.

— Deci acum sunt Dimitris? Şi cât de bine mă cunoşti, Laura. Iau ce doresc. Şi pe tine te-am luat, nu? O reduse la tăcere, dar aflase ce voia să afle. Încetul cu încetul, lua totul de la bunicul ei.

— O să te opresc eu! îl ameninţă ea, albă la faţă. Să nu crezi c-o să renunţ!

— Ce cuvinte curajoase, şuieră el. Dacă vreau tot Mykonos-ul, am să-l capăt.

— Asta vrei? şopti ea, şocată de răspunsul lui arogant.

Dimitris îi aruncă o ocheadă în treacăt şi, spre consternarea ei, râse, furia transformându-se în amuzament.

— Copil prost! N-ai crescut deloc. Mă uimeşte brutalitatea mea. Vezi-ţi de treabă, fă-ţi investigaţiile şi prezintă-mi un raport.

— Nu sunt una din slugile tale! trânti Laura cuvintele, regăsind puţin din curajul ei.

— Nu. O noapte, totuşi, ai fost sclava mea şi amintirea aceea îmi calmează puţin supărarea. Lasă prostiile astea şi vino aici. O să-ţi arăt şalupele. Cea pe care călătoreşti acum se numeşte Theria, jumătate fiinţă omenească şi jumătate sălbăticiune. Când sunt la bord, n-ai de ce te teme.

Laura rămase tăcută. Încă mai tremura, dar avea de gând să-l înfrunte cu toate astea. Cu un tresărit, realiză că-i intrase pe sub piele, nu se mai ferea de ea. Dacă ar fi ştiut ce mult îl iubise, cât tânjise după el, i-ar fi zâmbit mai mult. N-avea însă să afle nimic din toate acestea! Se agăţă cu mâinile de balustradă îndepărtându-se de el şi uitându-se înapoi spre Mykonos. Putea vedea casa bunicului ei şi mai sus pe culme, vila grandioasă a lui Dimitris. În spate

se zăreau munţii şi, la o aruncătură de băţ mai jos, satul, cel mai mare de pe insulă, zăcea liniştit în soare. Vasele de pescuit nu ieşiseră pe mare şi totul era liniştit. Era un peisaj minunat din unghiul acela. Laura şi-ar fi dorit să ancoreze acolo, să poată picta ce vedea cu ochii.

— Perspectiva unei alte compoziţii te-a liniştit? întrebă Dimitris deriziv, când ea lăsă să-i scape un oftat. Mă bucur. E puţin neplăcut să am cu mine o femeie de care să mă tem, mai ales una care nu se temea deloc la nouăsprezece ani să stea în braţele mele.

— Nu mă tem de tine! se repezi Laura, înfrânându-se imediat, planul de trecere la atac uitat în înfierbântarea de moment. Şi în ceea ce priveşte partea aceea, subiectul e încheiat. Trebuie c-am descoperit prea târziu totul!

— Chiar aşa? o tachină el blând. Mi-e greu să cred asta. Tu şi cu mine, Laura, ne-am înţeles la prima vedere, ne-am dorit la prima vedere. S-a simţit o oarecare stânjeneală când ne-am atins unul pe altul dar n-ai fost nici neliniştită, nici jenată de mine. Ai spus că ţi-a venit în minte, odată cu dorinţa. Ai fost naturală precum soarele dimineţii şi caldă precum briza serii.

— Aveam nouăsprezece ani! Acum am crescut. Nu mă mai impresionează asta.

— Nu te-a impresionat niciodată insistă el, cu aceeaşi voce joasă. Nu asta ne-a atras unul spre celălalt. Erai destul de mare încât să te topeşti în braţele mele, să-mi întorci sărutările cu mai multă ardoare decât ar fi fost capabilă o adolescentă. Şi acum te-aş putea face să doreşti să fii în braţele mele, dacă aş vrea.

Nu privi nicio clipă în ochii ei. Avea privirea aţintită spre marea strălucitoare şi ea întoarse capul să-l privească cu furie, cu vocea plină de amărăciune.

— Şi atunci tu… Se opri, uluită de felul în care o acuzase în mod făţiş. Ea spusese ce avea de spus, îi spusese ce reacţie avusese când o părăsise. Mai bine să-l lase să reflecteze la asta.

— Şi atunci eu ce, Laura? întrebă el blând. Şi atunci am plecat? Te aşteptai să fac altfel? Voiai să-mi găsesc un

loc pe treptele colegiului tău şi să aştept?

— Nu m-a preocupat foarte tare asta, vorbi repezit Laura. Viaţa mea a fost întotdeauna pusă la cale. Nu m-a interesat nimic altceva decât arta mea şi în ceea ce priveşte ce s-a petrecut acum cinci ani – a fost amuzant când a durat. Am fost – tratată ca o femeie. Aproape că-l simţea izbucnind de mânie, înfuriat de la capăt şi, deşi nu se bucura prea tare, îi dădea o anumită satisfacţie. Era bine să lovească la rândul ei, chiar dacă după cinci ani de abţinere. Îi rănea orgoliul, aşa cum el o rănise brutal pe ea. Pornirile lui păreau mult mai controlate acum, fiindcă întoarse capul spre ea şi o privi usturător.

— Îţi imaginai tu că erai femeie.

— Adevărat? Bănuiesc că ideea ta despre cum arată o femeie – se potriveşte cu cea cu care trăieşti pe pământul bunicului meu? Doamna aceea zveltă şi rafinată?

— Pământul meu, o corectă el. Şi în ceea ce-o priveşte pe Eleni, da, ea este o femeie.

Ai putea foarte bine s-o copiezi. Deci aşa o chema. Nimeni nu fusese măcar de ajuns de politicos să i-o prezinte ieri seară.

— Eu nu copiez niciodată, Mr Paridis. Eu sunt originală.

— Sunt de acord cu asta, spuse el în treacăt, fără s-o bage prea tare în seamă.

Probabil c-au uitat de tipar la naşterea ta şi astfel ai ajuns un copil-femeie cu o faţă de înger şi gură blestemată. Laura nu putu face nimic decât să fumege în tăcere. Probabil că în lumea lui, ea ar fi trebuit să alerge după el cu braţele deschise: „Dimitris, dragule! Ce mă bucur să te văd! îţi aduci aminte cum m-ai sedus? Cât de amuzant a fost!” îl privi pe furiş şi îşi mişca buzele văzând că el nici nu se uita spre ea. Oh, Doamne, cât îl ura!

Acum navigau departe de port, paralel cu coasta şi el respiră adânc, revenindu-şi în mod evident.

— Am ajuns, îi arătă cu mâna. Micul golf de unde începe întrecerea. Acolo sunt ancorate toate ambarcaţiunile, aşteptând cursa şi fără îndoială că-şi

şoptesc insulte unele altora, precum posesorii lor în ziua întrecerii.

O nouă tactică? avea să intre în joc. După toate cele întâmplate, nu aflase decât puţine în munca ei de detectiv. Dimitris probabil că punea multe la cale să-l sărăcească pe bunicul ei. Laura veni lângă el şi privi golfuleţul ascuns de stânci, dedesubtul dealurilor înverzite. Erau mici şi robuste, ambarcaţiunile insulei, cu pânzele lăsate, parcă pregătindu-şi forţele pentru marea încercare.

— Vasul acela este al meu, spuse el arătând unul care stătea lângă celelalte. Tocmai am terminat-o de pregătit.

— Ai o şalupă acolo?

— Dar desigur! Cum să particip la întrecere fără să am una? E şi o cupă de câştigat şi nu zic ba să mai câştig un trofeu. Laura se întoarse, încruntându-se fără să vrea. Nu-i scăpa nimic. Asta fusese şi ea, un trofeu, atât?

— Mă surprinde c-ai lucrat la ea tu însuţi, remarcă ea. Mă gândeam că unul din oamenii tăi a pus-o pe picioare.

— Mă supun regulilor. Fiecare participant trebuie să-şi ridice singur vasul, aşa că, natural, eu l-am construit pe al meu Regulile sunt respectate cu stricteţe, toate ambarcaţiunile au aceeaşi înfăţişare, fără să fie dezavantajate unele de altele.

Sunase jignitor pentru el şi Laura se bucură în continuare de ce spusese mai devreme.

— Eu, oh, îmi pare rău – am fost nepoliticoasă. M-am molipsit. Vârsta, spuse ea pe un ton sarcastic.

— Nu cred. Ce să fii tu, oricum, decât un copil precoce?

CAPITOLUL 4

Laura păstră o tăcere demnă, cu obrajii îmbujoraţi de supărare şi fu o mare uşurare când Dimitris legă frânghiile în micul debarcader.

Călătoria se isprăvise şi în curând se reîntorcea acasă.

— Deseară zbor la Atena, o anunţă el, când porniră pe jos înapoi spre sat. Pur şi simplu renunţase la tonul

iritant al vocii şi se hotărî să facă şi ea la fel. Mai avea şi alte lucruri de făcut, precum să dezlege implicaţiile lui în afacerile bunicului ei.

— Cum o să reuşeşti asta? întrebă ea.

— Am un elicopter aici. Arătă cu mâna înspre sat. Când am venit în Mykonos am cumpărat o bucată de pământ în spatele satului. E unul din puţinele locuri plate.

Aterizez acolo. Ar fi imposibil pentru mine să trăiesc aici fără un elicopter. O să lipsesc numai o săptămână, termină el ce avea de spus, pe un ton vag ameninţător. În mod evident, o asigura că se întorcea să supravegheze activităţile ei. Şi-ar fi dorit să-l ştie plecat definitiv!

— Credeam că locuieşti tot timpul la Atena. Nu e acesta genul de loc în care mi-am imaginat că poţi locui. E puţin cam liniştit aici pentru tine, cu siguranţă?

Laura mergea pe lângă el pe strada prăfuită, puţin precaută, în ciuda faptului că îl displăcea. Nu avea sens să pretindă că ignoră prezenţa lui. Devenea îndoielnic când cineva putea să-l ignore pe Dimitris Paridis, masculinitatea lui, sexualitatea lui erau aproape tangibile.

— Mă bucur de destulă efervescenţă în viaţă ca să-mi doresc asta tot timpul, îi spuse el pe un ton sec. Am un apartament confortabil la Atena, spaţios. Nu e totuşi un cămin cu adevărat. De când a murit tatăl meu, nu prea am timp să-mi vizitez casa din nord. Mama trece deseori în vizită – şi ei îi place Mykonos.

— Ai şi o mamă? Laura ridică ochii surprinşi spre el ca un copil şi el se opri s-o privească, puţin batjocoritor.

— Am. Iartă-mă că nu ţi-am pomenit, dar noi n-am ajuns niciodată să vorbim despre viaţa noastră! Am fost prea copleşiţi de dorinţă. Credeai c-am apărut dintr-odată într-o sală de conferinţe?

— Nu mi-am imaginat niciodată nimic despre tine. Mi-a trecut prin minte că locul acesta e un pic prea searbăd pentru tine, mai ales pentru Eleni?

— Eleni e aici din cauza mea. Nu mă găseşte searbăd. În mod normal, îi place mai mult la Atena, dar e mulţumită să aştepte şi aici până mergem acolo.

O cerceta cu ochi negri, îngustaţi, şi simţi imboldul unui sentiment pe care-l lăsase în urmă de mult timp. De ce îi păsa dacă trăia cu altcineva? îi arătase cine era cu mult timp în urmă. Merse mai departe, foarte uşurată văzând mica piaţă şi portul care acum era în faţa lor, dincolo de mesele frumos aşezate la umbra copacilor.

— Mă întorc la pânza mea, îi spuse. Mulţumesc pentru plimbare.

Dădu politicoasă din cap şi plecă mai departe, umerii relaxându-i-se doar când ieşi din unghiul lui vizual. Ochii negri, negri ca noaptea buzele perfecte, erau prea mult pentru imaginaţia ei de artist şi acum era prudentă să nu se lase prinsă în mreje de ochii aceia de grec şi de vorba lui răguşită – şoptită.

Îşi instală şevaletul, se aşeză şi ea jos şi începu să picteze, dar dură cu adevărat mai mult timp până făcu o pauză, aşteptând cu răsuflarea tăiată, neliniştită, să vină şi Dimitris s-o însoţească. El nu veni şi toate amintirile pe care le alungase atâta timp, nu-i dădură pace.

Ştia foarte bine că datoria faţă de bunicul ei o forţa să înfrunte lucrurile, dar era greu. Clătină supărată din cap. Nici măcar nu era ora prânzului şi avea impresia că dimineaţa aceea se întinsese pe o săptămână. Începu să lucreze disperată, dar amintirile refuzară să-i dispară din minte şi, în cele din urmă, nu mai luptă cu ele şi o copleşiră.

A doua zi după petrecere coborî la micul dejun, sigură că niciunul dintre musafiri nu băgase de seamă. Astă-seară era ultima seară şi era suficient făcuse bine faţă. Se simţea cumplit prima oară în viaţă, cu figura aceea bronzată care persista într-una în mintea ei. Nu se sculase prima. Dimitris Paridis se ridică în picioare când intră în sufragerie şi inima aproape că i se opri în loc.

— Atunci înseamnă că nu stai în pat până la prânz? întrebă el cu un surâs. Nu mă pregăteam să te văd până la cină.

— Îmi place să mă scol devreme. Chiar excitată cum era, Laura se ferea de el. În mod normal, totul se adapta la

viteza normală, dar avea un sentiment dominant ca timpul petrecut în preajma lui o dobora. Numai prezenţa lui îi făcea inima să se zbată în piept.

— Trebuie să mă duc în oraş, în orice caz vreau o pereche de pensule noi.

— După micul dejun, te conduc eu. Şi scoase un scaun de sub masă pentru ea.

— Oh, nu-i nevoie… El interveni imediat.

— Îmi dau bine seama de asta. Nu m-am oferit dintr-o curtoazie searbădă, politicoasă. Mi-ar plăcea să merg cu tine, aşa că te conduc cu maşina – dacă nu te întâlneşti cu cineva? Privirea lui pătrunzătoare, permanentă o pătrunse intens.

— Nu. Mă duc doar până la magazin şi vin direct acasă. Nu e prea departe şi aveam intenţia să merg pe jos. O roşeaţă delicată îi coloră obrazul. Aproape că se temea să ridice ochii.

— Dacă preferi să mergi pe jos, atunci am să te însoţesc. O să vorbeşti cu mine pe drum, da?

— Eu vorbesc de obicei prea mult. Încercă să zâmbească timid. O să te bucuri la întoarcere.

— Mă îndoiesc de asta. Dimitris o privi fix.

Când am venit acum doi ani, te-am zărit foarte puţin – doar fugar şi tentant. De data asta, am intenţia să te văd mai des. Vrei să-mi arăţi atelierul tău?

— Dacă ţii. O să ţi-l arăt când ne întoarcem. Fiind aşa de bogat, o să devii un mare colecţionar. Ştia că e timidă şi neliniştită, aşa că schimbă cu grijă subiectul, cu o voce care încerca s-o calmeze.

— Unde mergi la colegiu la Londra, nu-i aşa? se aventură el.

— Da. Mă întorc săptămâna viitoare, după ce pleci tu. Laura se simţea nenorocită. Nu avea să-l mai vadă niciodată şi asta conta. Se priviră în ochi, ai lui părând să citească în sufletul ei.

— Eu intenţionez să rămân. Cred că sir Stuart o să se pomenească cu un oaspete care nu-şi mai ia tălpăşiţa! Nu trebuie să mă întorc în Grecia încă pentru scurt timp. Era

evident ce voia să spună şi Laura îşi întoarse privirile în altă parte, în timp ce ochii lui negri n-o părăseau. Un val de bucurie păru s-o cuprindă, electrizant, energic.

— Te stânjenesc cu felul meu direct de a vorbi. Te temi de mine, Laura?

— Nu, eu nu mă tem de nimeni! Ridică sus capul, ochii ei de jad larg deschişi şi privirea lui păru să pătrundă prin ea, înjunghiind-o precum un cuţit.

— Atunci, termină micul dejun şi hai să mergem la plimbare, sugeră el. Cu cât începem mai repede, cu atât avem timp pentru noi înainte de venirea celorlalţi.

Era aşa de aiurită, păşind alături de el pe stradă. Părea că nici nu atinge pământul cu picioarele. De ieri, nu-şi mai trăia viaţa ei, ci pe a lui – era pierdută între cele două.

— Dacă o luăm prin pădure, ajungem mai repede, îi spuse ea.

— Nu-mi doresc să ajungem mai repede, dar pare interesant. O porni în cealaltă direcţie după ea. Ieri-seară, după cină ai dispărut, aşa că n-am avut ocazia să vorbesc cu tine.

— M-am simţit liberă să plec. Mami a părut satisfăcută de apariţia mea trecătoare.

— Eu, nu. Nu-ţi plac ieşirile în societate?

Părea absorbit de înfăţişarea ei, de culoarea în obraji, de verdele aprins al ochilor ei de tenul mătăsos de piersică.

— Nu e vorba de asta. Nu, nu aveau nevoie de mine. Era, fusese datoria mea.

— Nu ştiai că eu voiam să mai rămâi?

— Cum – cum puteam să ştiu? Nu te cunosc, Mr. Paridis.

El îi luă braţul şi o roti cu faţa spre el, oprindu-se o secundă între copaci.

— Mă cunoşti. Vocea lui răguşită o făcu să tremure. Mă cunoşti foarte bine ca să nu-mi vorbeşti pe tonul acesta formal. Spune-mi Dimitris. Avem foarte puţin timp la dispoziţie şi sunt nerăbdător din cauza asta.

Laura îl privi fix. O uluia că în curând împlinea nouăsprezece ani şi nu simţise niciodată fiorul acesta, bucuria aceasta nestăvilită, încântarea care o făcea să tresară. Mâna lui îi atinse în treacăt obrazul şi apoi se întoarse pe cărare.

— Hai să mergem. Din starea aceea de încântare care-i tăia respiraţia, deveni bucuroasă să meargă alături de el. După ce luară cafeaua în oraş, discutară de parcă se cunoşteau dintotdeauna şi îi povesti despre bunicul ei şi despre Mykonos, despre artă şi colegiu.

— Când te întorci la colegiu, vin cu tine. O să stau la Londra şi o să mă vezi în fiecare zi. Era un ordin, vocea lui domina, dovedea o superioritate care dobora orice argument. Mâna lui îi luă degetele lungi şi subţiri şi le mângâie.

— Nu – nu pot! protestă ea. Mami nu mi-ar permite niciodată…

El privi în jos degetele ei, întorcându-le în mâna mare, cafenie.

— Îmi doresc să-mi petrec un timp cu tine, Laura. Şi tu vrei să fii cu mine.

— Eu – eu nu te cunosc. Era uluită, în transă şi el ştia foarte bine lucrul acesta.

— Mă cunoşti. Vrei să mă cunoşti mai bine şi eu la fel, pe tine. Nu eşti tocmai un copil – nu acum. Uneori, durează mai puţin. Vrei să vin cu tine, Laura?

Nu putea rosti nimic dar nici nu-şi putea întoarce privirile în altă parte, iar el nu avea neapărat nevoie de un răspuns. Îl ştia. Îi ridică degetele la buze, convins că oamenii îl priveau cu ochi speculativi. Lui Dimitris nu-i păsase niciodată de ce spuneau oamenii, cum aflase şi ea mai târziu.

Se întoarseră înapoi prin pădure; soarele dimineţii pătrundea printre copaci, dar de data asta, tăceau amândoi. Cumva, lucrurile merseseră prea departe ca să-şi mai spună vorbe politicoase şi când el se opri s-o privească, Laura nu mai fu aşa de surprinsă. Era soarta; o soartă minunată şi faptul că o accepta se citea în ochii ei.

— Eşti frumoasă, îi spuse el cu o voce răguşită, blândă şi delicată, cu părul ca soarele şi ochii ca nestematele. Îi mângâie pleoapele, şuviţele groase de păr şi când ochii se închiseră, grei, o luă în braţe, ridicându-i faţa s-o sărute. Fusese inevitabil, cumva. Era delicat, tandru, ţinând cont de ţinuta lui masculină şi oftatul ei trecător lăsă să se înţeleagă că-i făcea plăcere. El ridică uşor capul şi cercetă faţa ei fascinată.

— Nu ar fi fost înţelept să facem asta ieri noapte, când am fost prezentaţi, şopti el cu o voce adâncă, zâmbindu-i, dar aş fi vrut, şi tu ai fost de acord cu inima deschisă.

— Da. Era surprinzător de adevărat. Simţise ceva de la bun început, de când îi întâlnise prima dată privirea. De ce nu-mi amintesc de ţine de data trecută? întrebă ea, cu o voce tulburată, regretând.

— Erai prea tânără să ştii. Prea tânără să simţi asta, murmură, lipindu-şi din nou buzele de ale ei. Din acea clipă, Laura trăi un vis. Ştia că el era un om de aproape treizeci de ani, cu răspundere, important. Cu un an în urmă, tatăl lui murise şi îi lăsase un imperiu pe umeri – un imperiu, nu genul de linie de transporturi maritime pe care o avea tatăl ei. Avea o oarecare idee despre cum trăia el. Femeile umblau după el, femei frumoase, atrăgătoare, dar el o voia pe ea. Ştia că era adevărat. Înainte să părăsească Daney Hall, îi făcu cadou portretul pe care şi-l făcuse cu un an în urmă. El îi promisese să-l preţuiască. Însă…

Laura rămase în port până întunericul o zori spre casă. Petrecuse prea mult timp gândindu-se la trecut şi ştia că mâine lucrurile aveau să evolueze altfel. Nici măcar nu i se făcuse foame, în mod obişnuit, mânca la taverna din piaţă, dar astăzi trecuse ora prânzului şi ea era deprimată. Era deja noapte, se aflau la masă, când auzi elicopterul ridicându-se, părăsind insula liniştită.

— E Dimitris, pleacă, remarcă bunicul ei şi ea dădu din cap, răspunzându-i fără să se gândească:

— Da, la afaceri, la Atena. Mi-a spus de dimineaţă.

— L-ai văzut azi? Nu mi-ai pomenit nimic de asta.

Ridică ochii şi o privi peste masă. Din cauza asta ai venit aşa de târziu? începusem să mă îngrijorez.

— Am lucrat, bunicule! spuse ea severă. L-am văzut, dar mai devreme. Vasul lui îmi stătea în cale, aşa că l-a mutat mai încolo.

— Da, bine a făcut, medita bunicul. Pot să-ţi spun Laura, de când a venit aici, mi-a uşurat viaţa. Lucrează cu mine – ştiai asta? Mai are un vas în afară de acesta. Lucrează cu mine la scufundări.

— Lucrează cu tine? Laura se opri să-l privească, cu mintea aiurea.

— Da. Ştii, aveam câţiva bărbaţi care făceau scufundări. Rod a fost alături de mine ani de zile. Eu unul nu mai cobor de mult. Şi Dimitris se scufundă. O să-ţi arăt o piesă pe care a găsit-o săptămâna trecută când s-a scufundat – e superbă!

— Credeam – credeam că astfel de lucruri sunt păstrate în secret. Odată spune-i că orice este de valoare atrage hoţii.

— Crezi că Dimitris nu e de încredere? Draga mea copilă, e unul dintre cei mai importanţi oameni în Grecia! Tatăl lui era consultant în Guvern pentru tot felul de aspecte şi bănuiesc că şi Dimitris, la rândul lui. Dacă el nu e omul potrivit, atunci nu ştiu cine este. Laura se simţi puţin amorţită.

Privirea ei o întâlni pe a lui Mark şi se uită repede în altă parte. Asta îi scăpa încetul cu încetul din mână şi până şi Mark ştia. Se duse la culcare foarte nelămurită şi ultimul gând care-i trecu prin minte, era chiar şi mai alarmant. Se întrebă cât de lungă o să i se pară o săptămână, înainte ca Dimitris să revină pe insulă. Puse o pernă în cap şi adormi.

La sfârşitul săptămânii, totuşi, Laura revenise la normal, tabloul era gata. Era exact ceea ce dorise, ceva neobişnuit şi foarte viu unul dintre cele mai bune pe care le pictase vreodată. Îşi reluase viaţa liniştită. Nu mai existase posibilitatea să-l întâlnească, el stând la Atena şi se bucurase de port, de sătuleţ, de plajă fără să se teamă. Mark era mulţumit de munca lui şi o admira pe a ei cu

entuziasm. Se simţea bine, aproape fericită şi, când se aşteptă mai puţin, o cuprinse frământarea.

Bunicul ei era nemulţumit. Catalogarea se isprăvise şi el se simţea mult mai bine. Muncise din greu şi acum, că nu mai avea altă preocupare, era nerăbdător să se întoarcă pe mare să-şi continue căutările.

— Îţi închipui c-o să mai găseşti ceva acolo? îl întrebă Laura, când află ce avea de gând. Îmi imaginez că atunci când devii interesat de o anumită arie, merge vorba şi toţi neisprăviţii în materie apar.

— E adevărat, o aprobă el serios. O să aibă un şoc când o să încerce, totuşi, întreaga zonă e patronată de Navigaţie, de când am început să strângem probe – la sugestia lui Dimitris.

— Da, spuse Laura pe un ton sec. Îmi imaginez că lumea tresare puţin când ridică el din sprâncene.

— Sper să se întoarcă curând, mormăi bunicul, din mai multe motive. Vreau să mă apuc din nou de lucru şi Dimitris ne scoate în larg. În afară de asta, mâine e cursa.

O să-şi piardă din farmec dacă nu vine Dimitris. El a iniţiat-o.

— Mă aştept s-o şi câştige! sugeră Laura cu viclenie.

— Se ţine de patru ani, acum, şi el a câştigat de două ori. Ar fi câştigat de trei ori, dar anul trecut a avut o mică problemă la velă.

— Ce păcat! îşi bătu ea joc, bucuroasă că avea un motiv să-l ia peste picior. Îmi închipui că a iniţiat-o ca să poată să câştige.

— Te înşeli, atunci! A fost întotdeauna un obicei. Cursa se ţine de o sută de ani. Nu a mai avut loc un timp fiindcă nu şi-au mai permis oamenii şi fiindcă cei tineri şi-au pierdut interesul pentru ambarcaţiuni. Dimitris a contribuit cu fonduri şi bătrânii i-au învăţat pe tineri cum să-şi construiască vase. Acum vând din ele, o afacere în ascensiune şi opreşte pe tineri să părăsească Mykonos. Dumnezeu să ne ajute dac-ar fi să trăim numai din turism. Eu, unul, aş pleca! Se încruntă la ea, lucru neobişnuit la el. Tu pari să n-ai încredere în Dimitris, dar ascultă-mă pe

mine, te înşeli. Turiştii nu-s buni la nimic şi credeam c-o să fii de acord. Dimitris e ca mine, nu-i place să vadă tradiţia ducându-se pe apa sâmbetei.

Laura medita puţin, deşi nu profund. Nu era totuşi un obicei la greci să faci dragoste cu cineva şi apoi s-o abandonezi. Bunicul şi-ar fi schimbat părerea dacă ar fi ştiut.

— Îmi pare rău, bunicule. Cred că m-am luat după vorbe.

— E un bărbat serios, observă bunicul ei, privind-o.

— Prea face pe şeful. Oricum, cine are mai multă nevoie de un bărbat în putere, decât dumneata, bunicule? întrebă ea, mulţumită că Mark plecase deja la treaba lui, pe afară. Mark începea să fie mai mult ca o conştiinţă decât ca un prieten.

— O să vină timpul, o ameninţă bunicul ei. Mă mir că n-a venit încă. Eşti o persoană încântătoare şi e o plăcere să te afli în preajma ta, Laura.

— Stai! Devin foarte confuză, râse ea, apoi faţa luă o expresie serioasă. Eşti pus pe picioare să te apuci din nou de lucru, bunicule? El o asigură că era, dar, ea nu fu prea convinsă. Însă, aerul mării îi făcea bine. Împăcându-se cu el, se hotărî să facă mai departe pe detectivul.

— Mă surprinde că i-ai vândut lui casa şi pământul, remarcă ea cu nonşalanţă.

Spuneai odată că n-o să vinzi.

— În fine, Dimitris a considerat-o o idee bună. Aveam prea multe pe cap ca să mă mai ocup şi de afaceri.

— Cred că da. Unde ţi-ai pus câştigul, la ciorap?

— Încetează! Vorbeşti întocmai ca Lisa. Se strâmbă la ea, cu părul alb strălucind în soare. Nu că ea ar fi spus-o cu atâta umor. Nu ştiu prea bine ce-am căpătat pe ele, de fapt. Dimitris s-a ocupat de asta. Mă folosesc acum de unul din contabilii lui. Laura simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Aproape că tresări.

— Ce era în neregulă cu cel pe care l-ai avut mereu? întrebă ea.

— Lui Dimitris nu-i plăcea prea tare. Rămase fără

cuvinte. Chiar credea Dimitris că putea să scape cu faţa curată din asta? îşi imagina că putea prelua afacerile bunicului ei, fără să intereseze pe nimeni?

— De ce te foloseşti de vasul lui Dimitris? Se făcu mică atunci când puse întrebarea. Oare nu ştia deja răspunsul?

— L-am vândut pe al meu. Nu aveam într-adevăr nevoie de el. Dimitris ne ia întotdeauna, cum şi spuneam şi al lui e mult mai confortabil!

Laurei nu trebuia să i se spună cine îl cumpărase, dar el îi spuse totuşi şi simţi că nu mai poate sta o clipă locului. Se duse să înoate în piscină. Ce avea să facă în privinţa aceea? Dacă bunicul ei afla exact ce se petrecea, o să fie îndurerat. În mod cinstit credea că Dimitris Paridis era un om minunat, iar ea înţelegea şi de ce! Nu crezuse şi ea la fel odată? Se aşează apoi la soare să se bronzeze, îşi scoase sutienul şi se puse pe burtă, apoi din nou pe faţă. Mai stătea câteva minute, apoi mai înotă puţin şi se îmbrăcă.

Chiar şi cu ochii închişi, vedea chipul lui Dimitris, dar în altă vreme, alte locuri, pe când avea nouăsprezece ani şi era vrăjită de ochii aceia negri, ascunşi. Mai rămase un timp la Hall şi nu păruse ieşit din comun. În orice caz, mama ei se simţise flatată că locul respectiv era destul de atrăgător pentru un om cu puterea lui şi aşa de umblat. Când Laura plecă la colegiu, Dimitris se oferi s-o ducă cu maşina şi păru să nu deranjeze pe nimeni, fiindcă fusese foarte circumspectă prima oară în viaţă, făcând pe indiferenta când el se oferi, sperând că nimeni nu băgase de seamă cât timp petrecuseră împreună cât stătuse el la Daney Hall. Nu-i stătea în fire să mintă, dar dorea din tot sufletul să fie cu Dimitris.

Ştia că el trebuia să se întoarcă în Grecia, dar gândul de-aţi împreună o ajuta acum să suporte mai uşor despărţirea. El stătu la Londra şi îl văzu zilnic, căutându-i privirea îndrăgostită şi ieşind cu el în fiecare seară.

În ultima noapte, aranjară să se întâlnească în afara colegiului, dar el nu veni.

Laura aşteptă şi iar aşteptă, dar el nu apăru şi deveni

din ce în ce mai speriată că plecase în Grecia fără să-i spună. După toate cele întâmplate; era un tip de la care nu ştia la ce să se aştepte şi cine era ea?

După o oră, chemă un taxi şi merse la hotelul lui, aproape izbucnind în lacrimi când, în cele din urmă, află camera şi găsi drumul. Trebui să stea la uşă câteva minute să se calmeze, încă tremurând de uşurare, de când recepţionera îi spusese că Dimitris se afla în cameră şi nu plecase de tot. Când îi deschise uşa, îi dădură din nou lacrimile. Era îmbrăcat de plecare şi arăta minunat. Îşi punea papionul şi o privi de parcă era ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă.

— Laura, n-ai primit mesajul meu?

— Nu. Te-am aşteptat şi n-ai venit. M-am… gândit… El arăta exasperat.

— Ţi-am lăsat un mesaj. Trebuie să merg la un dineu. E foarte supărător, dar nu pot să mă eschivez.

— Foarte – foarte bine. Îmi pare… rău. Nu-i nimic. Şi Laura voi să plece, dar el întinse mâna şi o luă de braţ, întorcând-o.

— Unde te duci? întrebă el direct, şi ea ridică atunci capul, cu lacrimi în ochi. Se simţea neînsemnată, oarecare, în faţa acestui bărbat puternic şi părea să-i cadă cerul pe umeri. Ochii lui n-o părăsiră o clipă, chemând-o înapoi în cameră şi închizând uşa. Îi luă faţa în mâini, întorcând-o spre el, oftând abia auzit.

— Oh, Laura, ai crezut c-am plecat? Ţi-am lăsat un mesaj că ne vedem mâine, fiindcă mai rămân o zi ca să recuperăm seara asta pe care am pierdut-o.

— Nu-i, nu-i nimic, şopti ea, cu lacrimi strălucitoare în ochi.

— Da? murmură el cercetându-i cu atenţie faţa. Pentru mine este. Am nevoie de tine. Dacă n-ai fi aşa de tânără, te-aş lua cu mine în Grecia chiar acum. Îi şterse lacrimile şi apoi se întoarse, pornind spre dulăpiorul cu băuturi din colţ.

Tremuri. Stai jos, Laura şi o să-ţi ofer un pahar de coniac.

— Nu, mulţumesc, nu trebuie, spuse ea cu glas tremurat. Trebuie să plec.

— De ce? Nu ai încredere în mine? Te temi să te afli aici cu mine?

— Sigur că nu. Tu – tu pleci. Eu te reţin, aşa că plec. Era prima oară când erau cu adevărat împreună şi sentimentele o copleşeau.

— Stai jos, Laura! spuse el şi ea se aşează repede, cu privirea uimită de tonul lui poruncitor, neaşteptat. Aşteaptă aici, adăugă sever, alarmat când ieşi din încăpere şi se duse în dormitor. Auzi uşile dulapului trântindu-se şi îşi închipui că era foarte supărat pe ea. Îl auzi vorbind la telefon, dar rămase şi mai uimită văzându-l apărând în pantaloni şi pulover, obişnuiţi.

— Ce se aude cu dineul tău? Laura îşi strânse mâinile în poală. Se simţea ca un copil care complicase aranjamentele unui matur şi expresia feţei lui era chiar severă.

— L-am contramandat. O să trebuiască să se descurce fără oaspetele de onoare.

Avea un aer arogant pe care nu-l mai observase înainte la el.

— Nu poţi face asta! exclamă ea.

— Pot face exact ce vreau şi de obicei chiar aşa fac. Ce vreau să te fac să înţelegi acum este că tot ce se petrece e real, şi nu te abandonez doar aşa cum ai crezut tu. O privi intens. Vino aici, spuse pe un ton blând, aşezându-se pe canapeaua elegantă. Ea îşi clătină capul, cu obrajii îmbujoraţi, dar el continuă s-o privească. Merse ca o somnambulă să-l întâlnească, citind în ochii lui toată puterea de care avea nevoie. O trase lângă el, apoi se aplecă s-o sărute apăsat pe buze, ridicându-i capul şi cercetându-i faţa, conştient de dezamăgirea pe care ea nu putea s-o ascundă.

— Dacă asta nu e de ajuns, spuse tandru, să încercăm altceva.

O îmbrăţişă la pieptul lui, strâns, cu capul pe umărul lui, şi de astă dată o sărută cum nu o mai sărutase

niciodată înainte. Limba lui îi mângâie buzele, i le despărţi, pătrunzând înăuntru, în timp ce-i sprijinea faţa cu o mână. Era un sărut tulburător, răscolitor, care o cufunda într-o lume întunecată, necunoscută şi începu să tremure uşor.

— Laura, şopti el răguşit, ştii ce se petrece cu noi, ştii ce simt eu. Crezi că te puteam părăsi aşa?

Buzele lui le căutară imediat pe ale ei şi se lăsă în voia simţurilor, lipită de trupul lui puternic, emoţionată şi el începu s-o mângâie peste tot cu palmele.

— Îmi asum o foarte mare obligaţie, fiind aici cu tine – singur. Ridică brusc capul. Avea o voce aspră, care o alunga, dar ea era copleşită de dorinţă acum, prea adâncită.

— Nu mă face să plec. Tremura de-a dreptul violent, îşi apropie mai mult trupul de al lui şi braţele lui o cuprinseră din nou.

— Eşti destul de mare ca să te măriţi, destul de mare să fii a mea. E o decizie pe care trebuie s-o iei singură, Laura. Nu mai eşti în siguranţă aici cu mine – sentimentele mele sunt prea puternice. Laura nu-şi dorea să fie în siguranţă. Faţa ei se întoarse spre a lui cu dorinţa în priviri copleşită când buzele lui le atinseră pe ale ei. Îi scoase jacheta, aruncând-o pe jos, apoi mâinile lui îi atinseră pentru prima dată sânii şi se bucură că nu era nici prea slabă, nici cine ştie ce îmbrăcată, fiindcă deveni repezit şi îi descheie în grabă nasturii bluzei, dezvelindu-i pieptul.

— Theos, eşti frumoasă! Aşa de minunată cât să satisfaci orice bărbat pentru tot restul vieţii. O să mergi cu mine în Grecia.

— Şi arta mea? Respiraţia lui sacadată îi provocă un moment de teamă, dar era doar teama de necunoscut şi vocea lui se transformă într-un murmur.

— Înseamnă mai mult pentru tine decât însemn eu? Uită şi de artă când buzele lui o copleşiră cu sărutări şi în adâncul sufletului ea ştiu că ar fi renunţat la tot să plece cu Dimitris. Când se desprinse din strânsoarea ei pe urmă, controlându-se, ştiu că trebuia să-l implore să rămână, să se lupte şi aşa şi făcu. De când îl cunoscuse se temuse de o

plecare. Mâine pleca în Grecia. I se părea sfârşitul lumii. Şi al vieţii ei.

— Dă-mi voie să rămân, se rugă ea. Lasă-mă să stau cu tine, Dimitris!

El privi în jos chipul ei, cu ochii arzători.

— Stai cu mine acum şi n-o să ai pe viitor altceva decât o viaţă pe care s-o trăieşti legată de mine.

— Nu vreau alt viitor. Laura ridică ochii spre el, gândul la viitor era ascuns undeva în spatele minţii ei. În clipa aceea, doar Dimitris era real.

— O să decidem mâine, o asigură el blând, cu ochii în ochii ei. Astă-seară te întorci la colegiu.

— Te rog, nu mă alunga, se rugă cu lacrimi în ochi şi lacrimile ei însemnară prea mult pentru el, iar braţele lui o cuprinseră strâns.

— Când ai aşa un chip, nu pot, îi şopti. Dacă rămâi, totuşi, atunci hotărârea e luată.

Mâine mergem la părinţii tăi şi, când plec, mergi cu mine. Te căsătoreşti cu mine şi laşi arta în urma ta, în această ţară. Să se mărite cu el!

Inima Laurei se topea de bucurie.

— Am să plec cu tine, promise ea emoţionată, ţinându-l strâns când o ridică pe sus şi o duse în dormitor, cu buzele lipite de ale ei.

O clipă, se simţi speriată, uitându-se în ochii lui negri. Mâinile care o dezbrăcau erau duioase şi calde, grija lui o copleşea şi buzele îi erau asaltate de sărutări fierbinţi. Pătrundea într-o altă lume, necunoscută, şi el o conducea încet, îndrăgostit până peste poate. Dădu uşor cuverturile patului la o parte şi se aşeză lângă ea. Îi scoase cu atenţie ciorapii şi îi sărută pulpele. Ea îi trase puloverul peste cap. Dimitris îşi scoase încet pantalonii şi o îmbrăţişă duios, cu timiditate. Laura simţea o căldură interioară cuprinzând-o şi realiză că de fapt îl dorea cu fiecare părticică a trupului şi minţii. Îi mângâie pântecul şi-şi lipi obrazul de abdomenul ei cald. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Dimitris o mângâie încet şi cu delicateţe între

picioare şi Laura le desfăcu puţin câte puţin, încercând o senzaţie cu totul nouă, neobişnuită. Îi şoptea la ureche vorbe de dragoste, încercând s-o liniştească după sperietura de mai devreme. Se aşează uşor peste ea şi o pătrunse, la început foarte puţin, conştient de bariera fizică şi morală pe care o trecea în acele momente. Ea îl strânse cu putere în braţe, lăsându-se în voia simţurilor, iubindu-l. Mai târziu, se odihnea lângă el, încă oftând încetişor, încălzită şi tulburată, iar Dimitris o privi în ochi, cu o expresie obosită pe faţă.

— Eşti a mea, spuse el cu o voce răguşită, ţinând-o încă lipită de trupul lui protector. Îi sărută buzele întredeschise, calde. Te-am aşteptat doi ani de zile.

Mâine o să anunţăm părinţilor tăi logodna noastră.

— Dar – dac-dacă spun „nu „şi…? Nu o lăsa să mai continue, atingându-i conturul buzelor cu mâna.

— Nu mai au dreptul. Ai un amant, unul care n-o să te lase să pleci. Mâine, Laura, mâine, şopti el, dominând-o şi ridicând-o deasupra lui.

Mâine, însă, nu veni. Laura câştigă premiul Gold Prize, cel mai renumit premiu al anului, unul care era de obicei acordat studenţilor din ultimul an sau deloc şi în ziua aceea Laura deveni foarte cunoscută. Totul se opri în loc, holul colegiului se umplu de oameni şi, în momentul acela, Laura uită de Dimitris.

El află despre premiu şi veni s-o vadă, dar niciunul nu ghici amploarea evenimentului, care dură mai multe zile. Era în centrul atenţiei, felicitată de toţi, solicitată peste tot, fericită de succesul ei, de recunoaşterea care i se făcuse.

Nu dură mult. Ochii ei îl căutară în mulţime, dorind să împartă acele clipe cu el, dar el nu era acolo, şi acum era prea târziu. Ochii lui negri nu-i întâlniră pe ai ei şi realiză că fusese purtată de evenimente. Mai târziu, când întrebă la hotel, află că plecase în Grecia. În acea clipă, crescu. Se maturiza într-o secundă. O dorise, o dorise doi ani de zile şi ea călcase în plasa dorinţelor lui. Asta fusese. Lumea ei se prăbuşi şi fu mult timp bolnavă, dar se luptă

din răsputeri, îngropându-se în arta ei, urcând treptele marelui succes, până când amărăciunea şi durerea fură depăşite. Nu avea să mai accepte niciodată un bărbat în viaţa ei, fiindcă amintirile o răneau şi acum şi durerea din suflet rămăsese. Simţi că unghiile îi intraseră în carne, aşa cum ţinea mâinile strânse în poală. Durerea o încerca din nou. Nu avea s-o lase s-o cuprindă. Trebuia să lucreze! Aşa se refăcuse înainte. Mâine trebuia să înceapă un nou tablou – chiar azi – şi trebuia să cerceteze mai amănunţit ce se petrecea cu bunicul ei.

CAPITOLUL 5

Laura stătea în acelaşi loc, pe jumătate adormită, când auzi nişte glasuri. În grabă, îşi puse sutienul, întrebându-se pe cine adusese bunicul ei acasă şi doar când se ridică puţin pe şezlong, văzu că nu era bunicul. Mark se întorsese mai devreme şi acum venea spre ea pe terasa însorită, însoţitorul lui fixând-o cu nişte ochi negri, pătrunzători.

— N-am auzit nici măcar elicopterul aterizând. Îi era ciudă pe ea fiindcă nu-şi putea dezlipi ochii de la el şi el îi întoarse privirea cu ochi arzători. Avea o expresie de om satisfăcut de sine care o îngrijora, dar totuşi nu-şi putea întoarce capul în altă parte.

— Elicopterul o să vină ceva mai încolo. A fost nevoie să-mi aduc vasul aici, aşa că am venit pe mare. O să fie nevoie de el săptămâna viitoare, dacă bunicul tău este gata.

— Este, spuse Laura. Era cu capsa pusă de dimineaţă. E morocănos, i s-au încurcât borcanele.

— Da? Dimitris o privi încurcât o clipă, apoi surâse. N-are nimic de făcut. Şi tu? Şi tu eşti morocănoasă şi nehotărâtă?

— Da. M-am decis ce să fac acum. Probabil c-o să mă întorc în Anglia.

Cumva, niciunul din ei nu-l băga în seamă pe Mark, care se trântise într-un şezlong lângă ea. Dimitris stătea în picioare şi o privea. Dar Mark nu era uşor de lăsat în pace.

— Ce-o să faci? Ascultă, partenere, am venit aici la

insistenţele tale şi mă simt foarte bine. Eu nu plec încă. Laura l-ar fi omorât imediat, dar era prea îngâmfat.

— Rămâi, atunci, spuse ea. Sunt sigură că bunicul o să se bucure de compania ta.

— Plec la Atena, o asigură el cu una din strâmbăturile lui caracteristice. Din apartament pot picta Pantheonul.

— Ce apartament? întrebă Laura, stând dreaptă, cu o expresie suspicioasă.

— Apartamentul meu. Dimitris se sprijini cu graţie de balustrada care înconjura terasa spre mare. Nu e ocupat în momentul de faţă, dar menajera mea o să fie bucuroasă să se ocupe de Mark.

— Dimitris mi-a oferit apartamentul, explică Mark. E o şansă prea bună să fie irosită. De ce nu vii cu mine, Laura? Acum Dimitris, deci şi Mark? Prietenia aceasta neaşteptată o făcu să-l privească pe Dimitris cu atenţie.

— Nu, mulţumesc. O să mai stau cu bunicul sau mă întorc.

— Cum vrei. Eu ştiu ce fac. Mark o lăsă cu gura căscată cu vorbele lui. Trădarea părea la ordinea zilei, aşa că pentru nimic în lume n-avea să plece de sub „aripile „protectoare ale bunicului.

— Ce mai zi, se ridică Mark în picioare, întinzându-se leneş. Ai făcut ceva azi? întrebă el pe tonul lui obişnuit de comandă şi Laura îl privi cu înverşunare.

— M-am prăjit puţin. Acum simt că fierb! Numai Dimitris păru să priceapă semnificaţia vorbelor ei. Făcu o grimasă vizibilă, cu dinţii lui albi pe tenul bronzat, ca o lamă de cuţit. Când Mark plecă, se instală lângă ea pe şezlongul gol şi ea se întoarse furioasă spre el.

— Ce mai pui la cale acum? rosti cuvintele cu băgare de seamă, aproape în şoaptă, de parcă erau nişte conspiratori.

— Susţin artele. Cred că menajera mea din Atena o să fie atentă cu prietenul tău hippie să nu demonteze casa.

— Prieten hippie! Până acum era Mark şi-ţi era tovarăş bun!

— Ah. Acum două minute nu eram sigur c-o să obţin ce vreau.

— Bun, dacă îţi imaginezi c-o să…

— Nu mergi nicăieri, spuse Dimitris cu blândeţe. Nu eşti invitată. Prietenul tău neobişnuit te-a invitat, nu eu, aşa că bine ai făcut c-ai refuzat cu atâta înverşunare.

Vreau ca tu să rămâi aici. În câteva zile, o să-l însoţeşti pe bunicul tău pe vas. O să fiu şi eu acolo.

— Nici să nu te gândeşti! Laura sări în picioare, dar se aşeză la loc văzând că ochii lui îi cercetau bikinii. O ardea privirea lui şi simţi ca un fior în stomac. Dracu' să-l ia! Ce mai punea acum la cale?

— Am adus yachtul de croazieră cu mine. Nu e un vas mic, aşa că jumătate din el îţi aparţine şi poţi picta în voie. Uite-l acolo – " Moon", ştii. Dimitris îi arătă cu mâna spre port, unde ancorase un vas de mărime mijlocie, chiar lângă stânci. Nu le dau voie să-l aducă mai aproape, explică el. Nu merită riscul, e cam complicat. O să ajungem la el cu şalupa.

— E mare! spuse Laura surprinsă, uimită, lăsându-şi celelalte gânduri de-o parte pentru moment. Parcă ar fi pentru curse – de performanţă.

— Atinge viteză mare, fu el de acord, dar mai mult de atât, e foarte confortabil. E nevoie de puţin echipaj şi ei nu deranjează. O să fie doar bunicul tău şi oamenii care lucrează pentru el. E suficient spaţiu pentru tine, Laura, şi este excitant.

— Excitant pentru cine? îl privi chiorâş, cu soarele în faţă. Mă gândeam că pentru tine e mai excitant să stai pe uscât cu femeia aceea.

— Poate c-o s-o iau pe Eleni cu mine de data asta, spuse el rece. Cum nu pot fi două în acelaşi timp, pare o idee bună, ce crezi? Ea se întoarse să privească portul, şocată de propriile sentimente.

— N-are legătură cu mine. Când bunicul se hotărăşte să plece, mă întorc acasă. Am multe lucruri de făcut în Anglia.

— Da, legate de arta ta. E la fel de puternică dorinţa

asta, să te bucuri de faimă?

— Nu îmi doresc asta deloc! Laura se întoarse furtunoasă spre el. Eu sunt artistă.

Nu fac decât să pictez.

— Poţi picta în orice colţ din lumea asta. La fel de bine aici, la Atena sau pe vas.

Dimitris îi aruncă o privire ironică.

— Te agăţi de prietenul tău ca de un colac de salvare. Te ajută să uiţi că odată m-ai dorit pe mine şi eu te-am avut?

— Nu m-ai avut. Roşeaţa năvăli în obrajii ei, apoi plecă, pălind aproape în aceeaşi clipă.

— Amintirile se citesc în ochii tăi, o asigură el, cu o expresie satisfăcută, rece. Te gândeşti în sinea ta la mine, chiar dacă nu eşti în braţele mele. N-ai uitat ce simţeam unul pentru altul. Se cunoaşte până şi în aerul pe care îl expiri.

— Am uitat complet şi Mark îmi este mai mult decât un prieten. Cred că ţi-am explicat.

— Tu da, dar el mi-a spus altceva. E partenerul tău. Conduceţi împreună galeria. Nu e genul care să se căsătorească şi, chiar dacă ar fi fost, Laura nu l-ar atinge nici cu un deget parcă aşa ceva spunea, fără îndoială că tu înţelegi asta mai bine decât mine? Laura înţepeni, îşi simţi gura uscâtă, iar el îşi aruncă ochii în jos spre ea amuzat, crud, râzând tare, chiar speriind-o.

— Panică, Laura? în anii aceştia ai învăţat să te temi? Sau acum nu mai eşti obişnuită să te ghemuieşti în braţele unui bărbat? Am înţeles de la Mark că nu numai nu te vezi cu un alt bărbat, dar că ieşi doar în grup. Trebuie că-ţi ţii bine ascunşi amanţii. Ea privi în larg, marea, decât să se uite în ochii lui batjocoritori.

— Mark ştie foarte puţine despre viaţa mea personală, ridică din umeri. Sunt secretele mele.

— Da? Cred că minţi. Cred că un singur amant a fost de ajuns pentru tine.

— N-ai să ştii niciodată, nu-i aşa? Ce frustrant pentru ego-ul tău masculin!

Se roti pe loc să-l privească rece, cumva din nou sigură pe ea. La el, însă, avusese efectul opus. Furia citită pe faţa lui o sperie şi îşi închipui că era gata să se repeadă la ea s-o lovească, dar nimic nu se întâmplă. Îl auzi pe Mark, care apăru pe terasă, cu ochii umezi după baia pe care o făcuse în piscină.

— E fierbinte, Laura, mărturisi el. Mă bucur c-am pus ceva pe mine să fac o baie. Ochii îi căzură pe Dimitris, apoi privi faţa palidă a tinerei femei. V-am întrerupt de la o discuţie intimă? întrebă el cu abilitate.

Laura nu avea cuvinte, dar Dimitris nu ezită.

— Sunteţi cu toţii invitaţi la cină la mine, deseară, vorbi el, cu aceeaşi abilitate. De data asta vom fi doar noi şi mai vreau să discut cu tine despre plecarea la Atena. Cinăm la şapte jumătate. Sper să fiţi cu toţii acolo.

Plecă, iar Mark o privi confuz pe Laura.

— Asta a fost comanda regelui? Nu rămase să mai continue discuţia; risca să-l încurce pe Mark. Alergă după Dimitris şi îl prinse chiar când ajunse la maşină.

— De ce vrei să venim cu toţii deseară? Apucă portiera maşinii, temându-se să nu plece pur şi simplu; era destul de furios ca să facă asta.

— Am de discutat cu bunicul tău. Nu voiam să te las singură cu acest bărbat.

— Petrecem ore întregi împreună, îi spuse Laura cu răutate dar asta nu-l amuză câtuşi de puţin. Mâna lui se încleşta pe braţul ei şi o trase spre el.

— N-o să mai faci asta, chiar dacă ţi-e numai partener! scrâşni el. Dacă nu vii, o să vin eu după tine. O să-l anunţ pe bunicul tău că suntem amanţi. Suntem în Grecia şi bunicul tău este mai mult grec decât englez. Problemele se rezolvă de la sine.

— N-ai să îndrăzneşti! Laura ridică privirea spre el cu o expresie de şoc.

— Cândva am fost delicat cu tine, îi aminti el, săgetând-o cu ochii aceia negri. Nu văd de ce aş mai fi şi acum. Mi-ai spus că ai avut atâţia amanţi. O femeie cu experienţă nu are nevoie de un amant tandru.

— Nu încerca să-mi spui că încă mă mai iubeşti! încercă să scape din strânsoare, cu faţa roşie ca racul.

— Să te iubesc? Nu-mi amintesc să-ţi fi spus aşa cuvinte stranii. Te voiam. Mâna lui o mângâie pe obraz, trăgând-o spre el. Încă te mai vreau. Eşti foarte atrăgătoare, mai atrăgătoare ca niciodată, un premiu strălucitor.

— Nu-i vorba de niciun premiu! i-o trânti Laura furioasă.

— Dacă nu era, nu intram în joc. Îmi place să câştig. Dintr-odată, Dimitris îi ridică bărbia cu degete ferme, făcând-o să-l privească. O să cinezi în seara asta cu mine şi apoi am să-ţi arăt casa mea. O să le spun şi să lase toate luminile aprinse pe Moon. O s-o privim de pe terasă. E frumoasă şi tu nu eşti imună la frumuseţe.

Când vom pleca cu ea, vei veni cu noi. Lasă-l pe Mark să plece. În orice caz nu te poate lua cu el.

— Fac întocmai ce poftesc! izbucni Laura, dar el îşi împleti degetele în părul ei, ridicându-i forţat capul, posesiv, zâmbind batjocoritor.

— Nu când sunt eu aici. Să fii acolo – nu mă dau în lături de la nimic să te fac să vii, chiar de-ar fi să vin eu după tine. Şi „prietenul” tău o să cunoască furia mea.

Îi dădu drumul şi porni maşina fără să privească în urmă, iar ea se uită după el cu ochii larg deschişi. Îl credea. O privise cu o furie de care nu-l crezuse capabil. Era îngrijorată, deşi îşi tot spunea că erau doar vorbe, vorbe în vânt. N-avea idee în ce joc intrase el, dar ştia că, în adâncul sufletului ei, aşteptase nerăbdătoare întoarcerea lui. Ce proastă! Se întoarse şi înotă în apa rece a piscinei până se simţi extenuantă, refuzând să-i spună ceva lui Mark. Ştia că Dimitris îl făcuse să vorbească. Dimitris putea fermeca şi păsările din copaci dacă dorea. Cu toate acestea, se simţea trădată. Acum, nu mai avea unde să se refugieze.

Stânjenită, Laura merse la cină la Dimitris. Bineînţeles că bunicul ei era încântat de întoarcerea lui. Văzuse Moon în port şi se întorsese acasă fericit ca un

copil, petrecându-şi aproape jumătate de oră sunându-l la telefon. Avea să fie în mod categoric o seară plăcută, cum îşi putea da seama Laura, şi spera să nu fie nevoită să îi ţină companie lui Eleni. Când ajunseră, era vădit că avea să fie o seară restrânsă, ca în familie, diferită de cea la care fuseseră înainte. Îşi dorea să fi fost ca aceea. Eleni era în centrul atenţiei şi Laura se trezi studiind-o.

Părea să aibă în jur de treizeci de ani şi era o femeie frumoasă. Ca Dimitris, avea tenul mai închis şi părea în putere, plină de viaţă. Oricum, îşi ţinea braţul sprijinit de al lui Dimitris, în mod posesiv şi Laura nu-şi punea prea multe întrebări în legătură cu poziţia ei în casă. Din fericire pentru el, bunicul era în toane foarte bune, totul mergea întocmai cum voia el în clipa de faţă şi Dimitris consideră că Laura fusese prezentată celeilalte femei.

— O cunoşti pe Eleni, nu-i aşa? şopti el când Laura se opri puţin încurcată lângă bunicul ei. Mark refuzase pe un ton sec să vină, de teamă să nu-l enerveze pe Dimitris şi să piardă ocazia de a picta la Atena. Era supărat că Laura refuza să vorbească cu el şi fusese categoric referitor la atitudinea ei.

Ea, una, nu rămase mai mult de o clipă sub privirea atentă a lui Eleni.

— Vino! Dimitris o luă de braţ şi o conduse aproape imediat pe terasă. Ţi-am făcut o promisiune. Am spus c-o să fie luminile aprinse pe Moon. Hai să vedem ce părere au ochii tăi de artist despre această scenă. Fu scoasă în grabă pe terasă şi privi îngrijorată în urmă, unde bunicul ei conversa deja cu Eleni. Femeia urmărise plecarea lor cu buzele strânse, dar Laura ştia că, în toanele în care era, bunicul putea purta o conversaţie fără să aştepte şi un răspuns. Aşa că nu era nicio alternativă la a nu ieşi să vadă Moon.

Astă-seară adia briza şi fusta Laurei când flutura, când i se lipea de picioare.

— Este meltemi, spuse Dimitris pe un ton satisfăcut, furia de mai devreme fără îndoială că dispăruse. Dacă continuă să adie aşa, vom avea de unde lua viteză mâine la

cursă. Stătea foarte aproape de ea şi deodată tresări, amintindu-şi de mâinile lui pe trupul ei. Era la fel de real acum cum fusese şi cu ani de zile în urmă. Ţi-e frig? Nu aşteptă răspuns. În loc s-o conducă înapoi în casă, îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri.

— Mă – mă simt bine – pe cuvânt! Laura făcu un gest s-o scoată. Era călduroasă şi Dimitris emitea căldură. Îi simţea parfumul trupului şi amintirea făcea să i se usuce gura. O privi cu seriozitate, tenul lui aşa de întunecât era în contrast cu cămaşa.

— Ce politeţe rece, ce proteste oarbe – între noi nu trebuie să existe asta. Ţi-am spus-o când erai un copil.

— N-am fost deloc aşa ceva! Aveam nouăsprezece ani!

— Erai foarte tânără, îi reaminti el. Acum nu mai ai nouăsprezece ani şi n-are sens să pretinzi că îţi este cald când nu-ţi este de fapt. Acum poţi s-o priveşti pe Moon confortabil. Nici nu se gândise la asta. Se simţea oricum, numai confortabil nu. Nici să respire nu i se mai părea la fel de uşor ca înainte. Se simţea ca şi cum Dimitris o încercuise. Cămaşa lui mirosea a parfum, apoi se amesteca cu un after-shave şi ceva foarte, foarte bărbătesc. Parcă trupul lui o atingea cumva, îi dădea fiori şi avea un sentiment de panică, de emoţie. Avea frisoane, apoi o luă cu căldură.

— Intrăm? încercă ea.

— Nu te prosti. Nici măcar nu te-ai uitat la Moon, încă. O cuprinse pe după umeri când el se întoarse din nou spre mare, arătându-i ceva în larg. Uite-o. Ce zici de ea, acum? Vasul era încă ancorat şi, cum îi promisese, luminile erau aprinse.

Distanţa îl făcea să pară ca de basm, ca o broşă strălucitoare pe o catifea neagră şi Laura nu-şi putu înfrâna o şoaptă de plăcere.

— Vezi? murmură el. Îţi încântă ochiul. Priveşte-l cu atenţie. Au primit instrucţiuni să stingă luminile la nouă. Acum, se adresează în întregime privirilor tale.

— Dar de ce? Laura ridică ochii spre el, apoi îşi dori

să n-o fi făcut. Ochii lui străluceau în întuneric, vii pe faţa aflată în umbră.

— Să-ţi fac ţie o plăcere. Am voie să-ţi fac o plăcere?

Degetele lui îi mângâiară bărbia şi era conştientă mai mult ca oricând de braţul din jurul umerilor ei. Realiză că panica se spulberase şi un fel de letargie îi lua locul, ca şi cum ar fi fost hipnotizată.

— Arată precum – precum o broşă de diamante. Pot să mă mai uit o dată?

— Dacă doreşti, pot aranja ca luminile să stea aprinse deseară şi în fiecare seară, o asigură el blând. Vino cu noi Laura şi vei fi parte din giuvaierul care străluceşte în noapte!

— Nu – nu pot să vin…

— Eu vreau să vii şi obişnuiesc să împlinesc ceea ce vreau. Fii atentă, Laura, nu accept” Nu” drept răspuns. Deodată, fu mult mai aproape de ea, mâna lui ridicându-i bărbia spre cerul nopţii, cu o infinită tandreţe.

— Dimitris! Te rog! se rugă ea puţin înnebunită.

— Cum doreşti! Nu ţi-am spus doar că vreau să te mulţumesc? Fără efort, o trase mai aproape de trupul lui, de fapt nu ştiu cine făcuse prima mişcare pentru a veni mai aproape. Deodată, era lipită de el şi nu avu nici timpul, nici puterea să se zbată, când buzele lui se uniră cu ale sale. Nu era sărutul acela sălbatic pe care i-l dăduse pe vas. Era Dimitris cel care fusese cândva, seducând-o cu tandreţe. Ar fi trebuit să se simtă revoltată. Ar fi trebuit să-şi amintească. Dar sărutul o împinse direct în trecut. Mintea ei refuza să gândească. Simţi o căldură şi voinţa ei încercă să se trezească când îi simţi bărbăţia lipită de abdomenul ei. Braţul care îi acoperea umerii coborî spre talie şi cealaltă mână îi susţinu delicât capul. Totul era minunat, se gândi ea pasionată, hipnotizată. Era Dimitris, cel pe care-l visase ani de-a rândul. Vârful limbii lui atinse buza superioară şi ea întredeschise buzele, ca la o comandă. El profită şi o sorbi dulce, într-o sărutare. Limba lui cercetă fiecare părticică şi Laura gemu uşor, la atingerea intimă. Voia să-şi facă drum spre el, se gândi

ameţită. Nimeni n-o mai făcuse să simtă aşa ceva, doar Dimitris. Toţi nervii ei erau întinşi la maxim şi aştepta cu nerăbdare să se întâmple ceva. Toată durerea pe care o simţise când el o părăsise renăscuse cu toată forţa. Nu-şi revenise niciodată pe deplin, iar mintea ei înceţoşată realiza asta, nefericită.

Degetele lui destinse atinseră conturul gâtului ei, iar buzele lui continuară să le invadeze pe ale ei. O aduse încet şi imperceptibil mai aproape cu braţul cald în jurul taliei ei, degetele atingându-i şira spinării, până haina căzu uşor pe jos. Felul în care îi alunecase uşor de pe umeri o făcu să mediteze mai bine, o imagine vie a trecutului venindu-i imediat în minte. Oare era nebună? Buzele ei se strânseră şi Dimitris se retrase încet, privind-o cu ochii stranii, întunecaţi, înduioşaţi.

— Acum ţi-ai adus aminte.

Te gândeşti iar la ce e drept şi bine şi te amărăşti din nou. Strânse buzele cu înverşunare. Să mergem înăuntru până nu vin ceilalţi să găsească o virgină furioasă. Laura se simţi ruşinată de felul în care se implicase emoţional, era furioasă şi necăjită. Da, era cuprinsă de amărăciune şi n-avea motive să fie?

— Poţi să mă previi dinainte când mă ataci din nou? i-o trânti ea, ducându-se mai încolo.

— Să te atac? întinse mâna şi o apucă strâns, cum stătea aşa cu spatele la el. Asta a fost un atac? Dacă vrei să joci dur, atunci ţi-ai găsit omul potrivit să facă asta!

— Nu vreau nimic de la tine! ţipă Laura sălbatic, conştientă că înăuntru iubita lui îl aştepta probabil impacientată.

— Nu e şi impresia mea, o asigură el ironic. Oricum, timpul o să ne spună.

— N-o să fie timp pentru asta, îl convinse ea pe un ton brusc. Plec acasă.

— Fugi la tata acasă? N-ai crescut niciodată mare, nu-i aşa, Laura? o tachină el blând.

— Îmi dau seama de lup dacă văd unul, i-o întoarse ea, supărată, uluită să descopere că ea era luată drept

partea vinovată. Tu ce-ţi închipui c-o să fac? Să calc de două ori în aceeaşi capcană? Descind dintr-o familie veche scoţiană – noi suntem greu de păcălit. Dacă expresia ei îl luase prin surprindere, nu arătă.

— Vino înăuntru pethi, spuse, amuzat. Copiii nu trebuie să zăbovească prea mult afară, noaptea. Se aplecă să-şi recupereze haina, o scutură de praf şi Laura porni spre uşile franţuzeşti, ţeapănă de supărare fiindcă dăduse totul peste cap, sperând că haina lui era compromisă. Dimitris o ajunse înainte să pună piciorul în casa luminată.

— O clipă. O întoarse cu faţa spre el, cercetând-o, aranjându-i părul acum în dezordine. Aşa, pethi, spuse pe un ton ironic, eşti foarte prezentabilă. Nimeni n-o să suspecteze că o clipă ai devenit din nou femeie, lăsând artistul şi copilul în urma ta. Ai revenit la normal, eşti iar cu picioarele pe pământ, doar cu sclipirea unui diamant al mării în ochi. Spera să fie aşa. Bunicul nu era de departe un om senil şi Eleni avea s-o privească probabil cu ochi de vultur. Asta era ceva! Cum îndrăznise Dimitris s-o sărute la câţiva paşi de femeia cu care trăia şi care fusese lăsată să-i ţină companie bunicului ei? N-avea scrupule! îl detesta! şi Eleni nu era tocmai mulţumită, asta se vedea de la sine. Când intrară, îi transmise mesaje otrăvitoare cu ochii ei negri. Asta nu făcu decât s-o irite mai mult.

— Ar trebui să ieşim cu toţii afară s-o admirăm pe Moon, spuse ea cu o voce visătoare de artist. Nu era prea sigură cum suna o voce convingătoare de artist, dar încercă din răsputeri şi, aparent, reuşi.

— Am văzut-o, spuse Eleni încercând să facă pe gazda graţioasă.

Dimitris şi cu mine am admirat-o înainte de venirea ta. În orice caz, am văzut-o de atâtea ori şi am fost de tot atâtea ori pe ea, aşa că nu mă mai fermeca la fel.

— Păcat, şopti Laura, simpatizând cu ea. Viaţa trebuie să pară aşa plictisitoare când îi lipseşte farmecul. Miss… Vai, nici măcar nu ştiu numele dumneavoastră. Se întoarse spre Dimitris cu un zâmbet ironic. Mă întrebam de ce ţi-oi fi imaginat că am fost prezentate?

— M-am gândit c-o să vrei să-i spui Eleni, ca toată lumea, răspunse el cu un surâs de-al lui. Dacă vreţi formalităţi, atunci este doamna Thiranis.

Bătaia de joc a Laurei se transformă în dispreţ. Doamna Thiranis! Nu numai că îşi făcea de cap, dar mai întreţinea şi o femeie măritată aici! Probabil că tot ce scriseseră despre el în ziare fusese adevărat. În ochii ei se puteau citi gândurile pe care le nutrea.

— E numele vărului meu, explică el şi mai amuzant. Eleni este soţia vărului meu. E aici în vacanţă fiindcă a fost bolnavă. În Grecia ne ocupăm de fiecare membru al familiei care are nevoie de noi. Dar acum te simţi mai bine, nu-i aşa, draga mea?

— Da, Dimitris, mulţumesc, răspunse Eleni, privindu-l în ochi cu o expresie emoţională care o îmbolnăvi pe Laura. Se mai punea problema unui inel sau a unei verighete. Nu purta nimic de genul ăsta. Parcă ochii Laurei erau atraşi de mâinile ei şi Dimitris nu mai era deloc amuzat.

— Haide, să cinăm. Rostise cuvintele brusc şi Laura se simţi ca şi cum trecuse o frontieră invizibilă, din familie, care nu trebuia trecută de un străin. În mod natural, era un tabu, dacă avea o legătură cu soţia vărului său. El păru să-i citească gândurile fără dificultate şi o apucă strâns de braţ, conducând-o spre sufragerie, destul de sever. Trecu ceva timp până se relaxă din nou şi o parte din intervalul destinat cinei până o privi din nou. De data asta răutatea lăsase locul unei priviri concentrate. Ca de obicei, bunicul ei salvă seara, comportându-se ca un ignorant, fără să sesizeze niciun subterfugiu.

— Cursa o să fie interesantă, Dimitris, spuse el dornic. Cu meltemi care s-a pornit, o să avem viteză.

— Tocmai ce-i spuneam şi eu Laurei, remarcă acesta. Insistă să vină, totuşi, înainte să sugerez eu că m-am răzgândit. Inima Laurei bătu cu putere. Singura sugestie pe care ea ar fi putut-o face era că discuţia n-o avantaja deloc.

— Mă întreb dacă o să faci parte din echipaj mâine?

întrebă Dimitris, cu vechea răutate citindu-i-se în ochi, lăsând-o să înţeleagă că niciunul din gândurile ei ascunse nu-i erau străine.

— Să facă parte din echipaj? Eleni se întoarse spre el cu o privire scandalizată.

Dragule, cursa asta nu-i o joacă! Onoarea e mai presus de orice!

Cu siguranţă că n-o să arunci cât colo şansa de victorie, luând pe cineva care e complet incapabil să mânuiască aşa o ambarcaţiune?

— Laura nu-i deloc incapabilă, în ciuda aspectului ei visător, o asigură el.

Mânuieşte o şalupă pe ape care sunt deseori învolburate. Vorbesc foarte serios, spuse el, privind-o intens pe Laura. În ocaziile trecute am fost ajutat de un tânăr de pe Mykonos, dar acum înţeleg că nu este disponibil.

— Sunt şi alţii care – începu Eleni, dar el o întrerupse brusc.

— O vreau pe Laura şi nu pe alţii! Tonul lui şi nepotrivita alegere a cuvintelor o făcură pe Laura să se îmbujoreze, dar încă o dată bunicul veni în ajutorul ei.

— În fine, ideea pare s-o încânte. Laura rareori roşeşte de plăcere. În felul ei, le tratează pe toate cu sânge rece.

— Trebuie că aşa e, vorbi Dimitris, nelăsând parcă pe nimeni să vorbească. Ironia lui şi privirea dispreţuitoare a lui Eleni o scoaseră pe Laura din apatie. O să-i arate ea cine era visătoare! Ce tupeu avea să stea acolo şi să vorbească în felul acela! Dacă ar fi avut acelaşi tupeu, afacerile bunicului erau în ordine, fiindcă astfel trebuia să păstreze secretul că fusese amanta lui Dimitris, chiar şi dacă numai pentru o singură noapte. Îndrăzneala ei nu era aşa de mare şi probabil că nici inima bunicului n-ar fi rezistat atât.

— Nu refuz niciodată o provocare, Mr. Paridis, îl asigură ea cu o blândeţe sarcastică. Chiar mi-ar face mare plăcere să fac parte din echipaj. Nu mă aştept să fie foarte

diferit, în comparaţie cu ce se desfăşoară pe Lakes şi, ca şi dumneavoastră, o să încerc să câştig.

— E un noroc, atunci, că vom fi de aceeaşi parte, spuse el, amuzându-se în felul acela răzbunător, ochii lui negri provocând-o.

— Doar pentru o singură cursă, îi reaminti ea, cu privirea verde strălucitoare.

— Cu aşa nişte ochi, cum am putea să pierdem? o ridiculiză el. Poseidon, fără îndoială că o să ne supravegheze toate mişcările, numai după ce o să zărească ochii aceia verzi ca marea: O privire de-a lui Eleni ar fi scos tot aurul cufundat în adâncuri, Laura putea să facă pariu! Dacă Dimitris încerca s-o facă geloasă şi furioasă, reuşea foarte bine!

— Bun, îţi urez succes, spuse Eleni scurt. Din păcate, n-o să fiu acolo să văd cursa. M-am hotărât să plec de dimineaţă la Atena, dacă pot lua elicopterul.

Dimitris?

— Dar, desigur, draga mea, o linişti el. O să-mi fie dor de tine, dar ştiu că-ţi lipseşte verva şi bucuriile oraşului. Te aştept înapoi cât de curând.

Era aşadar o festă. Imediat simţi că îşi revine la normal – în fine, aproape, observă Laura dezgustată. Femeile erau uşor de amăgit. Nu fusese şi ea păcălită? Gândul la buzele acelea lipite de buzele ei îi dădu un moment de stânjeneală, dar stătu drept şi refuză să se lase intimidată. Totuşi, nimeni nu încerca să facă asta.

Conversaţia se purta în continuare în întregime despre cursă. Era una tehnică şi Laura rămase la fel de tăcută ca şi Eleni, care nu părea interesată. Poate că se angajase la mai mult decât putea duce? îi destăinui acest gând bunicului ei, în drum spre casă, ceva mai târziu.

— Prostii! spuse el ferm. Eşti o încercare pentru oricine. Eşti nepoata mea, la urma urmelor.

— Asta spune totul, dragule, răspunse Laura râzând. O să mai vedem, atunci!

— Ce să vedem? se ridică Mark dintr-un scaun şi o privi cu asprime.

— Cursa de mâine, explică bunicul nerăbdător. Laura o să concureze pentru Dimitris. O să fie interesant. Dimitris o să câştige sigur, cu Laura mea acolo.

Când se duse la culcare, Mark o privi pe Laura îngrijorat, fără supărarea de adineauri.

— Paridis trăieşte cu femeia aceea, Laura, îi reaminti el. Te-a rănit odată, îţi aminteşti?

— Cu mult timp în urmă. Am crescut de atunci.

— El… aţi fost…?

— Ne-am iubit? Da.

— Oh, săraca mea Laura! O îmbrăţişă. Eşti o fiinţă deosebită, ai mai mult suflet decât luciditate. O să te rănească din nou.

— Nici gând! îl asigură Laura. I-am povestit astă-seară despre originea mea scoţiană. Doar când o spuse, îşi dădu seama ce mult dezvăluise cu asta.

— Deci te vrea înapoi?

— Ba bine că nu! Chiar de-ar fi aşa, nu sunt o proastă să cad de două ori în aceeaşi cursă. Mark merse până la balustradă şi privi departe în larg marea.

— Presupun că îţi dai seama că vrea să scape de mine cu Atena? E intenţionat.

M-a descusut o mulţime despre tine, nenorocitul.

— Nu-i nimic, Mark, îi spuse Laura blând, venind să-l ia de braţ. Poate că sunt eu numai suflet, dar este singurul pe care-l am şi e protejat bine. Du-te la Atena cu mintea liniştită. Eleni pleacă mâine.

— Atunci nu sunt încă gata să plec, spuse el ridicând din umeri. Femeia aceea îmi dă fiori. Oricum, adăugă el, ce fel de prieten aş fi dacă n-aş rămâne să te înveselesc?

— Aş avea nevoie, spuse ea, privind aşa sclipitoare.

— Tu, nu. Arăţi ca o sirenă, cu ochii aceia verzi şi părul auriu.

Asta îi aminti de vorbele lui Dimitris şi simţi un fior alarmant pe şira spinării.

Oare cât de în siguranţă era inima ei în apropierea lui?

CAPITOLUL 6

Era o zi minunată. Îndreptându-se cu bunicul şi cu Mark, cu maşina, spre golf, Laura aruncă o privire critică spre mare. Vântul bătea încă, dar era soare, senin şi forţa lui era destul de mare cât să înalţe valurile. Era ora fluxului, dar Dimitris le spusese cu o seară în urmă că trecea repede timpul, aşa că refluxul avea să constituie de bună seamă un avantaj.

Astăzi de dimineaţă Laura lăsase în urmă orice sentiment de teamă. Nu făcea această cursă decât pentru a le arăta celor din jur talentul ei înnăscut. Zâmbi ironic în sinea ei, realizând că felul ei iertător de-a fi ascunsese într-un colţ al minţii cele petrecute ieri seară. Nu cu totul, însă. Cu siguranţă că inima îi bătea ceva mai tare la gândul că avea să-l întâlnească pe Dimitris la lumina zilei.

Cel mai mult, totuşi, se gândea la cursă. Nu era vorba, cu toate acestea de o dorinţă extremă de a câştiga. Era plăcerea în sine şi ştia că de obicei câştigul se datora mai mult entuziasmului decât aptitudinilor ei – cum spunea tatăl său de fiecare dată când îl bătea într-o cursă. Şi ea era de asemeni, gata. Îi fusese aproape imposibil să-şi strângă părul des, bogat, auriu şi purta o bentiţă albastră pe frunte. Un şort alb şi un tricou tot alb. Oare ceilalţi concurau în jeanşi? O preocupase ideea într-un moment, în treacăt. Aşa se îmbrăca atunci când se întrecea cu tatăl ei şi aşa se îmbrăcase şi astăzi.

Îl văzu pe Dimitris imediat. Chiar printre ceilalţi bărbaţi bruneţi, ieşea în evidenţă şi era deosebit. Era mai înalt, un lucru şi, chiar de la distanţă, ţinuta lui fizică perfectă ieşea în evidenţă. Purta jeanşi albi, în contrast uimitor cu un tricou negru. Arăta nemaipomenit şi, când bunicul îi făcu semn cu mâna, ca apoi s-o lase pe ea acolo, Laura avu un moment de panică. Dimitris o atrăgea ca un magnet.

— Bunicule! începu ea neliniştită, dar el o pornise deja în căutarea unui loc bun de unde să poată urmări cursa şi nu făcu altceva decât un semn cu mâna spre ea.

— Noroc, Laura! Adu-ţi aminte că-mi eşti cea mai dragă şi cea mai aproape de suflet. Nu ne dezamăgi.

— În niciun mod, strigă şi Mark, prevenind-o din priviri. Şi el băgase de seamă cu ce ochi se uitase ea la Dimitris şi faptul că fusese aşa de evident o îngrijora. Se întoarse cu spatele când ei plecară mai departe. I se păru ceva de mers până la debarcader cu privirea lui Dimitris aţintită asupra ei. De fapt, toată lumea se uita fix, dar numai ochii negri ai lui Dimitris Paridis o puneau în încurcătură.

— Kalimem, thespinis! Concurezi pentru Dimitris Paridis?

Bărbaţii din jur ridicaseră din sprâncene şi Laura le zâmbi de bun venit.

— Da, concurez pentru el. Mă voi strădui cât pot de tare.

Recunoaşterea acestui lucru de către ea aduse câteva aprobări din partea celor din jur, a unora şi grimase şi strâmbături din partea altora. Aparent, Dimitris Paridis ştirbea cu ceva tradiţia îngăduind unei femei să îl ajute. Un tânăr, însă, îşi exprimă totuşi asentimentul din toată inima.

— Efeharisto, thespinis! spuse el cu un zâmbet larg. Sunt convins c-o să câştig, atunci.

— Nu-mi mulţumi prea curând, surâse Laura. Nu mă dau uşor bătută.

— Dar eşti o femeie, thespinis şi din această cauză, incapabilă să mânuieşti aceste ambarcaţiuni. Ele sunt prea grele pentru tine. Ea îi zâmbi doar şi se îndreptă spre Dimitris, care ascultase acest schimb de cuvinte cu un surâs şiret.

— O să mai vedem noi, îngâmfatule! şopti Laura când Dimitris îi întinse mâna s-o ajute să urce pe punte. Aruncă o privire ţinutei ei şi o cercetă amuzat, până îi descoperi sandalele.

— Ar fi fost mai bine să porţi nişte tenişi cu talpa de cauciuc, o sfătui el delicât. E nevoie de o mulţime de mişcări sprintene şi sandalele acelea îmi par, cu toate astea, prea sensibile.

— Picioarele mele, însă, nu sunt la fel de sensibile, spuse ea fermă urcând pe punte într-un mod destul de

expert şi aruncând sandalele cât colo. Mai mult ca orice, sunt obişnuită să umblu desculţă. Dacă doar de asta te temi, las-o baltă.

— Ah, da, fecioara desculţă. Eşti aceeaşi, mi-am dat bine seama. Când te-am văzut atunci în port, nu mi-a scăpat faptul că îţi căutai pantofii pe furiş, imediat ce m-ai zărit.

— Parcă te simţi mai vulnerabil fără pantofi în picioare, i-o întoarse Laura.

Oricum, atâta timp cât n-o să mă calci pe picioare, o să ne descurcăm.

— După spusele celorlalţi, o să fii un handicap pentru mine, punctă Dimitris pe un ton sec. Am băgat de seamă că Stelios s-a luminat la faţă când te-a văzut.

— Atunci n-o să trebuiască decât să-i ştergem zâmbetul acela de pe faţă.

— Îşi doreşte foarte mult să câştige, continuă el. Mâine se însoară şi trofeul acesta o să contribuie la veselia lui.

— Ce păcat! şopti Laura caustică. O să trebuiască să se împace cu mireasa. Îi aruncă un zâmbet ironic, aşa cum îşi ţinea capul într-o parte. Ăştia cred că nu sunt destul de puternică să concurez alături de tine. Şi spun că bărcile sunt prea grele.

— Asta-i adevărat, spuse el pregătindu-se de plecare, laolaltă cu ceilalţi concurenţi.

Oricum, am destui muşchi pentru amândoi la un loc. Doar fii atentă la ordine şi mişcă-te repede. În cazul acesta, eşti cel mult o mascotă.

— O să stai la cârmă, luând un curs care poate duce chiar la o ciocnire, apoi să vezi în acelaşi timp de vele, iar eu să fac pe leaderul-vesel? întrebă Laura batjocoritoare. Dimitris făcu o grimasă, iar dinţii lui albi trasară o dungă strălucitoare pe faţa închisă la culoare.

— Îmi place nespus, să te tachinez – prinzi momeala aşa de frumos. Întotdeauna.

Haide, fii gata. Te asigur că şi ceilalţi vor să câştige.

— Asta vreau şi eu! spuse Laura enervată. Dacă nu

altceva, voia să câştige ca să-i arate lui Dimitris Paridis că era o provocare pentru el în fiecare clipă, dar încă mai era necăjită de zâmbetul batjocoritor pe care i-l aruncase Stelios. Trebuia să le arate ea cine era dur, apoi îi zâmbi sec lui Dimitris şi se îndepărtă. Îi provoca o mare satisfacţie să-şi imagineze asta. Toţi stăteau cu privirea aţintită, când o siluetă impunătoare apăru la marginea debarcaderului, primejdios de aproape de apă.

— Cine e? întrebă Laura, foarte intrigată.

— Maiorul. Nu-i vezi mustaţa, laolaltă cu corpolenţa lui binecunoscută? Taci puţin, Laura, măcar o dată. O să dea semnalul plecării şi noi trebuie să ne mişcăm repede. Nu avu timp să se certe pentru acel" măcar o dată" Privi celelalte ambarcaţiuni, expresia tensionată a concurenţilor şi ştiu că totul se petrecea de-adevăratelea. Yasas!

Exclamaţia de salut atrase toţi ochii spre el şi ridică braţul în aer. Împuşcătura de pornire se auzi mai tare decât şi-ar fi închipuit ea, dar era pregătită. Tatăl ei era uneori un inamic viclean, aşa că Laura ţinea strâns frânghiile în mâini, când porniră, ridicând ancora şi îndepărtându-se repede de debarcader.

Imediat realiză că oamenii avuseseră dreptate. Barca aceasta nu era nicidecum o şalupă – asta puteai vedea de la bun început, dar era greoaie, stângace în mişcări pentru cineva obişnuit să navigheze cu ceva mai uşor. Avea un balans şi o frumuseţe proprii, dar când ajunseră în dreptul stâncilor mai înalte care înconjurau golful, Laura se obişnuise cu ea.

Dimitris era la cârmă, puţin mai în spate şi Laura la câţiva paşi înaintea lui, dar pentru prima dată nu se mai gândea la el ca la un bărbat, îl ignora. Oricând altă dată, cu Dimitris Paridis în spatele ei, ar fi simţit furnicături, dar acum era la fel de concentrat asupra cursei cum era şi ea.

Trebui să-i dea câteva instrucţiuni. Se mişcă repede, cu îndemânare când era nevoie, ridicând velele şi ţinându-le în direcţia favorabilă vântului. Era obişnuită să stea aplecată peste barcă şi ştia că asta îi conferea o oarecare superioritate, chiar dacă acum barca era mai greoaie.

Vocea lui Dimitris sună ca o plesnitură în apă când încercă lucrul acesta.

— Nu, nu-i nevoie! Fă numai ce-ţi spun!

— Barca cu vele albastre o ia înaintea noastră! ţipă ea ca să acopere vântul. E Stelips. E hotărât să câştige.

— Lasă-l! Manevrele tale sunt primejdioase! Bunicul n-o să-mi mulţumească dacă câştig cursa şi i-o înec pe nepoată-sa. Fii gata când îţi spun eu. Începe fluxul – o să-l simţim cum intrăm puţin în apele care înconjoară insula.

Cel puţin o vedea în siguranţă şi ochii ei, ca şi ai lui Dimitris, erau aţintiţi înainte, simţind schimbul de curenţi. Trecură dincolo de golf, vag conştienţi de mulţimea adunată acolo, care ovaţiona veselă. Trei bărci veneau în frunte, cea a lui Stelios şi încă una plutind în rând cu ei, paralel.

Descoperi la Dimitris o înverşunare asemănătoare cu a tatălui ei. Cum trecură dincolo de ţărm, venea refluxul şi riscau să fie prinşi acolo.

— Acum, Laura! Vino aici! Nu băgase de seamă că-i vorbea acum pe înţelesul ei. Cum reuşise în toată excitarea aceea, nu ştia, dar îl ascultă imediat, coborând o velă şi ridicând-o pe alta, în timp ce Dimitris înainta pe valuri aproape de ţărm, prinzând refluxul şi plutind ca un surf. Porniră mai repede, în viteză, mărind distanţa dintre ei şi ceilalţi. Cu colţul ochiului îl văzu pe Stelios prinzând mareea în acelaşi timp, puţin mai încet decât Dimitris, dar suficient de repede ca să câştige timp. Se mişcau repede, cu cătargul ridicât departe de ţărm şi stâncile care formau coasta păreau să treacă în zbor pe lângă ei.

— Minunat! strigă emoţionată Laura şi privirea lui Dimitris se opri o clipă pe faţa ei strălucitoare, înainte să se întoarcă la sarcina lui primejdioasă. Panglica îi zburase din păr, acesta flutura în bătaia vântului, avea obrajii îmbujoraţi şi o expresie sălbatică.

— Copilul mării! îi strigă el. Când facem înconjurul insulei, pierdem tot avantajul câştigat deja. Ceilalţi nu sunt proşti. În cele din urmă, vor prinde refluxul.

Ştia asta. Riscă să arunce o privire în jur şi văzu

hotărârea lui Stelios. După părerea ei, nu mai aveau cum să-i ajungă ceilalţi acum.

— Numai Stelios ne pune probleme, strigă ea. Se ţine după noi ca lipiciul!

— Un bărbat face o mulţime de lucruri pentru femeia iubită. Viitorul lui cumnat concurează alături de el, aşa că e onoarea în joc. Şi onoarea ei era în joc, pe cât putea să-şi dea seama. Dacă pierdea, bărbaţii l-ar fi consolat pe Dimitris cu spusele că ar fi câştigat dacă nu şi-ar fi ales o femeie în echipaj. Dimitris era un concurent regulat şi asta avea să fie un lucru insuportabil.

Ocoliră insula, barca clătinându-se acum datorită meltemi-ului, scăzându-le astfel din putere şi viteză, ca şi cum o forţă li se împotrivea.

— Ne-o ia înainte! Laura privi înnebunită în jur, cu trup şi suflet dedicată cursei acum, dar Dimitris ridică din umeri.

— O să piardă şi el din viteză. N-o să câştige teren. Nu asta era şi părerea ei.

Distanţa dintre cele două bărci îi părea mai mică acum şi văzu cum vela slăbeşte.

— Îndepărtează-te de ţărm, strigă ea, frustrată. O să prindem avânt!

— Şi o să fim mai la distanţă de curs. Ai răbdare, Miss McSimon.

Nu putea să aibă răbdare. O înfuria să navigheze în stilul acela confortabil, când putea să se aventureze, să provoace natura şi vântul oarecum potrivnic. Apucă frânghiile, dar sprâncenele încruntate ale lui Dimitris o opriră. Sigur că el ştia ce face; mai câştigase înainte cursa asta. Trebuia să-şi stăpânească nerăbdarea.

Lăsând în urmă de sub vânt coasta insulei, înfruntând încă o dată briza ce nu fusese decât un slab avantaj, Stelios se apropie cu îndemânare şi Laurei i se păru că Dimitris nu se străduieşte destul. Când zări în depărtare golful, se întoarse spre el furioasă.

— E, aproape în coasta noastră! Putem s-o forţăm să ia mai multă viteză! ce se petrece cu tine?

— Mâine e nunta lui, Laura. O să fie bine dacă o să câştigăm foarte strâns. Noi putem câştiga cu uşurinţă – tu eşti mai uşoară decât cumnată-su şi barca mea e mai bună. O să mai fie şi alte curse. Pot să-mi permit să fiu generos. Laura trecu la acţiune.

— Eu una nu pot! Dacă îţi închipui c-o să stau s-ascult toate prostiile astea ale voastre despre cum o femeie n-are ce căuta pe un vas, mai gândeşte-te!

— Laura! De data asta îi ignoră strigătul. Ştia şi ea cum bătea vântul. Ştia cum se mânuiau velele şi alergă în jurul vasului ca o căprioară, făcându-şi treaba iute şi bine, ignorându-l înadins pe Dimitris, până când el încetă să mai facă ceva şi doar o privi. Era pe jumătate afară din barcă când trecură linia de sosire, velele albastre ale celelalte bărci părându-i o fantomă, cum privea fix înainte.

— Destul! strigătul lui Dimitris o readuse la realitate şi se trânti într-un scaun ţintuit de punte, când cele două bărci acostau lângă mal. Era cumplit de cald şi văzu cum o priveau ochii lui Stelios, admirativi şi totodată dezamăgiţi.

Îi tremurau picioarele din cauza efortului depus şi Dimitris o ajută să urce în debarcader, mâna lui lăsând-o pe a ei doar o singură clipă.

— E prima oară când ajung doi la egalitate, Maiorul era încurcat. Chiar nu-mi amintesc să se fi întâmplat vreodată, mai demult. Îl privi pe Dimitris.

Nu există decât un singur trofeu. Dimitris privi în jos spre Laura, ironic, iar ea fu conştientă de dezamăgirea de pe faţa lui Stelios şi a femeii care îl ţinea de braţ.

— Cred că putem ceda în favoarea celeilalte bărci, spuse ea pe un ton clar.

Noi am avut un avantaj – eu sunt femeie. Fără îndoiala că dacă Dimitris Paridis îşi alegea un bărbat în echipă, pierdea cursa. Urmară numai râsete şi cei mai vârstnici li se alăturară, Dimitris dădu din cap spre maior, evident amuzat la rândul lui. Laura primi din partea lui Stelios un zâmbet şi o privire ce exprima scuze, cu părere de rău.

— Poate la petrecere astă-seară o să danseze şi cu

noi, ceilalţi bărbaţi şi o să ne bată la jocul de cărţi? întrebă el, cu prefăcătorie.

— N-am invitat-o încă. Să vedem întâi, cum se poartă, răspunse tărăgănat Dimitris.

Spusele lui – atraseră după ele o pauză în discuţie, în care el o cuprinse pe după mijloc posesiv şi o conduse spre locul unde îl aştepta bunicul ei.

Voia să se smulgă din strânsoarea lui, enervată. Nu avea nevoie de o atitudine şovinistă – dar braţul lui era cald şi plăcut şi trebui să se împotrivească unei dorinţi pe care i-o stârnea, să se lipească de el şi să împartă împreună savoarea victoriei.

— Am spus ce trebuia? îl întrebă ea când fură la ceva distanţă de ceilalţi.

— Da, Laura. Eşti, cum am mai spus-o de multe ori, o persoană foarte neobişnuită.

Toată onoarea e de partea ta. Bărbaţii îţi admiră îndemânarea şi curajul, iar Stelios şi-a câştigat trofeul. Nu mi-ar plăcea să mai fiu în situaţia asta vreodată, totuşi.

— De ce? Se opri din mers şi se întoarse să-l privească în faţă, iar el îşi întoarse, serios, privirea.

— Nu m-ai ascultat. Să navighezi în apele insulei nu-i la fel eu să navighezi în apele lacurilor tale. Nu-i la fel ca să navighezi c-o şalupă. Se pare că nu ţi-ai dat seama la ce primejdie te-ai expus în ultima parte a cursei. E adevărat că ai scos cea mai bună viteză pe care o poate obţine barca, dar e la fel de adevărat că puteam foarte bine să ne răsturnăm.

— Ştiu să înot, protestă Laura.

— N-o să mai ai aceeaşi ocazie! O privi cu asprime şi deodată, nu se mai simţi în stare să-l contrazică. El ridică o mână şi-i dădu la o parte părul de pe frunte.

— Ţi-ai pierdut panglica albastră, thespinis. Degetele lui îi mângâiară obrajii îmbujoraţi. Trăieşti din plin totul, nu-i aşa? Fiecare clipă, nerăbdătoare, hotărâtă, străluceşti, te avânţi în bătaia vântului. Dacă aş fi de-adevăratelea plictisit de lume, mi-ai atrage atenţia şi m-ai înviora.

— Nu – nu vreau să te… înviorez… începu ea, dar

degetele lui îi atinseră buzele în semn de tăcere, amintindu-i de buzele lui de cu o seară în urmă şi de noaptea de cu mult mai mult timp în urmă.

— E prea târziu, Laura. M-am însufleţit deja. Şi mi-am adus aminte.

O privi intens şi ea deveni foarte conştientă de sânii care îi tresăreau sub tricoul uşor şi sfârcurile care i se ridicaseră. Dimitris băgă la rândul lui de seamă şi mâna i se încleşta pe talia ei. Te simţi bine? întrebă el delicat.

— Da. Ăăă… bunicul…

— Nu intra acum în panică. Laura, se grăbi el să vorbească. O să mai rămân o clipă cu bunicul tău şi apoi o să te scutesc de compania mea. Mark apăru în salvarea ei, cu ochii înflăcăraţi, prea excitat ca să mai fie suspicios din cauza lui Dimitris în momentul acela.

— Ai fost nemaipomenită! strigă el, luând-o în braţe şi învârtindu-se cu ea. O să le dau la toţi de ştire despre asta când ne întoarcem acasă! Laura râdea în hohote, încântată să scape de lângă Dimitris, încă sub emoţia provocată de cursă.

— Mă face mai interesantă? făcu o grimasă spre Mark, când acesta o mai strânse o dată în braţe, înainte s-o lase jos.

— Scumpo, întotdeauna am fost interesat de tine, îi spuse el cu voce tare. Numai tu se pare că n-ai băgat de seamă.

— Ah, tu vrei doar să ai cămăşi călcate. Vorbeau din nou în limbajul lor necunoscut celor din jur şi deveni deodată conştientă de privirile lui Dimitris. Se întoarse să plece şi atunci realiză, nenorocită, curios de necăjită, că nu pomenise nimic despre petrecerea din seara aceea. Era un om periculos şi ea îl cunoştea foarte bine, dar încă o mai ţinea legată de el, parcă cu un lanţ invizibil. Singurul lucru important era să nu afle niciodată.

— Fii gata la şapte. Vă invit pe toţi la serbări. Se întoarse şi întâlni ochii ei verzi, melancolici. O să vin până la vilă şi poate că bunicul tău o să ne ducă pe toţi la plajă? Privi întrebător spre bunicul ei, care dădu din cap şi îi făcu

semn cu mâna, apoi, când o mai privi o dată pe Laura observă că se înroşise ştiind că el aşteptase până în ultima clipă, convins fiindcă dorea să meargă cu el. Asta îi dădu un fior de teamă. Nu avea să mai fie niciodată înrobită de puterea lui. Niciodată! Se întoarse brusc cu spatele, cu Mark de braţ şi se simţi în siguranţă doar în maşina bunicului. Laura realiză că era foarte obosită. Nu erau numai cursa şi emoţiile. Era înflăcărată, ceva mai mult, nu se mai simţise aşa niciodată. O însufleţea în mod uluitor faptul să se afle în preajma lui Dimitris. În ultimele câteva zile, îşi schimbase atitudinea – instinctele ei îi spuneau asta. Înainte pusese problema timpului, acum era altceva. Ca şi cum îşi manifesta puterea nestingherit. Şi avea o atitudine diferită. Se văzuse din felul cum se comportase după cursă, cum vorbise despre ea, cum o surprinsese cu mâna pe după mijloc, cum îl privise pe Mark, pătrunzător, când acesta glumise cu ea. Părea să-şi asume drepturi datorită trecutului. În momentul acela era prea epuizată ca să studieze cu atenţie problema, aşa că, cea mai mare parte din după-amiază, dormi. Îl regăsi în visele ei şi se trezi când soarele-apunea, cu mintea obosită după viziuni nu tocmai plăcute şi gânduri înflăcărate. Era deja şase seara şi după o ceaşcă de cafea care o trezi, rămase puţin mai mult sub duşul rece, ca apoi să-şi usuce părul şi să se pregătească pentru petrecerea ce urma cursei. Ştia că o să fie pe plajă, şi se îmbrăcă în consecinţă, cu o fustă albă mai lungă şi o vestă asortată din bumbac alb cu frunze aplicate. Era o combinaţie care-i plăcea şi îi venea în mod deosebit bine, arăta bine cu tenul ei bronzat; o pereche de sandale albe şi era gata.

Bunicul ei şi cu Mark erau de asemenea gata când coborî cu un evident zgomot de paşi în sufrageria cu vedere spre mare.

— Cum îmi stă? întrebă ea făcând o piruetă, fără să bage de seamă că Dimitris sosise deja.

— Perfect! îi răspunse chiar el şi se întoarse imediat ca să-l vadă undeva mai în umbră. Poate încă ceva să-ţi pui pe umeri, e rece seara, adăugă el când ea îl privi uluită.

Era îmbrăcat cum nu mai fusese niciodată înainte, cu pantaloni negri băgaţi în cizme înalte, cu o cămaşă brodată care-i venea foarte frumos pe piept.

Avea mâneci largi, brodate la manşetă şi expresia ei uluită păru să-l amuze enorm.

— E tocmai o ocazie bună să îmbrac costumul naţional şi acesta este al meu, o asigură el. Dacă aş apărea în haine obişnuite, gestul ar fi luat drept o insultă. Tu nu eşti de acord? Stătea drept în picioare, impunător, cu o ţinută care emana putere şi muşchii i se zăreau prin cămaşa subţire. Era ceva pus la cale, pregătit, în mişcările lui, încât îi părea ameninţător.

— Arăţi – arăţi foarte bine – cam neobişnuit, răspunse ea. La intrarea ei, stătuse o clipă jos şi nici măcar nu-l zărise. Acum parcă străjuia deasupra ei, parcă o domina cu statura lui. Imaginaţia ei de artistă lucra tot timpul. Se întoarse cu spatele, încercând din răsputeri să rupă vraja.

— Eşti gata, bunicule?

— Mai pregătit ca niciodată! Se ridică în picioare şi îşi termină băutura, aparent fără să bage de seamă că se crease o atmosferă. Sau poate că nu era nimic? Poate era doar o imaginaţie înfierbântată. Indiferent ce-ar fi fost, Laura ştia că astă-seară era bucuroasă că atât bunicul ei cât şi Mark se aflau acolo.

Îşi îndreptă atenţia spre Mark aproape cuprinsă de friguri. El părea să ţină la ţinută zilele acelea. Cămaşa lui albastru deschis îi venea bine cu blugii şi, minunea minunilor, era curată ca şi aceştia.

— Aşteaptă. Am ceva tocmai potrivit pentru tine, scandă ea, zburdând afară din cameră şi întorcându-se cu o eşarfă deschisă la culoare. Dacă bărbaţii ţin să arate neobişnuit, nu pot să te las pe dinafară! I-o legă în jurul gâtului şi Mark o privi ironic, ştiind exact ce avea ea în minte. Bunicul purta o conversaţie cu Mark, dar simţea ochii aceia negri privind-o şi o înnebuneau şi mai tare.

— Mamă, mamă, ce te-ai bronzat, începu ea spre Mark. Ai gâtul negru. Îmi dă fiori de plăcere.

— Pot să văd şi eu asta, şopti el destul de încet, ca să

păstreze conversaţia doar între ei. Nu mă împovăra pe mine, scumpo. Descurcă-te singură. E timpul să alegi şi eu n-o s-aleg să-mi frâng oasele sub unul din pumnii aceia puternici şi ameninţători. Laura realiza ceea ce făcea de fapt, aşa că i se făcu imediat ruşine. Avea să se descurce cu Dimitris singură! Până acum îi mersese de minune. Fu mulţumită să stea pe bancheta din spate lângă Mark, în timp ce maşina îi ducea în micuţul golf unde avusese loc cursa de dimineaţă. O clipă se gândise că Dimitris o să-l lase pe Mark în faţă cu bunicul ei, dar n-o făcu. Chiar înainte să ajungă, observă focul cel mare care ardea pe plajă şi, în ciuda tuturor lucrurilor, o emoţie începu s-o frământe. Dimitris întoarse capul şi spuse peste umăr:

— Azi de dimineaţă i-ai uimit pe toţi cu talentul tău. Astă-seară o să dansezi cu toţi până or să cadă din picioare?

— Nu m-aş pricepe, spuse ea scurt. Iarăşi se făcea cunoscută – atitudinea aceea intimă, felul în care o tachina, ca şi cum ar fi fost a lui. Se purtase aşa când ea avusese nouăsprezece ani, posesiv, protector. Şi iată ce se întâmplase! întoarse capul în altă parte, privind pe fereastră, oriunde ca să evite privirea lui vie, care răzbea prin întuneric.

— Mă miră că n-ai învăţat-o niciodată pe Laura cum să danseze, îi spuse el bunicului ei.

— Dansează destul de bine. În copilărie, a avut o sumedenie de prieteni greci, cât a stat aici. Se ducea şi la serbări. Nu cred c-a uitat. Poate e obosită. A dormit toată după-amiaza.

— Mulţumesc, bunicule! şopti Laura, convinsă că Dimitris prinsese fiecare vorbuliţă. Mă descurc şi fără explicâtiile astea între voi, bărbaţii. Nu sunt debil mintal.

— Dar e adevărat, draga mea! Ştii să dansezi şi ai dormit aproape toată după amiaza.

— Eşti în minoritate, puştoaico, şopti Mark, care tăcu aproape la fel de repede, când Laura îl înghionti în coastă. Dacă Mark voia să stea deoparte, atunci deoparte să fie. Avea şi aşa destule necazuri şi nu-i mai trebuia ecoul acela

din spate! Dimitris probabil că-l şi auzise. Ce noroc că tocmai ajunseseră şi era scutită de alte discuţii jenante. Simţea că avea nevoie de multă stăpânire de sine şi curaj astă-seară, era probabil un sentiment instinctiv, dar Dimitris îi părea mai subtil, schimbat, iar ea era energică, însă foarte prudentă.

Era o petrecere de care să-şi aducă aminte, se gândi Laura privind dansatorii.

Mesele fuseseră aranjate în spatele focului şi toată lumea mergea să-şi ia de mâncare, se făcuseră mici grupuleţe; prietenii se adunau să discute, râdeau şi se distrau. Era un întuneric deplin acum, singura lumină venind de la foc şi de la luna care se înălţa iute pe cer. Dimitris rămăsese cu ea, cu bunicul ei şi cu Mark, unii li se alăturau în trecere, apoi plecau în alte colţuri şi alţii le luau locul. Era un lucru vădit că atât bunicul ei cât şi Dimitris erau oameni foarte bine văzuţi şi respectaţi. Mâncarea era delicioasă, bine pregătită de femeile din sat, dar Laura era prea tensionată ca să mănânce. Aştepta ceva anume, se zbătea în sufletul ei şi numai după ce studie feţele destinse ale celor din jur, zâmbetele lor, realiză că doar ea singură simţea asta.

— Ai gustat asta? Bunicul şi Mark se duceau să-şi mai ia câte ceva de pe platouri şi Dimitris îi arăta cu mâna ceva de pe farfuria lui. Este tirdpita – foarte gustos.

Era o plăcintă cu brânză, numai foietaj.

— Nu – nu mi-e foame. Laura voia să se ridice şi s-o ia la fugă şi ştia că dorinţa asta venea din adâncul fiinţei ei, din imaginaţia şi amintirile ei.

— Încearcă o bucăţică mică. Înainte să-l poată opri, îi vârî puţin în gură şi ea o mestecă repede, privind brusc în altă parte.

— Cred că n-am ţintit destul de bine, spuse el. Ţi-a rămas puţin pe buze.

Degetul lui arătător îi atinse buzele, îndepărtând o bucăţică extrem de mică, apoi i le mângâie şi le despărţi uşor, pipăindu-le. Ar fi putut să-şi tragă capul într-o parte, să scape, dar privea ca şi hipnotizată în ochii lui negri.

— Dimitris, te rog! Degetul lui se mută pe bărbie, trasând conturul ei delicât, zâmbind.

— Te temi de mine, Laura? Din ce cauză?

— Nici gând! Era disperată în clipa aceea, sentimentele amestecându-se în sufletul ei. Doar că genul ăsta de lucruri mă enervează. Nu – nu e prea plăcut.

— Plăcut? Dar atunci tu ştii că eu nu sunt plăcut, nu-i aşa? Sunt fără scrupule. Iau tot ce vreau. Sunt periculos şi este bine să fiu ocolit.

— Te-ai descris foarte bine, reuşi Laura să spună, tremurând.

— Şi tu, şopti el, prefăcut. Te-am făcut să tremuri, nu? De ce să nu vii la mine, într-un mod aşa, simplu?

— Dansezi, thespinis?

Ea ridică privirile, să vadă de unde îi venea salvarea. Un grup mic de femei stăteau în faţa ei, zâmbind cu timiditate spre Dimitris şi faptul că era acceptată îi înlătură puţin sfiala de-a dansa în jurul focului. Asta însemna să scape, de asemenea şi nu era decât un lucru bun.

În orice caz, nu se aşteptau să fie refuzate. Izbânda ei de dimineaţă circulase de mai multe ori în jurul satului şi nicidecum nu încruntaseră din sprâncene la vestea asta, ci se bucuraseră că o femeie îi dăduse la o parte pe bărbaţi, mai ales când era vorba de nepoata lui Kyrios Clare. Sări în picioare şi într-o clipă se trezi lângă foc, când începu şi muzica bouzouki-ului. Avu doar un mic răgaz să-l zărească pe Dimitris privind-o şi începu să danseze laolaltă cu celelalte femei.

După câţiva paşi mai mult sau mai puţin amuzanţi, uită complet de Dimitris şi de bunicul ei, urmând ritmul dansului, prinsă în joc ca într-o horă, înconjurând focul.

Atunci muzica îşi schimbă puţin ritmul şi bărbaţii li se alăturară. Formară perechi şi o arcadă să treacă pe rând şi deodată se trezi mână-n mână cu Dimitris.

— Hm, deci dansezi în cele din urmă? O ridică în aer, cu mâinile lui puternice, sigure pe talia ei zveltă, respectând ritmul dansului. Era ca o tortură. Ochii aceia o

susţineau, o fascinau şi Dimitris o dominaîn permanenţă. Nu mai era omul de afaceri distant pe care îl cunoştea. Nu mai era nici cel care-i popula visele de cinci ani încoace. Era ca un zeu întruchipând masculinitatea, puternic, senzual, amuzat de efectul pe care-l avea asupra ei. Când dansul se termină şi femeile se retraseră, Laura abia mai putea respira.

— Bunicul tău a plecat, thespinis. A plecat cu tânărul care stă la voi. Una din femeile mai în vârstă îi spunea asta, când ea roti ochii în jur, căutând un refugiu. A spus c-o să fii condusă acasă de Kyrios Paridis. Se simţea părăsită. Mark vorbise serios când îi spusese că totul este numai între ea şi Dimitris.

— Mulţumesc. Cred că era obosit. Spera că vorbele ei sunaseră mai bine decât i se păruse. Nu exista îndoială c-o să meargă acasă cu Dimitris. Asta însemna o plimbare lungă. Bunicul luase maşina, evident. Orice se putea întâmpla pe drumul înapoi spre casă şi nu avea să facă faţă grecului, cu tenul acela întunecat. Trecea de la un sentiment al trecutului la unul al prezentului şi înapoi, încercând să le facă faţă.

— Unii dintre noi nu mai suntem tineri, thespinis, îi zâmbi femeia mai în vârstă. Vârsta l-a ajuns din urmă până şi pe Kyrios Clare. Ne bucurăm să te vedem, chiar dacă i-ai învins pe bărbaţii noştri la meşteşugul lor. De când ai venit, Kyrios Clare arată mai bine, mai tânăr. E bine să ai o familie, nu-i aşa?

Laura aprobă din cap, foarte vinovată.

Chiar în clipa aceea se hotărâse să plece urgent înapoi în Anglia.

Nu mai stătea să se gândească la dorinţele bunicului ei. Trebuia să scape, să scape de Dimitris şi ştia că doar fuga o elibera de el.

Aruncă o privire focului. Bărbaţii dansau singuri şi era o plăcere să-i priveşti. Câteva clipe, privirile îi fură atrase într-acolo, dar când Dimitris se întoarse, ochii lor se întâlniră şi se simţi din nou ca o persoană hăituită. Femeia dispăruse şi rămase singură în semiîntuneric cu un bărbat

pe care-l găsea fascinant, care o privea neîndurător cu o intensitate care nu făcea altceva decât să se adauge fricii ei. O luă la fugă prin nisip înspre port, dispărând în noapte.

CAPITOLUL 7

Nu ajunsese prea departe când Dimitris o, prinse din urmă.

— Ce crezi că faci? O apucă de braţ şi o întoarse pe loc, în timp ce ea încerca să ignore bătăile acceâarate ale inimii.

— Mă întorc la vilă. Bunicul şi Mark au plecat cu puţin timp în urmă.

— Ştiu asta. M-am oferit să te însoţesc eu, ca ei să poată pleca acasă. Bunicul tău era obosit, cred că şi prietenul tău, cred c-a găsit toate astea plictisitoare.

— De asta plec şi eu, spuse Laura repede, încercând în zadar să scape din strânsoare. Nu se lăsa uşor păcălită. Bunicului îi plăceau foarte mult petrecerile astea, iar Mark probabil că reţinuse cât putuse mai mult în eventualitatea unei viitoare expuneri pe pânză. Amândoi fuseseră subtil sfătuiţi că era o bună idee să se retragă, iar ea putea să-şi facă o idee şi de ce.

— Mergi acasă singură? întrebă Dimitris furios. Toată dimineaţa ţi-ai petrecut-o atrăgând atenţia asupra ta. Înainte ai dansat aşa de frumos şi toţi bărbaţii te-au privit, iar acum te aventurezi singură în întuneric. Ori eşti proastă, ori încă foarte naivă!

— Niciuna, nici alta. Plec şi atâta tot. Sunt în stare să merg singură până în port şi apoi spre vilă, mulţumesc. Nu avea nevoie să i se reamintească cât de naivă fusese odată.

— Eşti capabilă să te trezeşti atacată!

— Cum, aici pe insulă, cu atâţia greci respectabili în jur? întrebă Laura pe un ton usturător.

— Nu sunt cu toţii onorabili şi, mai ales nu când sunt provocaţi.

— Nu-mi trebuie nici protecţie şi nici insulte, i-o trânti ea, scăpând din mâna lui şi plecând mai departe. Acum mi-ai stricat ziua asta frumoasă – mulţumesc foarte

mult. Oh! ţipă când se lovi cu piciorul de un obiect dur pe jos şi Dimitris fu imediat lângă ea.

— Acum ce-ai mai făcut? Unde îţi sunt pantofii? tună el.

— Nu – nu ştiu. I-am lăsat lângă bunicul. Poate i-a luat el.

— Şi probabil că vreo fată săracă ce nu-şi poate permite să-şi cumpere o pereche o să umble cu ei mâine!

— Oh, nu mai ţipa la mine! Se aşează jos, frecându-şi piciorul şi încercând să vadă de ce o durea aşa de tare. Nu-mi trebuie mustrările tale.

— Cine altcineva s-o facă? trânti el cuvintele, aşezându-se lângă ea pe nisipul moale. Focul şi petrecerea erau acum ceva mai departe de ei. Luna se înălţase pe cer şi Laura îşi freca piciorul, fără să priceapă ce o înţepa aşa.

— Vino aici! Eşti enervantă, ştii? Cu vârsta, doar asta s-a petrecut. Acum mă iriţi şi pe mine. Dimitris îi apucă glezna, îi ridică piciorul până pe genunchiul lui şi pipăi uşor, foarte delicat în comparaţie cu vorbele rostite. E o bucăţică de scoică spartă, ascuţită ca un ciob de pahar, şopti el.

— Poate că în cele din urmă o să mă obişnuiesc să port pantofi, spuse Laura slab, încruntându-se în timp ce el îndepărta obiectul supărător din piciorul ei. Sângerează?

— Nu cred. Ţi se face rău din cauza sângelui? întrebă el, sarcastic.

— Numai când e vorba de al meu, i-o întoarse ea. Încă mai doare, adăugă pe un ton puţin plângător.

— Sigur că doare! Nu sunt nici eu vrăjitor. Dacă ştiam care sunt intenţiile tale, le spuneam să cureţe nisipul.

— Mă descurc şi fără tine şi fără sarcasmul tău, se enervă Laura, deodată foarte necăjită. Odată, îl iubise pe omul acesta dezgustător, îl iubise de-adevăratelea. I se părea că trecuse atâta timp. De ce eşti aşa furios? întrebă ea deodată, oftând.

— Poate că m-am săturat să tot încerc să clarific lucrurile între noi. Poate că m-am săturat să tot încerc să

descopăr ce joc ne-am apucat să jucăm. E dificil când nu ştii regulile, cum e cazul meu. Avea o voce mai supărată ca niciodată şi Laura se mişcă stânjenită pe nisipul moale.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Chiar dacă nu era aşa, regulile lui fuseseră mereu diferite de ale ei.

— Nu? Mâna lui se încleşta pe piciorul ei, amintindu-i că încă îl mai ţinea suspendat. Nu eşti fata sinceră şi deschisă pe caremi-o aminteam. Uneori o mai întâlnesc, dar, înainte să-şi facă loc la suprafaţă, această nouă Laura o forţează înapoi. Mi-aş dori s-o văd. Mi-aş dori s-o văd pe fata pe care am pierdut-o.

— „A murit, sir, cu mult timp în urmă”, cită Laura cu amărăciune. Am crescut, continuă ea plictisită. Se pare c-am mai fost cândva aici – conversaţia asta mi-e ciudat de familiară. Poate un déjà vu?

— Şi probabil că te ascunzi aici, Laura, spuse el, deodată insistent, dar potolit. Să încerc poate să te trag afară din cochilia de scoică?

— Acum mă întorc acasă, începu ea neliniştită, dar el nu făcu nicio mişcare să-i elibereze piciordl.

— Poţi să mergi? Degetele lui îi masau uşor piciorul, cu delicateţe, iar arătătorul îi potolea uşoara usturime. Să te duc în braţe?

— Nu, nici gând! Deodată, era chiar înnebunită şi el ştia asta. Mângâierea lui deveni mai caldă.

— Te-am mai purtat o dată şi ai fost foarte uşoară. Te-am purtat în patul meu. Ţi-ai încolăcit braţele în jurul meu şi-ai refuzat să pleci. Îţi aminteşti, Laura?

— Nu. Ţi-am spus ce-a însemnat pentru mine, mi-a deschis porţile feminităţii adevărate, spuse Laura puţin disperată.

— Nu cred. Cred că îţi aduci bine aminte.

— Ce părere ai despre tine! încercă să fie dispreţuitoare, ştiind că era o speranţă foarte mică. Te-am uitat complet.

— Atunci să-ţi aduc aminte. Dimitris râse puternic, din toată inima. Cred că încep să pricep jocul ăsta.

— Putem să mergem? Se lupta să se ridice şi el îi

dădu drumul la picior.

— Nu încă, Laura. Nu ţi-am adus încă aminte. Se mişcă repede, înainte ca ea să devină conştientă şi se trezi deodată în braţele lui, cu ochii larg deschişi, mari, neliniştiţi, privindu-l, când el o strânse la piept depunând-o pe nisip şi aşezându-se peste ea. Îi mângâie faţa şi îi atinse genele lungi.

— Asta mi-am dorit să fac din clipa, în care te-am văzut, dar pe atunci erai foarte tânără, mărturisi el, tandru. Ochii şi genele tale m-au vrăjit. Îmi doream să mă conving că sunt adevărate – aşa lungi, groase şi frumoase.

Lăsă capul în jos şi îi simţi buzele pe buzele ei, pe ochii, pe obrajii ei şi încă o dată se lăsă pradă simţurilor, ştiind că asta îşi dorea de fapt, cu adevărat.

— Trebuie să plec! şopti ea. Mângâierea lui pe faţa ei o îngrijora. Simţea un tremur în tot corpul şi-era cu ochii în patru. Era şi mai înspăimântător fiindcă un sentiment ciudat, răscolitor creştea în ea. Voia să se lipească, de el, să-i simtă buzele acele dulci pe buzele ei, voia ca trupul lui puternic s-o afunde în nisip. Sentimentul de vigilenţă o părăsea şi se simţea din ce în ce mai mult ca un animal mic şi neajutorat care încerca să scape din ghearele unui prădător. Se ghemui la pieptul lui, oftând uşor, încercând să se strecoare afară.

— Laura! O mână caldă, fermă îi întoarse faţa în sus, în timp ce trupul ei se străduia să se elibereze. N-ai spus că vrei să pleci? Te sperii eu?

— Vreau să plec! Era îngrozitor să accepte asta, dar era la mila lui şi el nu ştia încă asta.

— De ce te sperii eu? întrebă el. Niciodată nu ţi-a fost frică de mine, nici când aveai numai nouăsprezece ani.

— Trebuie că eram un copil, cum spuneai tu, reuşi Laura să spună, disperată. Aşa sunt copiii. Din cauza asta sunt mereu preveniţi – să nu aibă încredere în străini.

— Noi n-am fost niciodată străini. Ne-am cunoscut unul pe altul, cum o facem şi acum. Îşi plecă uşor capul şi îi atinse buzele, tocmai când luna se ascundea după un nor. Era o mişcare tandră, prin care îi încuraja simţurile, o

săruta fugar în colţul gurii, apoi pe buza de sus, avea o limbă caldă, ca a unui pui de căprioară şi nespus de dulce.

— Fiinţa ta mă încântă, şopti el încet. Te simt din nou caldă în braţele mele, aşa cum erai odată. Buzele lui urmară traiectoria gâtului, provocându-i o plăcere nespusă.

Eşti Afrodita cea frumoasă, caldă, ademenitoare. Nu te-ai schimbat, Laura. Abia dacă ai devenit femeie. O întoarse cu capul spre el, deodată impacientat, încetează să te mai ascunzi de mine. Suntem importanţi unul pentru altul.

— Dimitris! Te rog, nu…!

— Eşti a mea, Laura-o ştii. Cuvintele lui fură purtate în gura ei tocmai când o săruta apăsat pe buze şi începu să îşi dea seama că simţul realităţii o părăsea. Era aici, pe nisipul moale şi cald, cu marea care îşi murmura cântecul şi luna răsărea iarăşi dintre nori. Era primejdios. Faptul că o părăsise aşa de crud încă o mai durea, dar zi de zi i se părea din ce în ce mai îndepărtat.

— Dimitris! ţipătul ei fu înăbuşit de sărutul înfocat al lui Dimitris, care o ignoră, ridicând-o de pe nisip şi arcuind-o în braţele lui.

— Vino, şopti el. O să te sufoc cu îmbrăţişarea mea. Delicateţea îmbrăţişărilor şi sărutărilor lui o copleşea. Se simţea complet dependentă de voinţa lui şi emoţiile ei aşteptau doar un semn din partea lui. Avea buzele moi şi despărţite, aşteptându-i sărutările şi el părea că-i ghiceşte fiecare gând, fiindcă făcea totul aşa cum îşi dorea ea, oftând pe măsură ce plăcerea lui creştea şi masculinitatea era din ce în ce mai evidentă. O seducea încă o dată şi, în mintea ei, ştia asta, dar nu avea niciun control. Îi dăduse uşor vesta la o paté şi îi mângâia trupul tânăr, tresărea fără să se mai controleze în timp ce mâinile lui se întindeau tot mai mult, posesive.

— Şşşş, Laura. Buzele lui opreau orice protest şi se aşează pe spate, trăgând-o deasupra lui, susţinând-o cu braţul puternic şi continuând s-o mângâie cu mâna rămasă liberă. Când îi cuprinse un sân în mână şi sfârcul ei

răspunse dorinţelor lui, încercă în zadar să-l îndepărteze cu mâinile ei.

— Încetează! Te rog, încetează! Se zbătu să-l dea la o parte, dar se mişca prea încet, ca într-o letargie şi el râse uşor, înăbuşit, ca liniştea fremătătoare a nopţii.

— Sigur c-o să mă opresc, o asigură el, amuzat. Sunt absolut convins c-o să continui să te lupţi cu mine, deşi nu se pune problema inocenţei feciorelnice.

— Nu încetez dacă încerci să mă seduci din nou! Gândul îi provocă lacrimi în ochi şi şocul venea din faptul că îl dorea din nou cumplit pe Dimkris. Nu mai dorise pe nimeni de atunci, sau înainte. Înainte totul fusese o vorbă goală, dar împreună cu Dimitris o înţelesese. Înţelesese de ce atâtea femei se simţeau atrase de el. Îl dorea numai pentru ea, fără Eleni, fără alte femei, încă o dată, o rănea!

— Tu vrei ca eu să te seduc. Mâinile ei căzură moi, ca apoi să-i întoarcă brusc faţa spre el. Văzu imediat lacrimile din ochii ei. N-am s-o fac, indiferent cât de mult mă doreşti. Laura smuci capul în altă parte, cuprinzând-o ruşinea.

— Nu te vreau deloc! E doar faptul că eşti mai puternic, aşa că e uşor să-ţi cedez.

— Să cred că te-ai fi dat bătută la fel de bine dacă te-aş fi lăsat s-o porneşti singură pe plajă şi ai fi întâlnit un bărbat înfocat? Tu, care te-ai luptat aşa de tare într-o cursă pe care eu aveam intenţia s-o pierd? Remarca lui o trezi în cele din urmă la realitate şi îl privi în ochi, cu safirele strălucindu-i în lumina lunii.

— Cum, tu…! Râdea în gura mare de ea, deloc intimidat de izbucnirea ei de furie.

— Vezi? Acum ştiu ce pui în joc. Să joc mai bine ca tine mi se pare o idee mai bună, decât să-l abandonez cu totul. Vino, te conduc acasă. Se ridică în picioare, apoi o ajută şi pe ea, cercetând-o cu privirea, fără să piardă tresărirea bruscă a sânilor ei.

— Eşti femeie, Laura, şopti el. O femeie cum n-am mai ţinut niciodată în braţe – o combinaţie de inocenţă şi jăratec, luptă şi abandon. Ai crescut aşa cum mi-am

închipuit eu, după toate prin care ai trecut. A meritat lunga aşteptare.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti! Laura făcu un pas înainte, încă bâjbâind. Ceva cred că ai omis în traducere.

— Nimic, din contră, aşa cum tu eşti acum aici. O urmă, în timp ce urcau treptele spre port.

— O să mergem înainte, spre vilă prin nisip, comandă el. Cum ţi-ai pierdut pantofii, o să-ţi fie mai uşor.

— Te priveşte! Era mulţumită de felul în care deţinea din nou controlul situaţiei. În afară de faptul că îi mai tremurau încă picioarele, totul reintrase în normal – cât de normal putea fi şi, în cele din urmă, lăsă toate gândurile negre de-o parte privind doar marea, luând-o pe nisip în partea opusă portului.

— O să mergi cu noi pentru plonjări. Comanda lui Dimitris atrase după ea un murmur nervos, iritat.

— Vreau să mă întorc acasă poimâine, îi spuse ea.

— Fugi şi am să vin după tine. Cum ai spus, mă priveşte. Ridică din umeri, indiferent. Am destulă putere să te urmez oriunde în lume.

— Nu fi ridicol! Laura se îndepărtă de el spre ţărmul apei, mergând cât putea mai repede, scutindu-se de prezenţa lui supărătoare. Nu fug – nici nu-mi pasă deloc – niciodată nu mi-a păsat cu adevărat. Eu sunt artistă şi am intenţia să fiu mai departe. Toate gândurile ciudate pe care le ai păstrează-le pentru tine. Ştiu la ce să mă aştept de la viitor, mulţumesc. Privi în sus luna, care le lumina cât de cât drumul. Pot merge foarte bine pe cărarea asta luminată de lună, pot merge până la lună şi înapoi, pot face tot ce vreau. Trăiesc pentru arta mea şi nimic mai mult.

— Poţi să mergi şi prin aer la trei metri de pământ, dacă vrei. Poţi s-o iei la fugă după lună, dar cu toate astea eşti legată prin ceva foarte puternic de pământ, prin ceva mai puternic decât arta ta, indiferent cât de cunoscută o să devii. Am intenţia să mă căsătoresc cu tine.

Se opri din mers brusc, cu gândurile răvăşite,

lovindu-se unele de altele.

— Crezi că m-am îndrăgostit de tine după – după... Eşti nebun! Avea o voce uimitor de stridentă, dar Dimitris o ignoră.

— Dacă îţi face plăcere să gândeşti aşa. Spui că ştii la ce să te aştepţi de la viitor? Şi eu ştiu la fel de bine şi mai ştiu că eşti destinată pentru asta. Rămase drept, privind-o, mult mai aproape de ea decât i se părea. Poţi avea un viitor în lumea artelor, Laura şi eu sunt conştient de talentul şi pregătirea ta, iar viitorul, tău înseamnă mai mult decât atât, e mult mai bogat. Privirea lui sclipitoare o ului.

Desculţă şi cu un copil în pântec, o fiinţă caldă în braţele mele. Ţi-a fost scris. Am intenţia să devină realitate. Laura intră în panică, ceea ce nu i se întâmplase niciodată. Nu era faptul că se temea de el. Era forţa gândurilor care o dominau, dorinţa, sexualiceşte vorbind, pe care i-o trezea cu cuvintele lui. Creştea în ea, o devasta. Alergă spre apă şi se azvârli cu putere, înotând, când se trezi cu el lângă ea. O scoase la suprafaţă, râzând în gura mare.

— Eşti cel mai încântător idiot care există. O lipi de el, în mijlocul valurilor care treceau liniştite de ei. Eşti udă leoarcă şi eu m-am udat până la genunchi de tot. Nu ţi-a trecut prin minte ce-o să spună bunicul tău despre asta?

— O să-i spun că eşti nebun de-a binelea şi că a trebuit să alerg prin apă să mă apăr de tine! Se zbătu în braţele lui. Vrei să mă laşi jos? Ştiu foarte bine ce ai de gând – nu m-am născut ieri!

— Şi ce am de gând? Te doresc, ai fost deja a mea şi o să mai fi.

— Şi ce-o să spună Eleni despre asta? întrebă ea pe un ton caustic.

Dimitris îi dădu drumul din braţe, câtuşi de puţin amuzat.

— Prefer să cred că ştii ce insultă ai adus, Eleni este soţia vărului meu! Se află aici fiindcă a fost bolnavă! Toate astea ţi-au fost aduse la cunoştinţă!

— Şi îşi ascunde inelul în nisip până când se întoarce acasă? Cât de convenient!

— Chiar aşa! Ştii până unde merge insulta ta? Scările care duc la vilă încep aici.

Nu cred c-o să mai ai probleme de aici, în orice caz nimic cu care să nu se poată confrunta limba ta afurisiră. Kalispera, Laura.

Se întoarse şi plecă şi câteva minute îl urmări blocată, tot întorcându-i în minte cuvintele. Oare, după toate, nu înţelesese ea bine? Nu în privinţa trecutului – nu interpretase greşit nimic din asta. Şi nu omisese nimic în traducere! Se întoarse şi porni să urce scările spre vilă, încercând să uite cuvintele lui. Trebuie că luna fusese de vină. Mâine fără îndoială că-şi va schimba din nou părerea. Nu conta prea mult. Pleca acasă, fiindcă, acum, era nevoită.

De dimineaţă, auzi zgomotul unui elicopter şi ridică privirea din cartea pe care o citea.

— Pleacă Dimitris? întrebă bunicul, puţin şocat să simtă că-l cuprindea un val de singurătate.

— Vine elicopterul, nu pleacă. Eleni l-a luat ieri, dacă îţi aduci aminte. Ori îl trimite înapoi, ori se întoarce ea însăşi – oricum n-are Mark nevoie de el azi?

Avea. În acel moment îşi strângea lucrurile în geanta lui jalnică de voiaj. O făcea pe Laura să se simtă mai singură şi mai prinsă în cursă ca niciodată.

— Eleni stă mereu aici? încercă ea. Îi era ruşine de persoana ei, nu că ar fi fost o mare diferenţă în condiţiile de faţă.

— Eleni? Din când în când. Théo Vrachnas este vărul lui Dimitris. Nu mă interesează persoana lui şi nici cei doi nu ţin în mod deosebit unul la altul. Sunt o familie, totuşi şi asta este mai presus de orice în Grecia. Cred că îmi pare puţin rău pentru Eleni – dacă ar fi fost şi ea ceva mai agreabilă. Desigur, fiind capul familiei, Dimitris a strâns întotdeauna oalele sparte. Nu ştiu cum de are răbdare.

Uneori şi-o mai pierde. Are un temperament agitat, dar se poartă frumos cu Eleni.

— Ea de ce are nevoie de bunătatea lui? se aventură Laura.

— Probleme de familie. Bunicul ei tăcu şi ea îl privi curioasă, cum se apleca asupra treburilor lui. Trăise aşa de mult aici, încât era aproape un grec el însuşi. Vorbea limba, îşi trăise cea mai frumoa A parte a vierii în Grecia, absorbise cultura greacă. În realitate semăna foarte mult cu bătrânii cu care stătea la un pahar de ouzo în piaţa acoperită de copaci. Era foarte deştept şi arăta bine, dar, lăsând la o parte asta, putea fi la fel de grec ca şi el. Avea mai multă minte decât să-i pună în continuare întrebări, chiar dacă era fetiţa lui preferată, cea mai dragă. Era amuzant, nu se mai simţise demult aşa.

Poate că se apropiase timpul să se întoarcă acasă, după toate acestea.

Era, în orice caz, prea neliniştită să mai înceapă un alt tablou, aşa că doar îşi pierdea vremea învârtindu-se în jurul piscinei, când bunicul ei veni spre ea mai târziu în după-amiaza aceea.

— Tocmai am vorbit cu Dimitris la telefon, îi spuse el. Vrea să vină la cină.

— S-a invitat singur? Acţiunea aceasta neaşteptată îi provocă o stare de alertă.

— Noi ne petrecem o mare parte din timp împreună. Nu uita că plecăm pentru plonjări la sfârşitul săptămânii. Mă aştept să vrea să discutăm detaliile.

— Oh, bine atunci, vă las singuri, se aventură ea. O să cinez la mine în cameră.

— N-o să faci aşa ceva! Bunicul ei arăta scandalizat. Ne-am simţit bine de două ori la Dimitris acasă de când eşti aici. O să fii gazda. Nu ştiu ce-i cu tine, Laura!

Şi plecă brusc şi Laura privi cu părere de rău minunata privelişte a portului. Ea ştia ce-i cu ea. Era la fel de năucită de Dimitris cum fusese la nouăsprezece ani şi era în zadar, în ciuda cuvintelor lui înflăcărate de cu o seară în urmă. Mark plecase la Atena. Elicopterul se întorsese să-l ia, aşa se părea şi asta arăta că Dimitris era hotărât să scape de el. Era de capul lui. Veni la cină, deşi

inima îi bătea precum un tun când văzu că Dimitris sosise deja. Întotdeauna reuşea să se bucure de un avantaj şi îi păru foarte preocupat, hotărât. Bănui că nu uitase remarcile ei la adresa lui Eleni. Fu o cină foarte liniştită, care îl uimi pe bunicul ei. Laura se simţea puţin zdruncinată şi Dimitris era distant, rezervat. Numai când cina se isprăvi şi se mutară pe balcon cu cafeaua, răbdarea bunicului ei ajunse la limită.

— Deci! îl privi foarte ferm pe Dimitris. Facem câteva planuri pentru zilele viitoare?

— Desigur. Dimitris rămăsese în picioare şi îl aşteptau să facă prima mişcare. Se părea că se sufocau cu toţii din cauza politeţii, se gândi Laura, confuză.

Următoarele cuvinte ale lui Dimitris le spulberă tot amuzamentul.

— În mod normal nu m-aş fi invitat la cină la voi acasă, deşi ştiu că sunt mereu binevenit. Trebuie să discutăm despre programul plonjărilor, dar nu acesta este scopul vizitei mele. De vreme ce dumneata eşti capul familiei, am venit să-ţi împărtăşesc dorinţa mea de a mă căsători cu Laura.

Laura se aşeză brusc jos, de fapt o lăsară de tot picioarele. I se părea că visează un vis ciudat văzându-l pe bunicul ei zâmbind cu toată gura şi strângându-i mâna lui Dimitris.

— Sunt încântat! încântat! Laura, habar n-am avut! Se întoarse vesel spre ea. E aşa o surpriză pentru mine, dar nimic nu mi-ar fi făcut mai mare plăcere.

Ea privea neîncrezătoare de la unul la celălalt.

— Bunicule – eu – ăăă…

— O clipă! O clipă! Telefonul sună şi bunicul ei ieşi fuga, iar Laura se ridică furioasă în picioare, întorcându-se spre grecul imperturbabil şi cu privirea rece.

— Ai înnebunit? întrebă ea. Cum îndrăzneşti? E ăsta un mod de a-mi plăti insulta de ieri-noapte? Am mai multă minte decât să mă încred în vorbele tale. Când bunicul o să afle că totul nu-i decât o minciună o să fie distrus. Te simpatizează!

— E mai mult decât simpatie. Mi-e un prieten foarte drag. Şi nu-i nicio minciună.

În ţara mea se obişnuieşte să ceri permisiunea capului familiei şi asta am şi făcut. Nu e absolut necesar s-o anunţi mai întâi pe viitoarea mireasă. În orice caz, la noi e la fel. Ai fost deja a mea, dar, chiar şi aşa, ţi-am pus în vedere intenţia mea seara trecută.

— Mi-ai pus în vedere? Laura îl privea uluită. Nu se poate întâmpla asta de-adevăratelea!

— Desigur, nu se poate să fi uitat. Dacă tatăl meu trăia, discuţia s-ar fi purtat între el şi bunicul tău. Oricum, eu sunt capul familiei acum, îmi aranjez singur viaţa.

— Nimeni nu aranjează nimic pentru mine! urlă Laura. N-am deloc intenţia să mă mărit cu tine. Eu sunt artistă şi am toată cariera înainte. Dacă mă voi mărita vreodată, o s-o fac din dragoste şi pe tine nu te iubesc!

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut aşa ceva, spuse Dimitris cu severitate, ca şi cum dragostea nu era cu totul respectabil. Nu fac o profesie din dragostea mea pentru tine. Eşti femeia cu care vreau să mă însor. Eşti tot ce-mi doresc şi ştiu că eşti capabilă să-mi împlineşti toate visurile ai demonstrat-o odată. Eşti foarte feminină, delicată ca un copil şi extrem de inteligentă. O să fii o soţie perfectă. E foarte bine şi că ţin la tine. Simt nevoia să te protejez.

— Iar eu simt o mare nevoie să te omor pe loc! clocoti Laura. Îl ador pe bunicul. Când o să revină şi o să-i spunem că asta-i o glumă de proporţii, o să fie dezgustat!

— N-o să-i spunem nimic de genul ăsta, i-o trânti Dimitris. Am intenţia să mă însor cu tine şi gata. Bunicul tău şi-a exprimat deja încântarea.

— Vezi bine că eu nu sunt deloc încântată, spuse Laura rece ca gheaţa.

— Încearcă să te porţi ca o femeie, îi sugeră Dimitris furios. E ceva normal. Sigurul lucru care diferă e că eu sunt deja amantul tău. Bunicul tău nu trebuie să afle asta. O să fii liberă să-ţi desfăşori cariera. Sunt destul de înstărit să veghez să devii cunoscută în afara graniţelor ţării tale.

O să trăieşti în lux şi o să ai copii de la mine. Laura îşi puse mâinile în cap. Îi venea să-şi smulgă părul din rădăcină.

Nimic nu se alesese de el. Acest om bogat, inteligent, cultivat, se comporta precum un ţărănoi grec oarecare!

— Să ne purtăm în mod sensibil faţă de situaţia asta, trânti ea cuvintele, hotărându-se să înceapă din nou lupta. Fără îndoială că bunicul, trăind aici, s-a familiarizat cu obiceiurile. Eu nu sunt decât un vizitator, un turist. Sunt englezoaică. De lux nu pot să mă plâng acasă. Şi pentru faimă, n-am decât să muncesc din greu. Dacă o să am vreodată copii, o să fie din cauză c-o să întâlnesc un bărbat de care o să mă îndrăgostesc şi cu care o să mă căsătoresc. Îl privi în ochi. Îmi pare rău, dar asta te exclude pe tine. Poate că mi-am pierdut capul la nouăsprezece ani, dar acum nu mai sunt aşa de tânără.

— Eşti cu siguranţă ciudată! remarcă el pe un ton ironic. Ai venit plină de dorinţă în patul meu şi asta o ştim amândoi. Ai venit şi înainte, de fapt chiar te-ai rugat. Asta e singura dragoste de care avem nevoie. După un timp – o să ne cunoaştem mai bine şi o să fim mulţumiţi. O să te protejez şi o să am grijă de tine. Dragostea mea pentru tine o să mă facă mai indulgent decât sunt de obicei.

Laura nu avu şansa să răspundă. Bunicul ei veni înapoi cu un zâmbet pe faţă, părând că întinerise cu zece ani. Ochii albaştri îi străluceau.

— Era mama ta, spuse el. Ce oportunitate! Am putut să-i spun c-o să te măriţi cu Dimitris. I-am zis c-o să-i dau detalii mai târziu. Ştii ce-a zis, puiule? A zis: „Dar Laura e întotdeauna plină de vopsea! „E singurul lucru care i-a venit Lisei în minte. Fără îndoială c-o să sune din nou mai târziu, când o să-i vină mintea la cap, atâta câtă are.

— Bunicule! zise Laura, îngrozită că începuse să împrăştie vestea. Ştia ce-o să spună mama ei, când tot neadevărul va ieşi la suprafaţă. Bunicul o să fie luat drept senil. Şi el părea aşa de fericit. Nu-i mai spusese „puiule „de ani de zile. Şi cuvintele femeii de la petrecerea satului îi veniră în minte”. De când ai venit, Kyrios Clare arată mai bine, mai tânăr. E bine să ai o familie, nu-i aşa?

— Haide să nu ne facem griji de-acuma, Laura, o grăbi bunicul ei. Mi-ar plăcea să pot să mă bucur un timp de asta. Dimitris şi cu mine suntem cei mai buni prieteni şi tu ai fost mereu favorita mea. Gândul să te am aici până la sfârşitul zilelor mele este cea mai mare bucurie la care puteam să sper.

— Oh, bunicule! şopti Laura tristă, nesigură cum să-şi înceapă explicaţiile.

Dimitris „luă „problema în mâinile lui puternice.

— Eu mă retrag. Prea multe emoţii o să vă ţină treji toată noaptea şi Laura e şi ea până peste cap ameţită. Mâine ne întâlnim să discutăm despre programul plonjărilor. Laura, desigur, o să ne însoţească. Niciunul din noi n-o să-şi dorească s-o ştie departe. După ce isprăvim, avem tot timpul să fixăm data nunţii. O apucă ferm de braţ. Vino, condu-mă la maşină. Apoi o să mergi să te culci. Până mâine, nu mai discutăm nimic. Merse după el precum o păpuşă din cârpe.

Parcă n-avea nici un singur os. Doar braţul lui Dimitris o susţinea în picioare şi nu vorbi până ajunseră la maşină, unde, rezemat de ea, o întoarse cu faţa spre el.

— Trezeşte-te, karithia, spuse el încet, în timp ce ea îl privea buimăcită.

— Nu-mi spune mie aşa! mi-ai spus până şi să merg să mă culc! Cine te crezi oare? Ieri fusese o personalitate distinctă, o artistă de succes. Acum cine era de fapt?

— O să ne căsătorim, aşa că-ţi pot spune karithia. În ce priveşte faptul că te-am trimis la culcare, mi-aş dori mult mai mult să te pot chema în patul meu, dar mai pot aştepta, dacă poţi şi tu. Laura se înroşi puternic, lipindu-şi palmele una de alta.

— Cum poţi să-i faci bunicului una ca asta? E un om bătrân! Eşti aşa de crud!

— Oare sunt, Laura? Oare sunt crud? O trase lângă el, mângâind-o pe spate cu amândouă mâinile. Dacă dorinţa este crudă, atunci îmi mărturisesc vina, dar ştiai că dorinţa nu s-a stins, atunci când te-ai întors pe Mykonos. Ţi-am spus care o să fie viitorul tău aseară şi nu e nicio

şansă de scăpare. Să negi asta în faţa bunicului tău n-o să-i aducă decât durere şi confuzie, iar în cele din urmă, tot o să te măriţi cu mine. Tu, dintre toate eşti cea pe care mi-o doresc.

— Ai mai spus-o şi înainte. Mi-aduc aminte ce s-a întâmplat după, îi aminti Laura plictisită. Avea din nou sentimentul acela letargic, ameţitor. Îi dădură lacrimile, de frustrare şi el i le îndepărtă cu un sărut, ştiind foarte bine din ce cauză izbucniseră.

— Nu înţelegi unele lucruri. Supune-te sorţii tale şi nu vor mai fi lacrimi, Laura, şopti el.

— Nu e adevărat! Totul e un coşmar! Nici tu nu eşti un ţăran grec oarecare! Oh, ce-o să mă fac? Gândul să-l necăjească pe bunicul o durea până în adâncul sufletului. Nici nu-şi mai putea aminti când arătase aşa tânăr şi fericit. Dimitris era tânăr şi pentru el.

— Nu-i niciun coşmar, Laura. O să fac din viaţa ta un vis minunat, veşnic.

Îşi plecă uşor capul şi o sărută pe buzele tremurânde, înconjurând-o cu braţele.

Purta o rochie de mătase fără spate şi auzi geamătul de satisfacţie pe care îl scoase când îi mângâie pielea mătăsoasă şi caldă.

— Eşti aşa de caldă, de plină de viaţă! Mâinile lui coborâră prin decolteul rochiei, îi cuprinse pe rând câte un sân, apoi talia. Te doresc aşa de tare, karithia. Aproape îmi doresc să mă aflu din nou în Anglia. N-o să aştept noaptea nunţii noastre. În noaptea asta o să păşeşti pe poteca de argint a lunii, în braţele mele.

Buzele lui se topiră în ale ei şi o lăsă să simtă toată ardoarea dorinţei lui. Aproape fără să realizeze conştient, ridică braţele şi îi mângâie părul la spate. Buzele lui continuau să le despartă pe ale ei şi o aduse lipită de el, făcând-o să-i simtă masculinitatea proeminentă acum, până gemu uşor, incoerent, arătându-şi dorinţa să se afle acolo, cu el.

— Vezi, Laura? aparţinem unul altuia, tu şi cu mine. Dintotdeauna. O să fie precum a fost şi mai înainte.

— Când ai plecat pur şi simplu? Nu văd diferenţa. Ştii extrem de bine că n-o să mă mărit cu tine. Cumva, o să-l scot pe bunicul din toată încurcătura asta.

— E într-o încurcătură mai mare decât îţi închipui tu, spuse Dimitris, supărat.

Numai un singur om îl poate scoate din încurcăturile astea. Când vom fi căsătoriţi, o să-l ajut eu să-şi pună afacerile la punct.

— Dacă are necazuri, înseamnă că sunt din cauza ta! ţipă Laura amarnic, deodată neliniştită.

— N-a avut nevoie de sprijin. A trăit ani şi ani cu capul în nori, aşa cum, fără îndoială, ai şi tu de gând să faci. Eu nu trăiesc în aşa sfere înalte, aşa că o să vă călăuzesc paşii. Du-te la culcare. Mâine punem la punct plonjările şi tu o să începi să te pregăteşti. Dimitris se urcă în maşină şi plecă fără să mai privească înapoi, iar Laura se uită după el. Fusese o ameninţare în vorbele lui şi se simţea ca un ostatec al viitorului bunicului ei. Cumva, o să desluşească ea lucrurile. Dimitris reuşea să-i monopolizeze o mare parte din imaginaţie, chiar îi domina uneori sentimentele. Era în zadar să pretindă că nu-l mai dorea, dar nu-şi făcea iluzii în privinţa asta. Chiar dacă n-o părăsise odată şi dacă, multe alte femei, precum Eleni, făceau încă parte din viaţa lui, încă mai găsea această dorinţă un insuficient motiv pentru o presupusă căsătorie. Felul în care îi propusese nu-i arăta cât de straniu se comporta. Ar fi trebuit să se teamă de el.

Îi şopti ceva incoerent bunicului, în loc de noapte-bună şi plecă să se culce cu obrajii în flăcări. Bunicul acceptă asta cu un zâmbet satisfăcut. Fără îndoială că i se părea absolut firesc, o fetiţă îmbujorată, cerută în căsătorie de un bărbat frumos şi bogat. Un grec adevărat! Evident, asta îl aranja cât se poate de bine pe bunicul.

CAPITOLUL 8

Câteva zile mai târziu, Laura se afla pe puntea lui Moon şi îşi vedea de treabă. În mod normal, ar fi pictat scena din faţa ei şi s-ar fi bucurat să vadă cum capătă formă pe pânză. Cum, totuşi, lucra aproape mecanic, de

fapt trebuia să se concentreze foarte tare. Un soi de frică creştea în sufletul ei, iar dorinţa de-a picta scădea destul de repede. Era mai furioasă ca niciodată pe Dimitris, fiindcă nu avea nicio îndoială de ce anume simţea asta. Forţase cu prezenţa lui viaţa ei tihnită, aşezată şi apărea figura lui în faţa ochilor mai mult decât peisajul ce se întindea înaintea ei. Să vină pe vas fusese un act de disperare. Fusese singurul mod prin care putuse evita întâlnirea imediată cu mama ei. Lisa îi sunase a doua zi de dimineaţă; aparent, toată noaptea se gândise la faptul că fiica ei era pe punctul de a se mărita cu un grec foarte influent, care era mai în vârstă şi care provenea dintr-o cultură cu totul diferită de a lor.

Bunicul ei răspunse primul, apoi acoperise receptorul cu mâna şi şoptise: „Lisa! „Laura clătinase furioasă din cap. Dacă vorbea cu mama ei, trebuia să-i mărturisească totul. Dacă mărturisea, avea s-o audă bunicul şi încă nu se gândise cum să scape din pânza de păianjen pe care Dimitris o ţesuse în jurul ei.

Îl urmări pe bunicul ei, cum rămase lângă telefon, ascultând convorbirea. Era vesel, fericit chiar şi avea un zâmbet larg pe faţă, amuzat. Cum o să arate când îi va spune că totul era o nebunie scornită de Dimitris? Nu avea destul sânge rece să clarifice lucrurile pe moment. Oricum, Dimitris o băgase în treaba asta. Tot el putea s-o şi scoată!

— Se pare c-ai tras serios cu urechea, remarcă ea neliniştită, în timp ce se întorceau la masă la micul dejun.

— N-am prea avut de ales – Lisa vorbea mai tot timpul. Aparent, n-o să meargă. Ea nu ştie nimic despre el, e prea bogat şi a văzut multe, îşi trăieşte viaţa în preajma unor femei încântătoare şi provine dintr-o cultură foarte diferită. Clătină din cap amuzat, exasperat, apoi ridică din nou ochii spre ea. Lisa vine să pună lucrurile în ordine.

— Oh, nu! O cuprinse panica, dar bunicul zâmbi atotştiutor.

— Imposibil! O să fim pe vas. Nu m-ai auzit când ţi-am spus asta?

— Ba da, dar n-am ştiut că te refereai şi la mine.

— Desigur că mă refeream la tine. Şi Dimitris a spus asta aseară, n-ai auzit?

Laura dădu din cap, amorţită. Deja se făcuse văzut modul în care avea de gând Dimitris să-i conducă viaţa, lăsând-o liberă, dar în acelaşi timp ca în nişte hăţuri. Ce avea în minte? Nici nu voia s-audă să se mărite cu el!

— Cred că Lisa se teme pentru viaţa ta, continuă bunicul ei. Ea gândeşte că Grecia e încă parte din Imperiul Otoman. Se teme că o să fii nevoită să mergi în urma soţului tău, probabil desculţă. N-a spus în cuvinte c-o să ai o frânghie în jurul gâtului, dar s-a înţeles din dojenile ei înnebunite. Tu o să ai grijă de o mulţime de copii, în timp ce el o să-şi facă de cap cu „concubinele”. Îmi pare rău pentru tine, puiule! izbucni în râs, dar Laura era prea ocupată să roşească. Ideea despre picioarele „goale „şi „copii „îi amintise de remarcile lui Dimitris în privinţa viitorului ei. Nu fusese vorba de nicio femeie, dar fără îndoială că avea el una pregătită. Mama ei era mai deşteaptă decât şi-ar fi închipuit. Bunicul o privi solemn.

— N-o lăsa să te necăjască, Laura. Ea îşi doreşte doar o nuntă de societate, ceea ce cu siguranţă o să capete cu Dimitris. E doar faptul că ea vede bogăţia în afara Regatului Unit întruchipată într-un turban, papuci cu vârful răsucit şi pietre preţioase. O să-şi dea seama în cele din urmă că nu te măriţi ca să faci parte – dintr-un harem. Laura voia să-l asigure că nu se mărita deloc, dar n-avea idee cum să înceapă. Îi venea să-l strângă de gât pe Dimitris!

Încă mai simţea asta, stând pe puntea vasului şi pictând o insulă care se zărea în apropiere. De când venise la bordul lui Moon, îl evitase pe Dimitris cât mai mult posibil. Bunicul nu observase nimic neobişnuit. Pentru el, nu reprezenta decât maniera decentă a vechilor greci. În orice caz, era foarte încântat să se afle din nou aici, iar conversaţia lui se rezumă la a vorbi despre noile perspective şi viitoarele plonjări şi descoperiri.

Dimitris era şi el încântat, totuşi, de tonul ei rezervat şi mai ales de felul în care se acomodase cu ceilalţi doi

bărbaţi care-i însoţeau, făcând parte din echipa bunicului ei. Unul era francez şi celălalt englez. Erau foarte absorbiţi de munca lor, dar francezul îşi găsea timp să glumească şi să râdă cu Laura.

Acum, se apropie de ea şi îi admiră pânza.

— Îţi dai seama cât eşti de bună? întrebă el, sprijinindu-se cu foarte mare eleganţă, în stil franţuzesc, de balustradă.

— Da! clătină din cap şi continuă să picteze, nu prea încântată să fie întreruptă când avea atâtea gânduri în minte. El râse şi veni puţin mai aproape.

— Mi s-a spus că englezii sunt oameni modeşti.

— Mi-ai pus o întrebare directă şi ţi-am răspuns la ea, îi aminti Laura, privindu-l chiorâş în lumina puternică a soarelui. Te aştepţi să-ţi surâd afectat şi să roşesc?

Cu colţul ochiului îl zări pe Dimitris urcând pe vas, cu ţinuta lui impunătoare şi pielea mai închisă la culoare sclipind de stropii de apă. Aproape în aceeaşi clipă o căută cu privirea şi se încruntă când îl văzu pe Bernard Clement sporovăind cu ea. Încet, îşi dădu jos rezervoarele pentru aer de pe umerii puternici, apoi păşi înainte şi intră sub duşul rece care-i înlătură ultimele picături sărate de apa mării.

Rămase o clipă s-o privească, încruntat, iar inima ei începu să bată cu putere, agitată. Era în stare să facă o scenă. În loc de asta, se întoarse spre bunicul ei, care stătea la masa pe care fuseseră depuse ultimele descoperiri şi inima ei se strânse când simţi un val de dezamăgire din faptul c-o lăsase singură. Observase atitudinea ei din seara aceea la vilă şi acţionase în consecinţă. O ignorase şi el. Asta o înfuriase mai tare, se înfuriase pe ea însăşi. În fiecare zi găsea din ce în ce mai greu să stea rece şi distantă. Atmosfera era pustie şi mohorâtă fără niciun zâmbet măcar din partea lui.

— Vrei o ceaşcă de cafea? îşi dădu seama vinovată că Bernard era încă acolo şi ridică privirea cu un surâs. Nu era o scuză să se poarte nepoliticos cu toată lumea doar fiindcă Dimitris o prinsese la mijloc şi fiindcă nu ştia dacă

să meargă mai departe sau să renunţe de la bun început.

— Da, mulţumesc. O să fac o pauză.

— Rămâi aici, ţi-o aduc eu. Eşti destul de departe de ceilalţi în clipa de faţă. Pot să-mi petrec şi eu câteva clipe doar cu tine.

În mod normal. Flirtul acela în stil galic ar fi amuzat-o, dar acum zâmbetul ei era de-a dreptul forţat. Ce să faci să le arăţi bărbaţilor că nu ai mereu nevoie de ei? Probabil că în cele din urmă avea să fie necesar să-l azvârle peste balustrada vasului. Îşi spuse ferm în mintea ei că era un lucru bun că Dimitris preluase aluzia, ignorând semnele de aşteptare de câte ori privea în direcţia ei. Îşi puse pensula jos şi se întinse la soare, apoi se ridică şi se apropie de balustradă. Briza era miraculoasă; altfel ar fi fost insuportabil de cald pe punte; în lipsa ei. Apreciase deja luxul acestui vas. Cabina ei era minunată, avea aer condiţionat, era frumos mobilată, avea duş, tot confortul.

Restul vasului se potrivea întocmai cu cele spuse de Dimitris despre el şi îşi putea imagina cum îşi primise mulţi oaspeţi la mare ţinută. Era bogat, aşa de bogat încât ignora cu totul lucrul acesta. Puterea îl avantajase de minune.

În fiecare zi, soseau mesajele pentru el de la Atena; uneori, sunau tot felul de telefoane în timpul zilei, lucruri care trebuiau să se bucure de atenţia lui, dar el nu era niciodată agitat. Vocea calmă, joasă rezolva totul metodic, ochii cu gene lungi, negri nu exprimau altceva decât o deplină încredere în sine. Era cel mai capabil şi mai complet bărbat pe care-l întâlnise Laura. Îi provoca un sentiment ciudat de siguranţă când se afla în apropiere, ca şi cum nu avea nicio grijă pe lume. Tresări, privind marea strălucitoare. Grijile pe care le avea fuseseră provocate de el. Nu mai era stăpână pe gândurile ei; el încerca întotdeauna să se amestece în ele.

— Cafeaua ta! Se răsuci pe călcâie şi văzu că nu Bernard i-o oferea ci Dimitris în persoană. Dacă ai nevoie de ceva, avem un steward foarte capabil. Nu-i nevoie să-l trimiţi pe Clement, deşi se pare că el e un servitor foarte

îndatoritor.

— Cum ţinuta ta demnă te împiedică să duci o ceaşcă de cafea, era mai bine să-l fi lăsat pe Bernard s-o aducă! i-o întoarse Laura brusc, enervată să aibă iar sentimentul acela de emoţie, de fiecare dată când el se apropia. Întotdeauna el reuşea s-o facă să se simtă slabă din fire şi doar o femeie oarecare, chiar vinovată uneori. Acum, avea impresia că ea îi comandase lui Bernard o cafea.

— Tu o să te căsătoreşti cu mine!

N-am să îngădui altor bărbaţi să-ţi facă avansuri!

— Să-mi facă mie avansuri? îl privi uluită, tonul lui rece, superior lăsând-o mută.

Să oferi o ceaşcă de cafea consideri un flirt? îl privi cu duşmănie. Mama avea dreptate. Nu mi-am dat seama de faptul că cunoaşte aşa de bine lumea. Crede c-o să te porţi ca un tiran şi fără îndoială ştie ce spune!

— Am auzit de comentariile ei de la bunicul tău. Fără îndoială c-o să-şi schimbe părerea după ce ne căsătorim.

— Dar noi nu o să ne căsătorim, îl informă ea dulce, privindu-l cu un zâmbet în batjocură. Imediat ce-o să găsesc nişte scuze bune pentru bunicul, pe-aici îmi e drumul! Dimitris se mută lângă balustradă, privind-o de sus, iar ea se mişca repede şi îl cercetă cu capul sus. Nu era o idee prea bună. Purta un chilot scurt, negru de scafandru, picioarele lui puternice erau goale, bronzate. Reuşise să evite să-l privească de când venise pe Moon, dar acum o atrăgeau muşchii pieptului lui, talia zveltă şi părul negru care îi ieşea din chilot puţin mai jos.

Simţi cum trupul ei răspundea provocării, sfârcurile i se ridicaseră şi sânii o dureau puţin şi asta simţea doar în apropierea lui Dimitris, gândindu-se la masculinitatea lui proeminentă. Avea ochii de un verde sălbatic şi observă că el privea în direcţia sânilor ei. Era rândul lui s-o tachineze şi în ochii lui negri se zărea un soi de amuzament, precum şi o privire arzătoare care-i înflăcăra simţurile.

— Nu asta doreşti tu, Laura. Te doresc din tot sufletul şi tu la fel pe mine. Dacă continui cu atitudinea asta prostească, o să fiu tentat să-ţi pecetluiesc soarta pentru

totdeauna, în ciuda dorinţei mele hotărâte de a adopta o purtare civilizată.

— Nu mă tem de tine şi de nimeni altcineva! reuşi Laura să spună pe un ton furios. Dimitris se rezema indolent de balustradă, aproape râzând.

— Te temi de tine însăţi. Te temi să-mi răspunzi cu „da”. Nu contează. Eu m-am ocupat de anunţ şi tot eu mă voi ocupa şi de restul. Mi-ai răspuns atunci cu „da” ai s-o faci şi acum. Întinse mâna ca şi cum ar fi mângâiat-o pe braţul delicat, îi contură cotul, dar nu o atinse. Chiar şi aşa, era conştientă de emoţia pe care i-o provoca. Era mai rău cu fiece zi.

— Bunicul îţi este prieten. Eşti un om inteligent, educat, un om de lume. Nu poţi să-mi faci una ca asta! Se înroşi foarte tare, auzindu-se rostind cuvintele acelea, disperarea din vocea ei, iar mâna lui se încleşta pe braţul ei.

— Ce îţi fac? Te chinui cu dorinţele mele? Te hărţui? Suntem aici pentru a face întocmai ce-ţi pofteşte inima. Îmi văd de treabă mai departe ca şi cum n-ai fi aici. Te însoţeşte bunicul tău, capul familiei. Cu ce te ofensez?

— Ştii cu ce mă ofensezi! spuse Laura agitată.

O ţii într-una cu căsătoria noastră şi ştii că n-o să mă căsătoresc cu tine.

— Nu-i o pretenţie, Laura. Ne vom căsători cât mai curând posibil. Nu ţi-am spus ce mult te doresc? Nici n-o să mai fi deranjată de fermecătorul Clement, cred, spuse, în timp ce se îndepărta.

— Ce vrei să spui? Ce observaţie i-ai făcut? Conştiinţa Laurei îi dădu un ghiont, gândindu-se la micile neplăceri pe care i le provocase lui Bernard.

— I-am pus în vedere c-o să devii soţia mea. Nu cred c-o să uite acest lucru. Era mai frumos dacă i-ai fi spus-o tu însăţi.

O privi cu reproş în timp ce se îndepărta, iar Laura se uită după el posomorâtă. În fiecare zi, capcana se strângea mai tare, în fiecare zi îşi ţinea gura şi lucrurile se agravau. Ar fi trebuit să ţipe la el imediat ce îndrăznise să-i spună

bunicului. Trebuia să-i fi spus că prietenul lui grec e un lunatic. Faptul că abia acum îşi dădea seama era un lucru absolut minunat.

Ochii ei îl urmăriră în voia lor pe Dimitris şi îşi simţi din nou obrajii în flăcări. Avea o influenţă magică asupra ei, o fascina; întotdeauna o făcuse să se simtă aşa şi el avea dreptate, nu-şi găsea rostul să ascundă asta – îl dorea, aşa de tare câteodată, încât realiza că era la fel de nebună ca şi el. Se întoarse la pânza ei, dar dorinţa, de-a picta parcă o părăsise. De zile în şir. Ideea o înspăimânta mai mult ca orice. Era toată viaţa ei, nu-i aşa?

Întotdeauna se îmbrăcau pentru cină, nu cu cine ştie ce eleganţă, dar bărbaţii purtau sacouri de seară şi Laura câte o rochie. Bunicul o avertizase că Dimitris aştepta asta de la ei şi îşi dădea şi singură seama că locuitul pe un vas te determină uneori să devii şleampăt.

În orice caz, cristalurile şi argintăria făceau parte din orice casă de seamă, precum şi servitorii care se mijeau în tăcere în jurul mesei, în timp ce bărbaţii discutau cu seriozitate despre viitoarele scufundări. În alte vremuri, ar fi interesat-o, dar acum era prea ocupată să observe bucuria nespusă a bunicului ei.

El ridică uşor capul, văzu ochii ei aţintiţi asupra lui şi îşi ridică paharul.

— Pentru frumoasa mea Laura, spuse fericit, cea mai cuminte şi atrăgătoare dintre femeile pe care le cunosc. Celelalte pahare se ridicară asemenea şi îl văzu pe Dimitris surâzându-i puţin ironic. El ştia că nu era cuminte, dar a cui era vina? Fusese destul timp cuminte înainte.

— N-am mai văzut niciodată ochi că ai tăi, spuse Rod cu o grimasă. Era puţin mai în vârstă decât Dimitris, un englez cu faţa rotundă, care se simţea aici în largul lui. Să îţi spun adevărul, am tot aşteptat să văd când îţi scoţi genele acelea lungi. Însă nu te-am prins, totuşi. Ea privi în grabă spre Dimitris, rămasă o clipă fără grai. Era enervată că remarca o făcuse să se simtă stânjenită. Oare avea să fie supărat şi avea să-i spună lui Rod că era viitoarea soţie a lui Dimitris Paridis şi de aceea nu accepta nicio părere

personală? Nu fu, însă.

— Are nişte ochi… şopti el leneş, privind-o indulgent. Chiar şi când era adolescentă erau fascinaţi. Mă întrebam dacă sunt de adevăratelea, dar acum ştiu sigur că sunt.

Îi lăsă pe ei înşişi să deducă cum descoperise, iar Laura se înroşi la faţă.

— Deci, vă cunoaşteţi de mult timp unul pe altul? Rod se simţea prea confortabil aici ca să fie stingherit şi Dimitris se străduia să-şi atingă scopul.

— De foarte mult timp. Am aşteptat cinci ani ca să ne căsătorim.

— Cât de romantic, aş spune! exclamă Rod. Bernard Clement nu era contaminat de entuziasmul lui Rod şi Laura simţi că se scurtează funia. Bunicul arăta puţin cam încrezut.

— Nici măcar eu n-am ştiut asta, râse el. Toate femeile au secrete, se pare, şi până şi Laura mea.

— O stânjenim, spuse Dimitris, întrerupându-i, în timp ce ea începuse să se simtă urmărită, vânată. Vino, să facem o plimbare pe punte, Laura. E lună plină astă-noapte. E odihnitor. Nu prea avea ce spune şi se simţea toarte prost în toate privinţele. Era al dracului de afurisit! Dacă ar fi protestat, atunci bunicul ei ar fi căzut de prost. Începea să aibă cumplitul sentiment că era prea târziu să mai facă altceva decât să se predea. Dimitris împrăştia vestea în mod deliberat, ca un păianjen care-şi ţesea pânza în jurul ei.

Aşteptă până ajunseră afară pe punte, apoi se întoarse spre el.

— Cred că am început să te urăsc! trânti ea cuvintele.

— Atâta timp cât există o emoţie, ea poate fi orientată în direcţia cea bună, spuse Dimitris blând, apucând-o ferm de braţ. Hai să mergem spre capătul punţii, unde poţi ţipa la mine fără să fim auziţi. Era cea mai bună idee pe care o avusese în ultimul timp, aşa că porni înaintea lui pregătită.

— Acum! spuse el când ajunseră în umbra cortinei

care acoperea zona aceea a punţii, şi Laura deschise gura să-i spună ce credea despre el, când o trase în braţele lui. Buzele lui le acoperiră pe ale ei, doritoare şi înfometate, nu blând, tandru, ci posesiv, lăsând-o fără cuvinte. Şocul era devastator. O luase complet pe nepregătite. O trase mai aproape, mai în umbră, sărutând-o în continuare, lipind-o de trupul lui. Era insistent, îi cerea dăruire, o săruta ca pe femeia vieţii lui şi Laura îşi veni în fire, rezistând nevoii de a se agăţa de el, de a-şi cufunda degetele în părui lui negru.

— Nu! îşi desprinse gura de gura lui, dând capul pe spate să scape.

— Ba da! Dimitris îi cuprinse capul în mâini, forţând-o să revină. Crezi că sunt de piatră? Îţi imaginezi că le poţi zâmbi lui Clement, lui Rod, iar mie să-mi întorci ochii tăi de pisică? Eşti aleasa mea! Dacă ai nevoie de o lecţie, atunci ţi-o dau eu!

— Nu sunt aleasa ta, nu sunt aleasa nimănui! Te-ai amestecât în viaţa mea cu nişte sugestii idioate…

— Idioate? Buzele lui le luară cu asalt pe ale ei şi cuvintele lui se topiră între două lumi. Era ca un tigru care-şi aştepta răsplata finală, prada, dar Laura era prea furioasă ca să se sperie. Îndrăzneşti să spui că ideile mele despre aleasa inimii sunt idioate? Îmi aparţii deja şi în curând o să fii a mea pentru tot restul vieţii!

De astă dată, sărutului lui îi lipsi orice picătură de gingăşie. Era crud şi nu avea decât intenţia de a o stăpâni. Buzele lui erau aspre, neiertătoare, sărutul secătuind-o. O clipă încă se mai zbătu în strânsoare, dar era în zadar comparativ cu puterea lui, aşa că la primul semn al cedării din partea ei, Dimitris îşi schimbă atitudinea din dominare în compasiune. Degetele lui severe se îndulciră pe pielea ei şi presiunea buzelor lui scăzu.

— Frumoasa mea Laura, de ce te lupţi cu mine? şopti el lângă buzele ei, mângâindu-le cu limba, iar cu mâna netezindu-i obrazul. Suntem făcuţi să fim împreună. O să am mereu grijă de tine. O să trăieşti liniştită şi o să-ţi vezi în continuare de pictura ta. Nu am intenţia să-ţi schimb

modul de viaţă, doar să unesc viaţa ta cu a mea. Îşi ridică uşor capul şi simţi obrajii ei umezi.

— Theos. Te-am făcut să plângi! Te temi de mine?

— Da, mă tem de tine fiindcă mă lipseşti de viaţa mea! plânse Laura, spunând tot ce avea pe suflet. Voia să rămână în braţele lui, dar, în acelaşi timp, voia să fugă.

Nu-şi găsea liniştea aşa. Nu mai pot picta deloc acum. Pânza la care lucrez acum nu-i bună de nimic!

— Asta se întâmplă doar acum, pethi, o linişti el, trăgând-o înapoi în braţele lui.

Când o să-ţi împlineşti soarta, o să fii fericită. Talentul tău o să cunoască alte dimensiuni când viaţa ta o să se împlinească.

— Ba nu! nici măcar nu începi să pricepi. Îmi umpli într-un sens viaţa şi mi-o goleşti în altul. Nu mă mai pot gândi la altceva decât la tine. Nici măcar nu-mi mai doresc să pictez! Mi-ai mai făcut asta înainte. Nici nu mai voiam să rămân la colegiu, dar am făcut-o şi mi-am regăsit puterile. O să-mi revină şi acum doar când o să fii la zeci de mile depărtare de tine!

Îl privi fix în ochi, aşteptându-se să vadă acolo o expresie uluită, de înţelegere a modului în care îi făcuse rău. Văzu doar triumful şi numai atunci realiză exact că îi scăpase totul. Ca de obicei, spusese tot adevărul. Ca de obicei, vorbise fără să se gândească. Propriile ei cuvinte îi răsunau în cap şi scoase un ţipăt de disperare luând-o la fugă pe punte, ca să-şi regăsească liniştea în cabina ei, pe care o încuie cu cheia înainte să se trântească în pat, zguduită de suspine. Nu se gândise nicio clipă la trecut. Trecutul i se părea aşa de îndepărtat încât parcă nici nu fusese real. Doar Dimitris era real, doar ce simţea în braţele lui. Nu mai voia să picteze.

Nu mai voia să facă nimic, doar să stea cu el. Nu mai era obsedată de pictura ei, era obsedată de un bărbat – Dimitris.

Somnul întârzia să-i vină, aşa că se zvârcoli fără încetare în pat, mintea ei luând-o mereu de la capăt cu o înşiruire oarbă a faptelor. Toată viaţa ei se construise în

jurul muncii sale, dar Dimitris o subminase la fel cum se întâmplase şi cu mult timp în urmă când îl iubise şi apoi îl pierduse. Tristeţea acelor zile o cuprindea din nou acum, aşa cum se simţea secătuită, nefericită. Nu avea pe nimeni căruia să-i spună, nimeni nu asculta durerea ei tăcută.

Dar supravieţuise. Arta ei o salvase. Se repeta povestea. De ce nu şi acum? În adâncul sufletului ştia de ce anume, dar mintea ei refuza să creadă. De data asta nu putea înlătura figura lui Dimitris. Era femeie. Avea nevoie de el.

Rămase în pat a doua zi de dimineaţă şi n-o deranja nimeni. Când coborî în cele din urmă la micul dejun, stewardul îi spuse că începuseră deja plonjările pentru ziua aceea. Vedea puntea însorită. Bunicul ei era deja pus pe treabă, preocupat de ce scoteau la iveală. Se părea că Rod coborâse deja o dată. Stătea aplecat asupra bunicului ei, privind intens, dar părea să fie numai ei doi în preajmă. Dimitris era probabil în mare cu Bernard. Laura avu deodată o tresărire de nelinişte ştiindu-l pe Dimitris la mare adâncime. Astăzi marea era foarte calmă, dar ştia bine că meltemi-ul putea izbucni fără niciun semn. Urcă pe punte, simţind imediat dogoarea soarelui. Un bikini nu era ţinuta ei obişnuită pe punte. Astăzi, totuşi, nu avea niciun chef să lucreze. Era tulburată, neliniştită, deloc în apele ei. Se simţea pe vas ca într-o cursă. Epava din adâncuri era foarte veche şi lucrau la ea de o bună bucată de vreme. Scoseseră câteva mici comori, unele de mare valoare în comparaţie cu dimensiunile lor. Cât timp lipsiseră, zona fusese marcată de balize colorare, deşi nu era cine ştie ce secret, dar, cum susţinuse bunicul ei, trebuie discret păzită. Acum că reveniseră, celelalte vase ale pazei de coastă dispăruseră şi rămaseră doar ei în larg. Laura se duse să-l vadă pe bunicul ei şi pe Rod. Spălau obiectele cu mare grijă, discutând diverse aspecte necunoscute sferei ei de cunoaştere. Îşi dori să fi fost mai interesată de munca bunicului. Cel puţin, acum ar fi fost mai preocupată de faptele în sine şi nu aşa de nerăbdătoare să-l vadă pe Dimitris la suprafaţă.

Rod fu cel care-şi exprimă în cele din urmă neliniştea. Bernard ieşi afară din apă, plutind la mică distanţă de vas, apoi urcând scările şi lipăind cu papucii imenşi spre ei.

— Unde-i Dimitris? întrebă Rod. Îl ajută pe Bernard să urce pe punte şi îi luă din mână o mică pungă ce conţinea truda întregii dimineţi.

— N-a apărut încă? Mă aşteptam să-l găsesc deja aici la întoarcere. E ceva de când l-am văzut şi mi-ai zis c-am stat destul dedesubt.

— Chiar aşa, răspunse sever, mult mai experimentatul Rod. Sunt nişte plonjări destul de adânci pentru echipamentul nostru. Privi spre apă, cu o expresie îngrijorată. Dimitris o face precum un profesionist. Ştie cât poate rămâne acolo. Trebuia să fie sus până acum. Cât timp rămase singură, Laura reuşi să-şi facă destule griji. Era şi mai greu să le împartă cu cineva, indiferent dacă i se dădea sau nu dreptate.

— A mai coborât cineva jos? Vocea ei neliniştită îi atrase atenţia bunicului.

— Cine, de exemplu, iubito? întrebă el calm.

— În fine – hoţi sau altceva… Vocea ei se şterse şi bunicul clătină din cap.

— Nicio şansă. Nu e niciun vas în apropiere, în orice caz, prezenţa vasului pazei de coastă trebuie că i-a prevenit înainte de sosirea noastră, aşa c-au înţeles că-i treabă serioasă.

— Acum nu mai e nicio pază de coastă în zonă, îi aminti Laura repede, încruntându-şi sprâncenele. Poate că nu reuşim să le vedem vasul, poate au un – un submarim…

— Laura, nu fi ridicolă! Vocea calmă a bunicului ei era clar destinată să-i risipească teama crescândă. Nu e genul tău să intri în panică.

Nu, nu era, dar Dimitris era acolo, în adâncul mării. Devenise victima propriei sale imaginaţii, văzându-l la îndemâna cine ştie cărui monstru marin, sau cu oxigenul pe terminate. Poate că se prinsese de vreo porţiune a epavei? O parte din structură era încă intactă, spuseseră

ei. Poate că se îneca, sau era deja înecat!

— Chiar aşa, trebuia să fie sus până acum, spuse Rod încet. Dimitris nu-i prostul nimănui şi ştie ce riscuri îşi asuma acolo.

— Am să aflu! Laura coborâse pe jumătate treptele când realizară ce avea în minte. Nu pusese problemă în sensul lor, dar un lucru îi era clar: nu mai putea sta şi aştepta ca Dimitris să apară la suprafaţă. Dacă se înecase…!

— Laura! Părură să rostească cu toţi acelaşi lucru la unison, şocaţi, dar ea înota deja înainte să facă ei vreo mişcare, imaginea lui Dimitris invadându-i mintea.

Unul dintre ei lovi apa chiar în apropierea ei, în timp ce înota cu toate puterile. Dacă Bernard încerca s-o aducă la suprafaţă, n-avea să reuşească! O formă neagră îşi făcu apariţia undeva în spatele ei şi două mâini puternice o apucară strâns, în timp ce se zbătea să scape şi să respire. Un furtun de aer îi fu împins în gură şi văzu ochii negri ai lui Dimitris privind-o prin mască, în timp ce-i făcea vânt afară, ridicând-o odată cu el. Părea că urcară ceva până sus deşi nu-şi imaginase că ajunsese aşa de jos. Ieşiră lângă barcă şi îi făcu nespusă plăcere să simtă căldura soarelui pe piele, iar Bernard apăru imediat în urma lor şi o luă din braţele lui Dimitris, ajutând-o să urce scara. Doar atunci îi trecu prin cap stupiditatea acţiunii ei. Putea înota ca un peşte, dar nu se mai scufundase niciodată. Doar teama pentru Dimitris o atrăsese acolo în apa adâncă şi ştia perfect de bine şi de ce.

— Laura! Ţi-am spus mereu că eşti foarte sensibilă. De ce Dumnezeu ai făcut asta? Bunicul ei îi întinse un prosop uriaş când păşi nesigură pe punte şi ea începu să tremure necontrolat, în timp ce Dimitris îşi scoase repede costumul şi veni spre ea. Era extrem de furios, îşi dădea bine seama de asta.

— Ce prostie mai e şi asta? începu el, dar bunicul ei putu vedea că găsise tot ce-i trebuise, ba şi mai mult.

— Calmează-te, Dimitris, spuse el încet. Te căuta pe tine. E greşeala noastră. Ne gândeam că stai de prea mult

timp acolo şi Laura…

— Credea că te-ai înecat, bănuiesc, spuse Bernard brusc. Nu cred că un curaj ca acesta trebuie pedepsit. Focul din ochii lui Dimitris se stinse.

— Laura? O mângâie pe obraz şi ea izbucni în plâns. Nu era, numai şocul şi efortul; ci conştientizarea faptului a ceea ce-i trecuse prin minte când hotărâse să se scufunde. Singurul ei gând fusese că dacă Dimitris murea, nu avea pentru ce să mai trăiască. Judecata aceasta era clară precum cristalul în mintea ei, acum. Se smuci de lângă ei şi fugi la ea în cabină, cu faţa şiroaie de lacrimi.

Era prea copleşită să facă altceva decât să-şi strângă mai tare prosopul în jurul ei şi să stea jos. Se simţea ca şi cum se trezise după un somn nesfârşit. Tot ce fusese Dimitris pentru ea în trecut şi tot ce era acum devenise un tot. Îl iubise atunci, dar nu cum îl iubea acum. Primii fiori ai dragostei unei fete de nouăsprezece ani se transformaseră în dragostea unei femei pentru un bărbat, o dragoste fierbinte.

Indiferent ce ştia sau nu despre el. Era ceva imposibil.

Încă mai şedea acolo plângând încet când Dimitris păşi înăuntru. Nu-şi dădu seama de venirea lui decât când două braţe o cuprinseră tandru şi o ridicară la pieptul lui. De data asta nu se mai luptă şi se propti de el câteva minute fără să vorbească.

— Te-ai temut pentru mine, karithia? Privi în jos spre ea, dar se cufundă mai tare în căldura prosopului, nedorind ca ochii aceia negri să-i afle secretul. Ştia că era un lucru imposibil să se găsească mereu în prezenţa lui. Felul lui nu era compatibil cu al ei, iar trecutul îi stăruia prea întunecât în minte. N-ar fi trebuit s-o părăsească niciodată, dacă într-adevăr îi păsa.

Mâna lui îi ridică cu blândeţe faţa şi deschise ochii lovindu-se de privirea lui, care deja o citise pe a ei.

— Eram în siguranţă. Am întârziat doar ca să cercetez mai mult. N-am realizat că o să te îngrijorezi. Iartă-mă – n-am să te rănesc.

— Ba da! Ai mai făcut-o! Acuzaţia ei aduse un zâmbet crispat în colţul gurii lui şi şi-o apropie mai tare, cu capul plecat, sărutând-o apăsat pe gură. Era ca un fel de drog de care avea neapărată nevoie şi dorinţa ei de gingăşie, de tandreţe o făcu să nu se mai lupte şi să capituleze. Braţele ei lăsară prosopul să cadă şi îi atinseră pielea udă, agăţându-se cu putere de el, să se convingă că era real şi nu se mai găseau în apa rece. În clipa de faţă nu-i mai păsa ce credea despre ea sau ce făcuse el înainte, voia doar să se asigure că era în viaţă.

Dădu prosopul la o parte şi o trase spre el, dar chiar şi aşa, nu-i era destul. Când braţele ei se încolăciră în jurul gâtului lui, el smulse nerăbdător sforicica bikini-ului şi ea se trezi lipită de pieptul lui cu sânii goi.

Şoaptele lui de satisfacţie se transformară într-un murmur scâncit, în timp ce îi mângâia şoldurile. Nu era nevoie s-o atragă spre el. Se ţinea strâns de braţele lui şi mâinile lui erau libere să-i cerceteze fiecare muşchi încordat. Teama i se risipise şi abandonase orice gest de apărare, lacrimile i se uscaseră şi căldura trupului ei îl ademenea, sângele îi alerga prin vine.

— Te rănesc? întrebă el înfierbântat. Te sperii cu dorinţa mea? De aceea te agăţi de mine aşa de tare? Cu o şoaptă ca un geamăt buzele lui găsiră sfârcurile încordate al sânilor ei şi dinţii lui muşcară carnea moale şi fragedă, limba alergându-i pe rotundul rozaliu, plin de dorinţă masculină.

— Ai gust sărat, de mare şi de femeie! murmură el. Tu eşti femeia mea! Nu mai nega asta, Laura. Aparţinem unui altuia şi suntem mai puternici împreună.

Buzele lui le regăsiră pe ale ei şi mâinile lui zăboviră pe spatele ei fără să facă nicio mişcare.

— Te doresc. Pune-ţi ceva uscat pe tine şi haide să mergem pe insulă. O să prânzim acolo.

— Dar ce-or să creadă ei? gemu ea. Uitase că nu mai avea nimic pe ea până când mâna lui îi cuprinse unul dintre sâni în palmă.

— O să creadă că mergem la un picnic. Orice altceva

le va trece prin minte, o să ţină pentru ei. Am puţină treabă câteva minute, dar tu nu întârzia prea mult: trebuie să fim împreună. Se întoarse şi ieşi, închizând uşa în urma lui, iar Laura se luptă să se pună pe picioare. Era un lucru primejdios, dar voia să se întoarcă pe insulă, să fie singură cu Dimitris chiar şi pentru scurt timp. Dinadins mintea ei refuza să mai gândească altceva, decât o dorinţă oarbă.

Soarta o copleşise şi exista o bucurie parcă interzisă în asta.

CAPITOLUL 9

Dimitris era deja pe punte când apăru în cele din urmă şi Laura. Îşi schimbase bikini-ul şi purta o rochie de vară, largă. Era încă palidă, dar nu mai tremura, cel puţin nu la suprafaţă.

— Sunt gata, îi spuse Dimitris. Noi vom mânca de prânz pe insulă, îi explică el bunicului. Cred că Laura a văzut destul marea învolburată pe ziua de azi.

Bunicul dădu din cap în semn că da şi o sărută pe obraz, cu o expresie de părere de rău.

— Îmi pare teribil de rău, puiule, spuse el aproape umil. N-ar fi trebuit să permit niciodată să fie spuse cuvinte nedrepte. Nu ştiam că eşti aşa de…

Nu termină şi ea se bucură, în schimb. Nici ea nu avusese idee de profunzimea sentimentului pe care-l avea pentru Dimitris. Această expediţie fusese ca un vis usturător, o fantezie amară, fiindcă, în cele din urmă, avea să plece acasă şi Dimitris avea s-o uite de bună seamă. Nu avea nicio îndoială în privinţa asta. O mai uitase o dată. O ajută să urce în şalupă şi ea rămase privind în depărtare cum insula creştea ca mărime pe măsură ce se apropiau, forţându-se să nu privească în direcţia lui, nedorind să vadă cum părul lui negru zburda în bătaia vântului şi cum manevra foarte atent volanul.

— Te simţi bine? Privirea lui era aţintită asupra ei şi dădu din cap, uitându-se grăbită în altă parte. Atmosfera era încordată, în mare parte din cauza emoţiilor ei, dar nu se înşelă în privinţa emoţiei din vocea lui Dimitris. În primul rând era o nebunie; doi oameni care se iubeau

alergând spre o insulă unde să poată fi singuri, doi oameni care nu aveau să rămână niciodată împreună. Ochii i se umplură de lacrimi şi privi hotărâtă înainte.

Insula era foarte mică, prea mică să prezinte interes pentru cineva, dar era un loc minunat, tăcut şi liniştitor, iar Dimitris pătrunse cât mai aproape de şalupă şi sări s-o fixeze la mal. Apoi o purtă pe ea în braţe până la nisip. Şalupa era bine prinsă de copacii care creşteau practic din apă. Picioarele lui bronzate erau frumoase în şortul alb pe care-l purta şi Laura încetă să-şi mai ferească privirile de el.

Îl prinse cu braţul pe după gât ca să-şi găsească echilibrul, deşi nici când o depuse jos nu stătu imediat dreaptă, pe nisipul plajei.

— Să aduc prânzul. Făcu drumul înapoi la barcă şi aduse un coş pe care îl pregătiseră pe Moon. Avea două prosoape mari pe umăr şi Laura privi în altă parte, cercetând verdeaţa insulei, copacii şi arbuştii.

— E ceva primejdios pe aici? întrebă ea puţin îngrijorată.

— Primejdios? La ce anume te referi?

— În fine, scorpioni şi treburi din astea.

— Cred că da, dacă o luăm prin arbuşti şi pietrele acelea. Oricum, n-o să facem aşa ceva, aşa că haide să ne imaginăm că n-or să vină ei după noi. Hai să mâncăm.

Şi aşteaptă să pregătească restul ea, aşa că întinse faţa de masă şi scoase preparatele în timp ce el se ridică în picioare şi cercetă în zare marea. Era aşa de uşor să te supui în faţa lui Dimitris. Întotdeauna fusese aşa. Laura se întrebă dacă mama ei intuise această abilitate a lui de-a domina şi îşi luase măsuri de precauţie. Un lucru era sigur: mama ei avea să apară aici cât de curând i se ivea ocazia.

— Cred că mehemi-ul o să mai bată ceva, spuse el întinzând prosoapele ca să se aşeze amândoi. Se văd ceva nori pe cer – trebuie să fim cu băgare de seamă. Dacă vântul o să se înteţească, n-o să mai facem scufundări şi nici n-o să mai putem zăbovi în larg. Suntem foarte expuşi.

— Moon nu e capabil să înfrunte valurile? îl privi

Laura în treacăt. Nici ea nu ştia la ce anume se aştepta, dar iată că era aici cu ea şi vorbea calm, la fel de politicos ca atunci când spusese că vrea să fie singur cu ea. Poate că ea era singura care avea gânduri erotice în clipa de faţă? Se înroşi o secundă şi el o cercetă cu ochi înguşti, întunecaţi.

— A făcut faţă furtunilor, dar nu ştii niciodată cum loveşte meltemi-ul. Uneori sunt furtuni cumplite şi nu merită riscul din partea noastră sau avarierea vasului. Cred că bunicul tău e cam în vârstă acum pentru aşa emoţii.

Asta îi aminti că era puţin prea bătrân şi pentru dezamăgiri amare, aşa că privi în jos spre mâncare. Avea să fie dezamăgit totuşi. Nici măcar nu voia să se gândească la asta în clipa de faţă. Dacă ziua aceasta avea să ţină la nesfârşit, atunci ea una era mulţumită. Din păcate trebuia să ţină capul sus în faţa lumii, ca să nu mai vorbim de viitorul ei.

— O să-ţi povestesc despre Eleni, spuse el încet, când ea refuză să-l mai privească în ochi.

— Nu are importanţă. Nimic nu mai conta acum, în afara faptului că, în curând, nu avea să-l mai vadă niciodată. Voia să-l privească în neştire, să-şi umple mintea de chipul lui aşa încât să nu-i uite niciodată trăsăturile perfecte, dar nu îndrăzni să-şi ducă dorinţa la capăt.

— Ba are. Când ai venit prima oară aici, era altceva. Acestea sunt probleme de familie şi nu trebuie comentate în afara familiei. O să porţi numele meu. N-or să mai fie secrete între noi. Niciunul în afară de amintirile dureroase ale trecutului.

Faţa Laurei se întunecă şi ea ridică ochii spre el, dar Dimitris continua să mănânce, relaxat, aşa cel puţin părea. Ea, una, abia dacă mai putea înghiţi ceva.

— Eleni este soţia vărului meu, ţi-am spus, vorbi el mai departe. Nu cred c-ar fi o mare exagerare să spun că el e un porc, deşi face parte din familie. Are deja câteva hoteluri şi încă mai construieşte. Ambiţia lui e să ridice un imperiu în domeniul acesta şi îşi doreşte copii care să-i

continue ideea. O privi serios. Din păcate, Eleni nu poate avea copii şi el o învinuieşte tot timpul din cauza asta. De două ori, a suferit o depresiune nervoasă şi a plecat şi, de două ori, s-a refugiat în singurul loc unde este primită – la Mykonos, la mine. Îşi revine, el se întoarce după ea, e chinuit de remuşcări şi apoi totul începe de la capăt. Acum probabil că s-a sfârşit, deşi noi nu divorţăm. Probabil c-o să-l părăsească pentru totdeauna.

— Îmi pare rău. Laura întoarse spre el nişte ochi obosiţi. Poate că nu m-am purtat chiar frumos cu ea. N-am – n-am ştiut.

— Cum să fi ştiut? M-am ocupat să nu afli. În orice caz, ea nu este o persoană uşor de cunoscut. Nu e o femeie prea caldă. Ochii lui negri alunecară spre ea. Nu e ca tine. O clipă, se priviră unul pe altul şi văzu o sclipire ca de foc în ochii lui, care aproape c-o înspăimântă.

— Mănâncă, îi spuse Dimitris. Nu te-am adus aici pentru prânz? Abia dacă te-ai atins de mâncare.

Îi turnă puţin vin şi ea făcu tot ce putu să se supună, deşi mâncarea îi stătea în gât şi vinul parcă îi tulbura minţile.

— Încă nu i-am spus lui Eleni că urmează să ne căsătorim, continuă el rar. De abia aştept să văd ce va urma acestei dezvăluiri. O să fie necăjită şi geloasă.

— Geloasă? Suspiciunea o copleşi din nou pe Laura.

— Da, geloasă. Are întotdeauna sentimentul acesta faţă de tot ce-i aparţine. Eu sunt un refugiu, un port în furtuna vieţii ei. Am protejat-o, şi n-o să-i placă să creadă că o altă femeie o să pretindă toată protecţia mea, de-a pururi.

— O femeie nu face asta, se grăbi Laura să spună, atentă să-şi păstreze o atitudine neutră.

— Tu o s-o faci, o asigură el blând. Nici nu pot să-mi închipui cum o să-ţi petreci clipele separate de mine, fără linişte şi supărată, fiindcă am să te iau peste tot cu mine. O să te iau peste tot unde va fi posibil.

— Eu sunt artistă – trebuie să fiu singură. Trebuie să-mi aleg locurile unde vreau să merg. Eu…

— Tu vei vrea să fii lângă mine. Acum vrei să fii cu mine. O privi, cu ochii aceia misterioşi cu care o privea întotdeauna şi cu care era obişnuită acum. Am ţinut legătura cu tatăl tău. Când ai venit azi după mine în apă, a fost evident că îţi pasă de mine atât cât să te căsătoreşti cu mine. Înainte, n-am fost foarte sigur, mărturisi el, dar acum ştiu că sentimentul meu pentru tine nu e unilateral. L-am căutat pe tatăl tău şi i-am spus că ne vom căsători în curând. Mă aştept ca mama ta să dorească să sărbătorim evenimentul în Anglia acasă la tine şi eu sunt mulţumit aşa. Era ca şi cum ultima uşă se închisese şi Laura îl privi fix, în gol.

— Dar – dar eu n-am fost deloc de acord… Ştii că n-o să mă mărit cu tine şi – El clătină din cap, uşor exasperat.

— Oh, Laura, uneori eşti încă o fetiţă mică! Ce îţi doreşti tu de fapt? Vrei să fii rugată, implorată? Bine! O să fac asta atunci când vom fi căsătoriţi.

— Nu pot să mă căsătoresc cu tine, Dimitris! Nu pot! Spre surpriza Laurei, el ignoră pur şi simplu afirmaţia ei categorică. Începu să strângă totul, cu mintea departe, ceea ce îi spunea că prânzul luase sfârşit. Puse şi faţa de masă în coş, apoi se ridică în picioare şi se uită spre ea.

— Coşul e gata. Haide. Îi întinse mâna şi ea se săltă în picioare, întrebându-se ce avea să mai urmeze. Oare se întorceau direct pe vas? Oare aveau să viziteze puţin insula? Tot ce făcea Dimitris era neaşteptat. El, unul, nu se purta deloc ca ceilalţi oameni. Oftă resemnată şi îi întinse simplu mâna care-i era cerută. Oare asta era legătura? Oare el nu avea nevoie să facă mai mult decât să întindă mâna? Niciodată? O conduse printre copaci spre locul unde un pârâiaş izvora dintre stânci şi şipotul apei suna ca o muzică, dar nici nu avu timp să-l cerceteze mai cu atenţie că o întoarse brusc cu faţa spre el.

— Pe plajă, ne puteau vedea de pe Moon. De aici, nu ne vede nimeni. Insula este pustie, suntem doar eu şi cu tine, cel puţin suntem singuri. Îi cuprinse delicat faţa în mâini, ridicând-o spre a lui. Ţi-am povestit despre Eleni şi ţi-am alungat îndoielile. Acum, o să-mi povesteşti tu despre

isprava de azi-dimineaţă. O să-mi spui că ţii destul la mine cât să-ţi rişti viaţa.

— Nu, minţi ea disperată. Sunt o bună înotătoare. Dacă toţi ceilalţi erau…

— Sunt dezamăgit că mă minţi, Laura. Mai demult nu minţeai niciodată şi, în orice caz, nu eşti foarte bună la asta. Nu vreau să-mi spui încontinuu că nu doreşti să te căsătoreşti cu mine, asta e deja stabilit. Vreau s-aud că ai nevoie de mine. Trebuie să mă conving singur? Dacă aştepta un răspuns, nu dădu niciun semn în privinţa asta. O trase lângă el nerăbdător şi oftă când o simţi încălzită, lipită de trupul lui puternic. O sărută apăsat şi ea gemu, se înţepeni şi se zbătu în mâinile lui. Plânsetul ei îl făcu să ridice capul.

— Vrei să înnebunesc de-a binelea? întrebă el apăsat. Te-am aşteptat nerăbdător, dar nu mai pot continua aşa mult timp. Am visat prea mult să te am din nou în braţe. Avea cămaşa descheiată până la mijloc, neagră, din mătase, care-i scotea foarte bine în evidenţă pielea bronzată şi îl făcea mai misterios, când o luă iarăşi la pieptul lui, privind-o cu nişte ochi pătrunzători.

— Atinge-mă! îi comandă el. Atinge-mă cum o făceai înainte. Lasă-mă să simt nevoia din tine, aşa cum o simt în mine. Era hipnotizant, apoi murmurul izvorului, valurile mării şi crengile copacilor purtate de vânt, toate laolaltă împreună cu puterea lui Dimitris o copleşeau. Cu mişcări timide îi atinse pieptul bronzat şi desenă conturul fiecărui sfârc, până când începu să tremure la atingerea ei.

— Nu te opri, Laura! Era uimitor să-i audă dorinţa din voce, aproape disperarea. O privi în ochi, apoi se uită în zare şi privirea ei fu atrasă de muşchii lui superbi, de părul moale de pe piept. Nu rezistă şi depuse mai întâi un sărut timid, apoi începu să-i sărute sfârcurile mici şi cafenii cu limba.

— Dimitris! îi tremura vocea şi el o strânse cu putere, apropiindu-şi-o mai tare.

— Te sperii cu dorinţele mele? încerc să n-o fac, dar nu reuşesc. Te doresc la nebunie. Nu mai eşti o fetiţă care

să fie tratată cu extremă atenţie.

Şi începu s-o mângâie la rândul lui, uşor, cu un oarecare ritm care-i făcea inima să bată mai tare şi să ofteze încet. Mâinile lui îi cuprinseră umerii şi lăsă în jos rochia de vară care-i acoperea. Apoi îi atinse conturul delicat al feţei şi o privi în ochi, iar ea nu rezistă dorinţei de-a face dragoste cu el.

Nu făcu nicio mişcare să-l oprească când îi lăsă rochia să alunece pe nisip, nici atunci când îi desprinsese brusc bikini-ul şi-l lăsă să alunece la rândul lui pe picioare.

— Eşti o frumuseţe, karithia mou, şopti în părul ei. Eşti tot ce promiteai să fii.

Îi cuprinse sânii în palme ca în două cupe fierbinţi şi ea lăsă capul pe umărul lui fără vlagă, apoi îl sărută. Se lăsase în voia lui. De zile în şir dorinţa crescuse şi acum ajunsese la maxim, cuprinzându-i orice simţire, orice sentiment. Nu era genul ei să se prefacă, nu fusese niciodată. Aşa că se mişcă odată cu el în ritmul apei izvorului, al copacilor, al dragostei, îl cuprinse cu braţele şi îşi îngropa degetele în părul lui moale strălucitor.

— Deci, şopti el răguşit de emoţie. Jocul s-a terminat. Eşti acolo unde, îţi este locul.

Tremurul tău nu e provocat de frică. Căzu în genunchi în nisip şi îi sărută pulpele picioarelor, apoi o cuprinse strâns în braţe şi îngenunche la rândul ei, sărutându-se apăsat, posesiv. O mângâie pe umeri, pe sâni şi pe abdomen, care era cald şi totuşi avea frisoane. Uitase demult unde se aflau şi uitase să se mai gândească la altceva. Ştia că avea să fie tot ce-şi dorea Dimitris să fie, şi el ştia la rândul lui asta. O luă de şolduri şi îi făcu vânt deasupra lui, pătrunzând-o cu masculinitatea lui proeminentă, tare, în timp ce-şi îngropa degetele în părul ei răsfirat pe umeri şi îi şoptea cuvinte de dragoste. O muşcă de unul dintre umeri, trăgând-o cu putere spre el. Laura îl sărută pe lobul urechii, apoi pe gâtul sărat, apoi îl privi fix în ochii deschişi.

— Ne tentăm unul pe altul. Jucăm jocul acesta minunat al dragostei, dar n-o să fie de ajuns şi ştim

amândoi asta. Îi luă capul într-o mână şi o smuci aproape cu cruzime. Câţi bărbaţi, Laura? câţi te-au cunoscut în felul acesta de când ai fost prima dată a mea? întrebă el cu buzele strânse.

Îl privi cu ochii tulburi, cu trupul convulsionat de mişcările lui, fără să gândească. Părea s-o cuprindă o durere crescândă, arzătoare şi începu să plângă.

Oare acesta era planul lui, să-i devină din nou sclavă şi apoi s-o alunge la fel? Clătină din cap, incapabilă să-i răspundă.

— O să fii soţia mea, îi aminti el crud. O să am grijă de tine. Nu asta ţi-am promis? Chiar şi aşa, trebuie să ştiu. Îi ardeau obrajii, de furie sau dorinţă, nu ştia. Nu vedea în faţa ochilor decât ochii lui negri ca noaptea. Nu o să te învinovăţesc, spuse el pe un ton sacadat. Te-am cunoscut şi am făcut dragoste cu tine când erai prea tânără. Am făcut dragoste cu tine în ciuda motivelor mele şi a considerentelor.

Cine sunt eu să te judec? Întoarse capul în altă parte, lăsându-se pe spate şi cercetând cerul cu ochii care păreau să nu distingă nimic, iar Laura îşi luă inima în dinţi, riscând totul. Era uşor să-l întărâte, să-i fluture ceva pe deasupra capului, să-i amintească că gestul lui de a o părăsi adusese după sine pedeapsa meritată, dar nu putu să mintă.

— N-a fost nimeni, şopti ea, cu buzele uscate, alegându-şi cu greutate cuvintele.

Nimeni înaintea ta şi-şi nimeni după tine. Eu – eu… nici măcar nu mi-a trecut vreodată prin minte… Şi vocea i se risipi printre suspine, iar el întoarse capul şi o privi intens.

— De ce? Vorbele răsunară ca lama unui cuţit, ca şi cum îşi recunoscuse câteva legături şi ochii i se umplură de lacrimi.

— De ce? Nu mi-am dorit… După tine… Dimitris se săltă din nou spre ea, o ridică de pe el şi din nisip şi o strânse cu putere la piept. O secundă, doar se priviră unul pe altul. Se părea că el rămăsese mut de uimire,

sentimentele îi sugrumaseră orice dorinţă de-a vorbi. Ea simţi masculinitatea lui lipită de trupul ei şi nu-şi dori altceva decât să fie a lui, să-şi împlinească trupurile. Nisipul era moale, aşa că se întinse şi îl primi în trupul ei tânăr, de femeie, lăsând în amintirea trecutului fetiţa pe care o cunoştea el. Îi dădu la o parte cămaşa care o împiedica să-l simtă cu totul lipit de pieptul ei, fiind un fel de barieră.

— Laura! Vrei să mă atingi?

Rosti cuvintele aproape nedesluşit, cu vocea lui stăpânită, rece, lipindu-se cu pieptul de sânii ei mari, cu sfârcurile ridicate. Ne-am unit, tu şi cu mine. Sărută-mă, şopti el ferm. Sărută-mă! Nu mai spune nimic. Trupul ei se încorda şi se uni cu al lui instinctiv, îi sărută buzele, apoi obrazul, fruntea, până când el îi mângâie din nou părul, ridicându-i capul la nivelul buzelor lui, desfăcându-i-le într-un sărut pătimaş. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi se ţinea strâns de spatele lui, căutând să se mişte în ritmul ameţitor. N-o sărutase niciodată în felul acesta înainte, niciodată nu-şi permisese s-o iubească aşa. O tratase ca pe o fetiţă, dar acum era femeie în toată firea şi totul, fiecare muşchi şi fiecare părticică a trupului îi spunea că era femeia lui. Laura începu săţ ipe sacadat, lăsându-se în voia dorinţelor de a-şi împlini demnitatea, de a-l simţi în adâncul fiinţei ei, sufleteşte cât şi fizic. O cuprinse cu amândouă mâinile de pulpele picioarelor, săltând-o odată cu el, în timp ce ea îşi vârî mâna acolo unde trupurile lor de uneau. Ceva îi spunea să meargă mai departe, acolo unde imaginaţia o atrăgea. În timpul acesta Dimitris o striga pe nume, din ce în ce mai tare.

— Dimitris! Era peste puterile ei şi el i se părea puternic şi o domina cu fiecare gest, ridicându-i picioarele pe umerii lui, amândoi copleşiţi de căldura trupurilor lor. Mirosul trupului lui o îmbăta, o ameţea şi o excita mai tare. Întinse mâinile după sânii ei care acum tresăreau frenetic, apoi veni spre ea şi îi sărută pe rând, zăbovind cu vârful limbii pe fiecare sfârc roşu. Nu era Dimitris pe care şi-l amintea ea, nu era bărbatul pe care îl cunoştea ea.

Omul acesta o purta în vârtejul unui vis aproape inocent. Îi cerea ce avea demult să ofere, era posesiv, sălbatic într-un chip uluitor de tandru, dar cumva primitiv, sclavul dorinţelor lui. Mâna lui o dădu încet la o parte pe a ei şi o mângâie la mijloc, între buzele umede, provocându-i o plăcere nelumească, şi începu să se învârtă totul în jurul ei, copacii, insula, marea, întreg universul.

— Uită-te la mine! Uită-te la mine acum! Vocea lui fermă o scutură din amorţeală şi deschise ochii o secundă. Privirea lui întunecată o absorbi pe cea verde ca marea şi îi insuflă putere, curaj. În mod uluitor simţi o durere ca de cuţit o fracţiune de secundă şi gemu chinuită, privirea fiindu-i revoltată. Dimitris rămase pe loc nemişcat, mângâind-o pe păr, zâmbindu-i cu respiraţia tăiată.

— Acum ţi-ai amintit de mine karithia, gemu el. Acum eşti din nou aici. Unde îţi este şi locul, da?

— Da. Abia se făcu auzită, un oftat din gât şi el nu mai rezistă provocării trupului ei. O căută de la capăt, învăţând-o cu trupul lui un ritm mai înalt, mai intim, împlinind minunea prin care ia naştere însăşi viaţa.

Era adormită când se întinse lângă ea, căutându-i expresia feţei.

Să revină înapoi pe pământ nu-i era tocmai uşor. Era extenuată de reacţiile ei şi ale lui Dimitris şi cuvintele lui, când vorbi în cele din urmă, o făcură să tresară din tot corpul.

— Cu tine, nu mă satur. Mai vreau. Laura oftă şi el plecă încet capul, sărutând-o cu deosebită grijă de data asta, mult mai atent, încă mai simţea durerea, deşi nu dorea să i-o împărtăşească şi Dimitris o privi pătrunzător. Citea în ochii lui aceeaşi expresie înduioşată, controlată de o tensiune interioară. Îi zâmbi.

Nu avea să-l înţeleagă niciodată. Îi gonea toate gândurile din minte. Părea capabil s-o poarte cu el într-o altă lume.

— Nu te înţeleg, şopti ea agitată, cu ochii rătăciţi.

— O să mă înţelegi, Laura, o să mă înţelegi, promise el cu buzele lipite de ale ei.

Nu dură mult s-o ducă cu el în cealaltă lume, când auziră un sunet straniu, un sâsâit, un şuierat şi Dimitris ridică alert capul, atent, cu ochii pe cerul albastru când se înălţă o lumină ca un foc de artificiu şi apoi dispăru.

— Un semnal de avarie! Pe Moon. Grăbeşte-te, Laura! Dimitris era în picioare şi îşi trăgea şortul, apucă în grabă cămaşa şi o luă la fugă pe plajă, în timp ce ea sări sus şi îşi strânse hainele de pe jos, punându-şi-le repede, iar când îl ajunse din urmă, el deja pusese coşul în şalupă şi aştepta gata de plecare.

— Pare în regulă. Laura se agăţă de el şi o ridică sus în barcă. Încă mai tremura şi era agitată, iar el ştia asta.

— Ceva nu e în regulă – n-ar folosi o flacără dacă n-ar avea un motiv serios. Tu te simţi bine? Ea dădu absentă din cap şi el porni motorul, aşa că înfruntară valurile în timp ce Laura cerceta cerul fără nori şi marea calmă. Norii pe care îi văzuse Dimitris mai devreme dispăruseră. Totul părea liniştit în siguranţă, nişte condiţii perfecte. Ceva mergea prost totuşi şi, cum se apropiară, îl văzu pe Bernard aşteptând. Chiar de la distanţă părea agitat şi doar atunci începu să se gândească la bunicul ei.

— Ce este? Dimitris mări viteza şi se apropiară, apoi sări iute pe punte, aproape trăgând-o după el, iar Bernard o privi cu ochi îngrijoraţi.

— E vorba de bunicul tău, Laura. îl privi din nou pe Dimitris. Nu ştim – suferă aşa de tare şi nu poate vorbi. E posibil să fie un atac de inimă.

Laura dispăru brusc şi Dimitris o urmă imediat pe partea cealaltă a punţii, unde bunicul ei stătea întins pe nişte perne, palid şi vânăt totodată la faţă, cu mâinile pe piept.

— Laura! încercă să vorbească, dar mâna puternică a lui Dimitris veni s-o întâlnească pe a lui.

— Nu vorbi. Odihneşte-te. Te duc la spital în câteva minute.

Mai târziu, Laura îşi aduse aminte de clipele acelea. Îşi aminti ce om cu sânge rece, priceput devenise Dimitris. O ţinuse de mână şi îi şoptise la ureche cuvinte liniştitoare,

dăduse ordine pe un ton sever, hotărât prin radio şi, doar în câteva minute, se auzi zgomotul unui elicopter care se apropia. Şi ridică ochii spre cer.

Era destinat să aterizeze pe apă, părea un fel de dragon zburător. Ei îşi menţinură poziţia şi bunicul ei, înfăşurat în câteva pături, fu purtat la bordul şalupei spre el. Dimitris ajută să fie urcat în elicopter foarte repede.

Rod îi condusese la elicopter, apoi se ţinuse deoparte în timp ce acesta se ridica, preluând ultimele comenzi ale lui Dimitris. Ei porneau grăbiţi spre Atena.

— Du Moon spre insula port cu toată viteza. O să iau legătura cu tine.

Cât aşteptară în sala special amenajată a spitalului, Laura stătu lângă Dimitris simţindu-se extrem de singură şi de pierdută. Trebuia să se întâmple aşa ceva ca să-şi dea exact seama ce însemna bunicul pentru ea. Privind înapoi, nu trebuia să cerceteze prea amănunţit. Aproape niciodată nu-şi găsise locul la ea acasă. Fusese destul de fericită, copilăria ei fusese aproape ideală, dar, cu siguranţă, lipsea ceva. Tatăl ei era un om foarte ocupat şi de vază. Procurase tot ce avea nevoie o familie, dar era veşnic pe picior de plecare, dezvoltând în permanentă afacerile prospere pe care le moştenise. Ar fi fost altceva dacă mama ei ar fi semănat mai puţin cu un fluture. Laura avusese mereu vise, neîmpărtăşite nimănui şi pictase mereu – singură. Doar faţă de bunicul ei manifesta acea înţelegere fiindcă era la rândul ei înţeleasă. Era perfect adevărat că atunci când, copil, venise aici, nu mai dorise să se întoarcă înapoi. Bunicul nu o certa niciodată, n-o forţa să facă nimic. O înţelegea în toate privinţele şi se împăcau aşa de bine împreună, avea o armonie şi o pace ca un fel de binecuvântare.

— E în vârstă. Are şaptezeci şi unu de ani. Stătea cu capul plecat, cu ochii aţintiţi asupra mâinilor încrucişate în poală şi Dimitris se întoarse s-o privească.

— De fapt, are şaptezeci şi doi. Dar asta n-ar trebui să te îngrijoreze, Laura. Bunicul tău e un om foarte puternic. Până acum doi ani, se scufunda împreună cu noi.

— N-am ştiut, spuse ea.

— Cum puteai şti? Nu veneai niciodată aici. Vorbea pe un ton lejer, dar ea remarcă reproşul şi îl privi repede.

— Nu puteam. Nu era vina lui Dimitris că nu putuse s-o facă. Chiar dacă o ştia în sinea ei, nu era asta o scuză. Nu era vina lui. Fusese mai bine să stea departe de Grecia şi să-l vadă pe bunicul doar când venea el la ei în vizită. Era mai bine decât să meargă pe insulă şi să ştie că Dimitris e undeva pe Mykonos.

El simţi durerea din vocea ei şi îi căută mâna, luând-o într-a lui.

— Nu trăi în trecut, Laura, o îndemnă el.

Acum e fericit să te aibă lângă el şi nu te mai gândi deloc la cât timp n-ai venit. Îşi dădea seama că încercai să-ţi faci rostul tău. Acum e bucuros să facă parte din viaţa ta, chiar şi dacă e numai o mică părticică.

Da, era fericit. Ar fi fost fericit dacă ea rămânea, dacă se mărita cu Dimitris. Părea un lucru imposibil, dar ştia acum că avea nevoie de asta aşa cum avea nevoie de el. Îngheţă de nelinişte când un doctor veni drept spre ei, privindu-l pe Dimitris în ochi.

— Nu e tocmai un atac de cord în strictul sens al cuvântului, deşi apar uşoare probleme. Suferă din cauza unei intoxicaţii cu mâncare, credem noi.

— Dar am mâncat cu toţii acelaşi lucru, nu-i aşa? Vocea Laurei se stinse când îşi aminti de picnicul lor şi întoarse privirea îngrijorată spre Dimitris.

— Nu tocmai. Dar ceilalţi au mâncat şi, când am plecat de acolo, erau în perfectă stare. Cum se simte Kyrios Clare?

— O să fie bine acum. Doctorul o privi pe Laura. O să fie cel mai bine dacă îl lăsaţi să se odihnească, dar trebuie să vă gândiţi să-l luaţi cu dumneavoastră în Anglia curând. În orice moment, inima…

— Merg să-l văd! Vocea lui Dimitris nu îngăduia niciun refuz şi Laura se întoarse spre el.

— Şi eu!

— Nu! Nu e cazul să vă deranjaţi. Mă duc eu.

— Nu e un deranj şi merg oricum să-l văd. Nu dumneata eşti nepoata lui.

O clipă Dimitris o privi încruntat, apoi ridică din umeri, întorcându-se spre doctor cu un zâmbet, sau mai mult cu o grimasă.

— Cu permisiunea dumneavoastră, mergem să-l vedem cum se simte. Probabil c-o să se simtă mai bine după ce o s-o vadă pe Thespinis McSimon. În orice caz, ea n-o să-şi găsească liniştea până nu îl vede. Cuvântul meu n-o să fie de ajuns. O privi şi pe ea cu aceeaşi grimasă. E englezoaică, explică el pe un ton sec.

Bunicul ei zăcea în pat cu capul pe perne, palid la faţă şi Laura ar fi alergat spre el dacă n-ar fi fost o mână fermă care o ţinea locului.

Statură lângă pat, iar când bunicul deschise ochii, îl văzu doar pe Dimitris şi i se adresă numai lui. Vorbi de asemenea în greceşte şi Laurei îi trecu prin cap că nu mai era nicidecum englez. Chiar şi vlăguit de durere şi suferinţă, vorbea automat în limba ce o folosea mai mult în mod curent. Stătea acolo palidă la faţă, când bunicul se întoarse şi spre ea.

— O să fie în regulă, Laura. Nu te îngrijora, draga mea. Doar lasă-le pe toate în seama lui Dimitris. Închise obosit ochii şi Dimitris o îndepărtă de pat. Doar când se treziră afară, în faţa spitalului, îşi regăsi vocea ca să poată vorbi.

— Ce ţi-a spus ţie? întrebă ea.

— Era îngrijorat pentru tine. Evident, mi-a cerut să am grijă de tine. O să-l revedem mâine din nou şi mă aştept să fie mai bine atunci.

— Ţi-a vorbit în greceşte, şopti Laura ca pentru sine.

— O face în mod obişnuit. Dimitris făcu un semn cu mâna şi o maşină mare, neagră sosi, iar şoferul coborî repede să le deschidă portiera. Nu e ceva neobişnuit ca, aflându-te în suferinţă, să te exprimi în limba pe care o vorbeşti cel mai des.

Se întoarse la aceeaşi limbă ca să-i dea câteva indicaţii şoferului.

— Bunicul este englez! protestă ea. Când, când o să îmbătrânească prea tare ca să se mai descurce singur o să vină acasă şi…

— Este acasă, Laura. Când o să fie prea bătrân ca să mai trăiască singur o să se mute la noi, să trăiască cu noi. Nu doreşte să se întoarcă în Anglia. Şi nu-l desconsidera aşa uşor. Azi de dimineaţă era un bărbat în putere, capul familiei. O să fie în continuare aşa, dar trebuie să vorbim despre el acum.

Laura nu se putea stăpâni să nu-şi amintească cum vorbea mama ei despre bunicul, ca şi cum era un bătrân senil, incapabil să fie lăsat singur. Dimitris vorbea despre el cu mândrie şi cu o oarecare distincţie. Cum înainta în vârstă bunicul ei se bucura de tot mai mult respect aici în Grecia. Nu avea să mai dorească să plece. Dacă ea ar fi trăit lângă el…

Oftă şi îşi muşcă buza superioară, iar Dimitris îi luă mâna în mâna lui.

— Pe cuvânt c-o să-şi revină întocmai cum ţi-a spus – o să fie bine. Mâine venim din nou să-l vedem. O să sun la spital peste o oră şi o să fim la curent cu fiecare progres. Or să aibă mare grijă de el. Este un Clare şi foarte respectat aici.

Ea dădu din cap în tăcere. Nimeni, în cazul acesta, nu avea să neglijeze pe cineva aşa de drag lui Dimitris Paridis. I se oferiseră toate serviciile pe loc. Tot spitalul parcă sărise în picioare când fusese adus înăuntru. Iar aici, afară, maşina aceasta apăruse din senin la un simplu semn de-al lui. Îl privi pe furiş. Aproape se întunecase, dar profilul lui era încă vizibil, ca al unui rege care purta pe umeri o responsabilitate şi care-şi cunoştea propriile puteri. Puterea era una din calităţile lui Dimitris. Era aşa de diferit de ea, avea o cu totul altă experienţă. De ce o voia pe ea?

— Noi – noi ne întoarcem pe Moon? Avea vocea răguşită, dar tuşi înainte să termine propoziţia.

— Doar tu. Acum, o să fie deja în port. Eu mă întorc la spital. Cu tine acolo, nu mi-au spus prea multe. Vreau să

ştiu mai multe despre inima lui slăbită. Dacă e nevoie să-l transportăm în Anglia, aşa vom face. Desigur că şi Laura voia să se întoarcă acolo, dar acum niciun munte de rugăminţi nu avea să-l mişte pe Dimitris. Era o problemă între bărbaţi, iar ea era ostenită şi îndurerată. Îi plăcea sau nu, se întorcea pe vas şi Dimitris îi spuse că avea să ia legătura cu ea mai târziu în seara aceea.

— O să dorm în apartamentul meu, o anunţă el când îl întrebă.

— Dar, Mark stă acum acolo.

— Sunt trei dormitoare. Sau te temi pentru siguranţa lui? N-ai de ce. Acum că te am, e în siguranţă. O mângâie pe obraz şi plecă. Atitudinea lui din clipa de faţă nu mai avea nimic asemănător cu ceea ce fusese mai devreme, în timp ce ei îi ţiuiau urechile şi capul îi zvâcnea de durere, el îşi păstra sângele rece şi ştia ce face – ca un grec adevărat!

CAPITOLUL 10

Imediat după cină, Dimitris se întoarse pe Moon. Nu se discutase mai nimic la cină şi toţi aşteptau neliniştiţi veşti noi. Când maşina lui Dimitris se auzi cotind pe chei, Laura sări să-l întâmpine.

— Cum se simte? întrebă ea repede.

— Pentru moment, e bine. Braţul lui Dimitris îi cuprinse talia, trăgând-o mai aproape. Oricum, cred că trebuie să-l transportăm în Anglia cât mai curând posibil. Nu mai întrebă nimic, fiindcă apărură şi ceilalţi, doritori să afle veştile noi, iar Dimitris le spuse simplu că totul se datora unei otrăvi din mâncare şi inima bunicului ei nu era într-o condiţie tocmai bună.

— E mai mult decât îngrijorătoare, îi spuse el Laurei mai târziu. E necesară o operaţie de canal derivat şi asta nu poate fi făcută decât în Anglia. Se prea poate ca mâine să putem să-l deplasăm şi eu sugerez să fie transportat acolo de îndată.

— O să suporte zborul?

— Am fost lăsat să înţeleg că o să fie în siguranţă. O să aranjez ca un avion să fie disponibil mâine. În clipa

aceea, Laura era recunoscătoare faţă de puterea şi influenta lui Dimitris. Ştia, de asemenea, că dacă ea n-ar fi fost aici, el ar fi acţionat la fel. Mintea ei încă era tulburată, căutând scuze să nu-l iubească, dar nu apărea nimic. Era a lui, fusese cinci ani de zile şi nu putea nega asta.

— Explică-mi de ce anume… Privi în jos, în timp ce stăteau pe punte, la o oarecare distanţă de ceilalţi. Vocea i se stinse. Cum putea să înceapă acum să-l acuze de furt când era aşa de bun şi făcea totul?

— Spune, îi sugeră el. Pot să-mi dau seama din vocea ta că mă acuzi de vreo crimă pe care am comis-o. Nu e vorba de Eleni şi, în afara ei, a mai rămas un singur lucru. Se înăsprise şi ea se temea, disperată că nu găsise nimic concret care să-l discrediteze. Era prea târziu, totuşi. Cu primul cuvânt pe care-l spusese, ochii îi fuseseră parcă acoperiţi de un văl şi el aştepta răbdător ca ea să continue.

— De ce ai cumpărat casa de pe deal? întrebă ea în grabă, înainte s-o părăsească de tot curajul. De ce l-ai convins pe bunicul să vândă şi să-şi schimbe contabilul, de ce ai cumpărat vasul acesta şi…? Ţii la el! Cum ai putut să-l păcăleşti aşa? Indiferent la ce s-ar fi aşteptat, cu siguranţă că nu la asta şi ea observă că îşi veni în fire vizibil. Ochii lui negri o cercetară pătrunzători, apoi zâmbi.

— Deci îţi dai seama că ţin la el? întrebă Dimitris blând. Toţi ţinem la el, Laura. E de-al nostru, face parte din Grecia noastră şi, pentru nimic în lume, nu i-aş provoca suferinţă. Bunicul tău este un om de foarte mare încredere şi, ca toţi oamenii de ştiinţă, trăieşte în lumea lui proprie. De ani de zile, a fost în mod sistematic jefuit de un contabil care se pare că a fost ales la întâmplare, fără sfatul nimănui. Bunicul tău e un om cunoscut în întreaga lume datorită comorilor sale. Ar trebui să fie un om foarte bogat, dar nu este. Când am venit pe Mykonos şi l-am cunoscut, nu ştiam cum stau lucrurile. Purtam o conversaţie de afaceri cu o cunoştinţă de-a mea care mi-a atras atenţia”. Ce păcat, spunea ea, bătrânul e aproape sărac lipit pământului”. Din clipa aceea, am fost foarte interesat şi

curând am aflat şi de ce era aşa. Am încercat să fac rost de câteva lichidităţi. Am cumpărat casă, pământul şi multe alte lucruri pe care el nu le mai folosea. De asemenea, i-am prezentat contabilul meu. Laura stătea ameţită, uluită, îngrozită de modul în care fusese bunicul ei jefuit. Acum era furioasă.

— Şi ce s-a întâmplat cu contabilul acesta? întrebă ea. De ce să scape cu faţa curată? Dimitris râse în gura mare.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui tu, dar pricep şirul gândurilor tale, o asigură el. E la închisoare. De doi ani, mai precis.

— Bunicul nu mi-a spus niciodată, mormăi Laura. L-am întrebat – cum stau lucrurile şi niciodată n-a rostit un singur cuvinţel despre asta.

— Ah, da, atunci îţi făceai meseria de detectiv, o tachina Dimitris. Bunicul tău habar n-avea. Totul fusese păstrat într-un cerc foarte restrâns. Dacă ştia, mi-ar fi refuzat ajutorul. Ridică din umeri. În orice caz, n-o să mai aibă asemenea probleme. E Clare în persoană şi un om prea important în Grecia ca să mai aibă necazuri. Te asigur că acum afacerile lui sunt în ordine şi investiţiile îi aduc un profit bun. N-o să aibă nevoie de ele, totuşi. Eu am grijă de semenii dragi mie.

— Bunicul nu e un semen oarecare, îl corectă Laura.

— Nu am spus asta, o privi rece Dimitris. Tu eşti a mea şi, atâta timp cât trăieşte, o să se bucure de îngrijirea mea.

Când se ridică să plece, Laura îşi dădu seama că nu suporta să-l vadă plecând.

— De ce nu rămâi aici astă-seară? întrebă ea. Se cunoştea o oarecare disperare în vocea ei şi Dimitris o sesiză, dar nimic nu schimbă hotărârea lui.

— Ar fi foarte puţin înţelept, spuse el ironic. Mai bine merg să mă odihnesc în apartament şi îl mai descos pe prietenul tău Mark. Mai aflu ceva despre viaţa ta din ultimii cinci ani.

— Puteai să mă întrebi pe mine, i-o trânti Laura

dezamăgită şi supărată.

— Nu e acelaşi lucru, pethi, o tachină el.

— Oh, vrei să insinuezi că eu mint? Se întoarse imediat să plece, dar el o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa, sărutând-o apăsat pe buze.

— Nu, nu insinuez nimic de genul acesta. Pot să vorbesc cu Mark până dimineaţa fără probleme. Dacă rămân aici, o să fac dragoste cu tine şi n-am să descopăr nimic din ce nu ştiu până acum. N-am nevoie de nimeni să-mi spună ce mare nevoie ai de mine. Sărutul ce-l depuse pe buzele el fu aşa de înfocât încât îi înţelese dorinţa. Era îngrijorată de bunicul şi suspectase că Dimitris avea să-i înlăture suferinţa ţinând-o strâns în braţe. În clipa aceasta, nu se putea gândi la altceva mai liniştitor. Avionul era pregătit a doua zi de dimineaţă, deşi bunicul ei era încă săbit, iar doctorii spitalului păreau extrem de neliniştiţi dacă va suporta zborul. Se temeau şi să poarte de grijă unui om în situaţia lui şi să-l vadă murind în braţele lor, dar şi să suporte drumul în vederea efectuării unei operaţii în Anglia. Nici Laura nu ştia. În orice caz, Dimitris se ocupă de tot, dăruind tot ce era în stare ca să-i liniştească, ceva de care Laura nu-l bănuise niciodată.

Nici în Anglia nu avură probleme. Dimitris aranjase să fie transportat direct la spital şi, până nu-l văzu internat, instalat într-o rezervă particulară şi consultat de cei mai buni medici, nu avu timp pentru Laura. În timpul zborului, îi păruse foarte distant şi se întrebase dacă era din cauza faptului că-şi asumase o foarte mare responsabilitate mutându-l pe bunicul ei. Şi acum era tot aşa, totuşi, deşi chirurgul spusese că făcuse cel mai bun lucru în situaţia de faţă.

— Până îşi revine şi se însănătoşeşte, trebuie să amânăm nunta, îi spuse el încordat, conducând-o spre uşile principale ale spitalului. N-am avut încă timp să-i văd pe părinţii tăi şi trebuie să mă întorc imediat în Grecia.

— O să fie aici în după-amiaza asta, spuse Laura. Ceva părea să-i umbrească liniştea. O părăsea încă o dată şi, de data asta, nu putea face faţă.

— Nu mai pot aştepta până după-amiază, o informă el scurt. Mă aşteaptă avionul.

De fapt, nici nu aveam timpul necesar să vin.

— Atunci de ce te-ai mai deranjat?

Sunt chiar în stare să-mi port singură de grijă şi la fel şi bunicul. Părea aşa dornic să plece de lângă ea că simţi cum îi dau lacrimile.

— Cred că da, dar eu unul nu pot s-o cred de-adevăratelea. Am vorbit cu prietenul tău. Până vin părinţii tăi, o să aibă grijă de tine. Şi cu asta, basta. Era pe punctul de a pleca de lângă ea. În ciuda lecţiei primite cu mult timp în urmă, Laurei nu-i venea să creadă. Se întoarse să plece, emoţionat şi ea izbucni din toată inima:

— Dimitris, te iubesc! În clipa aceea, întoarse capul cu o privire ofilită, ca şi cum încerca să-şi înfiereze imaginea ei în minte.

— Ai grijă, spuse cu un ton aspru şi plecă în aceeaşi clipă.

O lună mai târziu, Laura stătea la fereastră şi privea străzile oraşului pe care se plimbase cu mult timp în urmă împreună cu Dimitris.

Bunicul ei era mai bine, dar încă la spital. Când avea să primească învoirea, urma să se întoarcă pe Mykonos, dar fără Laura.

În tot acel timp, nu primise nicio veste de la Dimitris şi, în sufletul ei, ştia că n-avea să mai fie nicio nuntă. De data asta se sfârşise. Oricine cu câtuşi de puţină minte n-ar fi căzut în aceeaşi cursă de două ori – dar ea n-avusese destulă în ceea ce-l privea pe Dimitris. Făcea parte din visele ei şi avea să facă întotdeauna.

Se mutase de la Daney Hall. Nu putea face faţă amintirilor, iar atitudinea mamei ei ar fi alungat-o în orice caz. Pentru Lisa, purtarea Laurei nu avea nimic comun cu a unei viitoare mirese şi era un lucru de neiertat, fiind fără îndoială vina Laurei.

— Dar eu m-am preocupat tot timpul de nuntă! se plângea Lisa. Oamenii ştiu!

— Ce oameni, mamă? Laura îşi privise mama

plictisită, dându-şi foarte clar seama că Lisa nu era deloc preocupată de altceva decât de aparente. Înfăţişarea ei părea să n-o preocupe deloc pe mama ei – felul în care arăta, obosită, supărată, cu cearcăne, faptul că slăbise mult şi nu era înviorată de nimic. Nimic din toate astea nu intrase în cercul de preocupări al mamei sale. Se gândea doar la prieteni, la cunoştinţe de familie sau de afaceri, ce explicaţii trebuie să dea şi de ce.

Tatăl ei pătrundea însă mai adânc în miezul problemei.

— E vorba de vreo altă femeie, scumpo? Are Dimitris pe altcineva?

— Poate eu am! îi răspunsese Laura pe un ton amar, dar tatăl ei nu se lăsa păcălit.

El o ştia cel mai bine dintre toţi membrii familiei.

„Nu tu, Laura. Nu, nu te-ai schimbat cu nimic. Când dai de la tine, dai totul.

— Bănuiesc că e vorba de alte femei – nu ştiu. M-a uitat la fel cum a făcut-o şi cu mult timp în urmă.

— Trebuie să fie o explicaţie, Laura, insistă el.

— Este. Tocmai ţi-am dat-o. Îşi privi tatăl. Mă mut, tată. Sunt gata să-l întreb pe Mark dacă pot să mă mut în apartamentul de deasupra galeriei. E mobilat şi nu stă nimeni acolo.

— O să te ajut. O să-ţi mutăm lucrurile şi nişte mobilă nouă. O să fii singură, Laura.

— Nu mai mult decât sunt acum, oftă ea. Mark o înţelese foarte bine când îi mărturisi că nu avea să mai lucreze un timp. Chiar nu se înfurie deloc.

— Nu-i nimic, spusese el pe un ton liniştitor. Mi-am închipuit c-o să ajungi aici cu timpul. De fapt, adăugase el vesel, asta m-a pus pe treabă. Am făcut două pânze şi cred că sunt cele mai bune din toate ale mele. Sunt recunoscător, într-un fel, că te retragi un timp. Şi atunci Laura izbucni în plâns, amintindu-şi de cuvintele lui Dimitris. Vorbele lui îi rămăseseră în memorie şi nu mai pictase nimic de la întoarcerea ei în Anglia. Îl vedea destul de des pe bunicul ei, dar nici el nu avea nicio veste de la

Dimitris. Nu o întrebase mai nimic, o cunoştea prea bine, dar avea sentimentul că era doar o ceartă trecătoare, ceva ce avea să se vindece.

Lucrul cel mai bun fusese că se mutase în apartamentul de deasupra galeriei şi, cu expoziţia care se apropia, era în permanenţă ocupată. Astfel, coborî în galerie şi începu să lucreze. Îşi făceau o reclamă bună şi cu alte asemenea ocazii, spaţiul fusese ocupat până la maxim, ba chiar şi peste. Treaba mergea bine. Mai făcu câteva etichete şi începu să le aranjeze, evitând vederea extraordinară a portului din Mykonos. Dacă nu se vindea avea să-l ducă la părinţii ei acasă şi să-l ascundă în pod. N-avea să-l mai privească niciodată. Avea o mulţime de pânze expuse, mai multe decât Mark, dar cea din port era ceva deosebit, se născuse din sentimentele ei şi era o dureroasă aducere aminte a lui Dimitris.

Păreau să fie mai mulţi oameni decât de obicei la expoziţie. Cum pleca cineva, apăreau alţii care să-i ia locul.

— Rămânem fără sherry, veni Mark lângă ea şi îi şopti la ureche, iar Laura dădu din cap şi îşi făcu loc spre apartament să mai aducă. Erau bine pregătiţi. Tatăl ei fusese mai tot timpul în preajma ei de când se întorsese şi asta o bucura.

Astăzi, însă, era la Londra, la o întrunire. Ea şi Mark se ocupaseră de tot, dar păreau să se descurce. Când veni din nou jos, Mark tocmai o căuta de zor.

— Ai stat un an sus, şopti, trăgând-o lângă el şi copleşind-o cu veşti noi. Laura, ţi-ai vândut şi ultimul tablou! Stătea foarte aproape de ea şi îi vorbea în ureche, fiindcă zgomotul o împiedica să audă prea bine. A venit un tip, s-a uitat puţin în jur şi le-a cumpărat pe toate! Inima Laurei începu să bată mai tare, se uită repede în jur, convinsă că era Dimitris.

— Cum arăta? întrebă ea imediat.

— Mic şi îndesat, cu ochelari. Un tip cu totul serios. Probabil un avocat sau cam aşa ceva. Îmi închipui că-i merge bine. Pânzele alea nu erau tocmai ieftine şi le-a luat pe toate, până la ultima. Le împachetăm şi i le trimitem

mâine.

Bună treabă că n-a vrut să le ia cu el – locul ar fi arătat pustiu.

— A luat şi din ale tale? întrebă Laura, curioasă, acum că nu era vorba de Dimitris.

— Nu. A intrat, s-a uitat în jur, apoi a venit la mine. Mi-a spus pe un ton pompos că vrea să cumpere toate operele Laurei McSimon. Nu sunt gelos, totuşi, scumpo. Am vândut destule. Galeria o să rămână închisă câteva zile fiindcă o să fie absolut pustie. Mark se îndepărtă vesel, iar Laura se forţă să zâmbească, deşi încă o speranţă fusese năruită. Se bucură când seara se încheie şi toată lumea plecă. Era întuneric beznă. Începuseră spre seară şi oamenii se tot învârtiseră în colo şi-ncoace. Îl conduse şi pe Mark în cele din urmă, apoi închise şi, în timp ce urca scările, mai privi o dată pânzele care-i făcuseră cinste. Îi făcu plăcere să stingă luminile şi să nu mai zărească, nici în tracăt, imaginea portului şi a insulei Mykonos. Ajunsese aproape în capătul scărilor când cineva ciocăni la uşă şi ea se întoarse imediat în galerie. Trebuia să fie Mark, uitase ceva şi spera că nu făcuse drumul înapoi doar pentru a vedea dacă ea era bine. Începea să semene cu o cloşcă. Aprinse lumina, dar se uită cu atenţie prin geamul de sticlă, inima aproape oprindu-i-se în loc la vederea siluetei masculine care aştepta afară. Rămase în picioare privindu-l, când acesta mai bătu o dată, de data aceasta mai tare.

— Te văd foarte bine, spuse Dimitris sever. Nu e o idee prea bună să stai aşa acolo. Dacă mă enervez prea tare, sunt în stare să sparg geamul şi să intru.

Îi deschise şi se dădu într-o parte, lăsându-l să intre.

— Ce faci…? Cum ai…?

— Aprinde luminile, comandă el. Acum, c-au plecat toţi, vreau să-mi studiez achiziţiile. Sper, în mod sincer, că avocatul meu a fost în stare să le cumpere pe toate, sau o să mă înfurii foarte tare.

— Tu – tu ai cumpărat toate tablourile mele? se înecă ea. Omul acela era…?

— Le-am cumpărat, răspunse el delicat. Am destul loc

să le expun şi, în mod deosebit, îmi place scena din port. O să arate bine în holul meu din casa din Mykonos, nu crezi? Bunicul tău o să se bucure s-o vadă acolo.

Şi începu să se plimbe prin galerie, în timp ce Laura tremura ca o frunză în vânt.

— Scena din biserică – spuneai că s-a vândut acum cinci ani când am fost aici. Am cumpărat-o acum? întrebă el.

— Hm – nu. Ne-a fost doar împrumutată pentru expoziţie. Mâine o trimitem înapoi.

Nu înţelegea de ce se afla acolo.

Era foarte rece, se purta ca şi cum abia dacă se cunoşteau unul pe altul şi asta o rănea cumplit. Nu o luase în braţe, nu îi explica absenţa lui.

— Atunci am să văd unde se îndreaptă şi am să-l cumpăr de acolo. Şi, dacă mai sunt şi altele în situaţia aceasta, am să procedez la fel.

— Nu poţi să cumperi aşa, totul, spuse Laura arţăgoasă, împreunându-şi mâinile care-i tremurau. Oamenilor le plac lucrurile pe care le cumpără. În orice caz, nu-mi place să-mi văd tablourile atârnând într-un singur loc. Dacă cineva îşi doreşte cu adevărat unul, las din preţ dacă văd că nu-şi poate permite. Trebuie să-i bucure tablourile acestea.

— Şi eu intenţionez să mă bucur de ele, spuse el ferm, privindu-i faţa albă ca varul. Nu-şi putea retrage privirea de la el, iar ochii verzi şi frumoşi i se deschiseseră larg, mari.

— Mă răneşti, şopti ea, iar Dimitris îşi îngustă ochii negri în timp ce-o privea.

— Haide să mergem la tine în apartament să discutăm. Tatăl tău mi-a spus, când m-am întâlnit cu el la Londra, că te-ai mutat aici. Ferestrele acestei galerii sunt largi, n-au nici perdele sau draperii şi nu-mi place să aud explicaţiile tale aici, ca şi cum ne-am afla într-un acvariu super-luminat.

— N-am de dat nicio explicaţie, şopti Laura. Despre – despre ce explicaţii vorbeşti?

— Tatăl tău mi-a adus la cunoştinţă că ai anulat nunta şi că ţi-ai lăsat mama într-o stare de şoc, spuse el pe un ton rece.

— Ce – ce aşteptai de la mine să fac? Tu n-ai mai venit, n-ai spus nimic…

— Ai crezut că te-am lăsat aşa?

— Da. M-ai părăsit aşa şi înainte. De ce eşti aici, Dimitris? Nu vreau să mai sufăr.

Se întoarse să plece şi el stinse luminile, lăsându-le doar pe cele de pe scara care ducea în apartament.

— Ia-o înainte! comandă el.

— Nu te vreau la mine în casă, spuse Laura pe un ton amar. Nici nu vreau să vorbim. Cu toate astea, se trezi împinsă de la spate, simţindu-se încolţită, în timp ce el o urma.

— Mi se pare că mi-am cheltuit mult timp gândindu-mă ce ţi-ar plăcea şi ce nu ţi-ar plăcea să faci, spuse el rece. E timpul să mă mai gândesc şi la mine acum. Cum deja am anticipat noaptea nunţii, nu văd niciun motiv pentru care n-aş rămâne aici în noaptea asta.

— Dimitris! făcu un pas înapoi, dar el se întinse şi o apucă de încheietura mâinii.

— Vino aici, karithia mou, şopti, cu un zâmbet pe faţă şi o sclipire în ochi. Mi-ai spus că mă iubeşti şi n-am avut timp să mă bucur de asta. Acum, însă, am s-o fac.

— De ce – de ce ai venit, Dimitris?

Laura se mai zbătea încă puţin, fiindcă nu îndrăznea să se ducă în braţele acelea calde şi ademenitoare, dar el o trase aproape, privind-o pătrunzător.

— Am venit pentru femeia mea şi nu-mi place să aflu că în lipsa mea a slăbit aşa mult şi este aşa palidă. Se uită înduioşător la chipul ei speriat şi îi mângâia buclele părului. N-am îndrăznit să sper că mă iubeşti aşa de mult, Laura. Am fost nenorocit fără tine. Săptămânile astea mi-au părut ani de zile şi te-am aşteptat şi aşa destul de mult. Nu mă mai face să aştept. N-am să te mai necăjesc. Sau să te mai rănesc vreodată. Vocea lui vibra de emoţie, iar ea îl privi melancolică.

— Dimitris?

— Te iubesc, Laura, spuse blând. Dacă nu te măriţi cu mine, n-am să mă mai căsătoresc niciodată. Am ştiut-o din primul moment când te-am văzut la şaptesprezece ani. O strânse lângă el, iar ea simţi ce tensionat era şi cum îl tortura tensiunea. Te doresc, şopti el peste buzele ei, acum o să-ţi dovedesc. Cred că îmi datorezi atâta lucru, karithia, şi în felul acesta o să-mi arăţi la rândul tău cât mă iubeşti.

— Unde ai fost? îi spusese c-o iubeşte şi inima ei dădea curs acelei mărturisiri, îi venea să cânte de bucurie, dar voia să-l dojenească, să-i ceară explicaţii.

— Am fost să-l salvez pe Théo, spuse el plictisit, aşezându-se pe marginea unui birou mic, care făcea întreaga cameră să pară mică. E un idiot. Înainte să plecăm cu bunicul tău spre Anglia, am primit un telefon disperat de la Eleni. Fusese răpit, spunea ea şi viaţa îi era ameninţată dacă nu plăteam o recompensă. Trebuia să aleg – bunicul tău în starea în care era şi liniştea ta, sau vărul meu. Nu mi-a fost foarte greu, spuse el pe un ton sarcastic, dar, după ce am aranjat totul aici, am plecat. E, până la urmă, totuşi vărul meu.

— De ce nu mi-ai spus? De ce m-ai făcut să cred…?

— Era şi un pericol, mărturisi el. Să-l aduc înapoi implica un risc şi ei doreau fără îndoială să mă aibă pe mine. N-am văzut niciun motiv pentru care să te neliniştesc.

— Să mă nelinişteşti! se înecă ea. Dar am simţit că înnebunesc de tot!

— Pot să-mi dau seama. Ochii lui se îndreptară posesivi spre ea şi Laura începu să tremure.

— Dimitris! Puteai fi rănit.

— Poate. Îşi plecă uşor capul într-o parte şi o privi comic. Sunt, oricum, capabil să-mi port singur de grijă. Am, de asemenea, prieteni în multe sfere, aşa că mi-a trebuit mult timp să descopăr unde îl ţineau pe Théo. Poliţia i-a arestat pe toţi şi trebuie să-ţi mărturisesc că, după felul în care se plângea vărul meu, am fost tentat să-l închid şi pe el. Se ridică şi veni spre ea. Acum ştii totul.

O să-mi dovedeşti că mă iubeşti?

— Oh, Dimitris, da! Laura îl cuprinse pe după gât şi el o ridică în braţe, strângând-o foarte tare.

— N-o să ne mai despărţim niciodată, şopti el. Fără tine, viaţa mea e pustie. O să te fac fericită până la sfârşitul zilelor tale, dar să nu pleci niciodată de lângă mine.

Dacă nu te am în preajmă, simt că înnebunesc.

— O să fiu chiar aici, promise ea, plângând şi râzând în acelaşi timp, sărutându-l pătimaş, în timp ce el o luă în braţe şi o purtă spre pat

Mai târziu, în braţele lui, mângâindu-i părul ondulat şi moale, liberă de orice tensiuni, Laura îl privea înduioşată.

— De ce m-ai părăsit atunci? întrebă ea cu o voce uşor pierită.

— Fiindcă am venit a doua zi la colegiu şi te-am văzut, draga mea, îi şopti el în păr. Erai cu premiul despre care îmi povestiseşi atâtea. Erai fericită, trăiai din plin succesul şi, pentru prima dată în viaţă, am avut o îndoială. Oare toată dragostea mea, toate bogăţiile mele îţi puteau furniza o aşa fericire sufletească? Chiar de pe atunci erai o pictoriţă strălucită, erai talentată. Nu ştiam dacă talentul tău avea şanse să se dezvolte trăind alături de mine. Viaţa mea este dictată de afaceri, de obligaţiile pe care le am faţă de mulţi oameni, în timp ce tu – tu te laşi purtată de vânt, îl înfrunţi chiar. Erai aşa tânără, aveai toată viaţa înainte şi trebuia să-ţi dau timp să te gândeşti, să hotărăşti ce drum vrei să apuci. Ştiam că, dacă mă apropii de tine, o să-mi sari în braţe, o să plângi de fericire şi n-ai să mai ai de ales. Am plecat fără să-ţi dau de ştire sau să te mai văd, fiindcă ştiam că era cel mai bun lucru pentru tine.

— Am crezut că n-o să-mi mai revin niciodată, şopti Laura.

— Ştiu, spuse el blând. Te-am supravegheat tot timpul îndeaproape.

— M-ai urmărit? Se ridică repede să-l privească, cu ochii mari deschişi şi puţin supărată, iritată.

— Nu. Nu prea mi-am făcut o disciplină a mea, proprie. Dimitris începu să râdă de mutra ei speriată. Ca spion, n-aş fi avut nicio şansă. Aş fi sărit în faţa ta, n-aş fi avut răbdare să merg în urma ta. Nu, secretara mea s-a ocupat constant de tine.

— Asta-i vrednic de dispreţ, Dimitris!

— Nu e aşa, iubito. De unde să ştiu că nu aveai să rămâi însărcinată? făcu o grimasă când ea se înmuie şi căzu între perne, apoi se sprijini de umărul lui. Era o posibilitate şi m-am străduit mult să numi-o doresc, oftă el. O trase mai aproape de el. Nu te-am ţinut sub supraveghere cinci ani, mărturisi. Doar atât cât să fiu sigur că ţi-ai revenit şi nu ai ăăă… probleme.

— Apoi m-ai uitat.

— Apoi am aşteptat. M-am mutat în Mykonos şi am trăit un timp acolo. Am sperat că vei veni, dar n-ai făcut-o. Oricum, ştiam c-o să vii într-o bună zi. Când am cumpărat casa de la bunicul tău, m-am retras în liniştea ei, visând la tine, aşteptându-te.

— Şi să presupunem că n-aş fi venit? îl tachină Laura.

— N-am răbdare chiar până la infinit, mormăi el, ajutând-o să se suie peste el. Dacă veneai, începeam să mă ţin după tine, îi sărută sfârcurile până o făcu să ţipe.

Zâmbi. Ai venit, totuşi, draga mea, şi erai aceeaşi, caldă precum soarele, în picioarele goale, cu ochii ca marea. Era sfârşitul, deşi nu ştiai, pisicuţa mea.

— M-ai dorit în toţi anii aceia fără măcar să mă revezi? întrebă ea visătoare.

— Am avut portretul, răspunse el. L-am atârnat în dormitorul meu de când m-am mutat în Mykonos. E primul lucru pe care-l văd în fiecare dimineaţă şi ultimul când mă culc, noaptea. O să-l vezi şi tu, când vei dormi în braţele mele în casa noastră din Mykonos. Se sprijini într-un cot şi o privi în ochii miraţi.

— În orice caz, chiar te-am văzut pe tine, dragostea mea. În anul următor, m-am reîntors în Anglia. Am aşteptat în afara colegiului, sperând c-o să te văd, şi te-am văzut, adăugă el blând. Veneai pe stradă visătoare, ca şi cum nu

aveai nicio grijă pe lumea asta şi era un tânăr cu tine, un bărbat tânăr de vârsta ta. Te-a lăsat la intrare şi te-a sărutat de rămas bun. Păreai fericită, aşa că nu m-am dat jos din maşină. Am tot aşteptat de atunci încoace şi acum mi se pare că te-ai descurcat foarte bine fără mine.

— Dacă te-aş fi zărit măcar! oftă Laura cu regret.

— De ce? N-ai mai fi aflat niciodată ce înseamnă să te descurci singur. În orice caz, te-am părăsit. Nu aveai să mai doreşti să-mi vorbeşti în viaţa ta.

— Am fost foarte rănită atunci, mărturisi ea. Aş fi ţipat la tine şi tu ai fi ţipat la mine şi totul ar fi ieşit la iveală. Puteam să ne căsătorim cu mulţi ani în urmă.

— Ah, atunci înseamnă că eşti nerăbdătoare să te căsătoreşti cu mine, acum? Şi băiatul acela? Nu păreai că suferi. Era extrem de încântată că-l făcuse pe Dimitris gelos, aşa că se mută în braţele lui.

— A trebuit să încerc să te uit, explică ea.

— Şi ai reuşit? întrebă Dimitris răguşit.

— Nu. Imaginea ta îmi venea într-una în minte. Am decis să mă dedic artei. Nimeni nu părea să fie destul de bun pentru mine. Îl privi cu nostalgie. Când putem să ne căsătorim? El se întinse leneş şi o strânse la piept, mângâind-o cu drag.

— Îmi închipui că e nevoie de câteva zile. Crezi că mama ta poate să aranjeze lucrurile în scurt timp?

— Sunt sigură că nu, spuse Laura cu o grimasă. Eu pot, totuşi. Mama poate să stea deoparte şi să bombăne.

— Atunci, s-a făcut. Dimitris o cercetă cu atenţie. Între timp, o să te muţi cu mine. Am cumpărat o casă nu departe de aici. Tipul care a luat tablourile a organizat totul şi azi mă duc s-o văd. E tocmai ce trebuie.

— Ce-o să spună lumea? protestă Laura.

— Indiferent ce-o să spună, nu mă interesează, răspunse el arogant. Totuşi bunicului tău n-o să-i spunem, adăugă el. E grec adevărat şi nu vreau să-l supăr.

— E englez în toată regula! îl asigură ea, prompt. Încetează să-mi mai furi bunicul!

— Mă bucur să te fur pe tine, iubito, şopti el, cu ochii

la buzele ei, sărutând-o. Ceva regrete, Laura?

— Oh, nu, Dimitris, mărturisi ea încet. Orice pânză mai ţeşi, mă strecor cu dragă inimă înăuntru. Vreau doar să fiu lângă tine. Îmi citeşti gândurile şi dorinţele, cred.

— Şi tu pe ale mele. Aşa s-a întâmplat dintotdeauna, şopti Dimitris, strângând-o în braţe. O să fii liberă să-ţi exprimi toate dorinţele, dar niciodată n-o să ne despărţim unul de altul, niciodată.

— Nu vreau să mă despart de tine, spuse tremurând, cu buzele lipite de ale lui.

Era un sentiment minunat. Ca şi întoarcerea acasă. Era liniştea, pacea, dragostea şi bucuria împlinite. Nu mai conta altceva. Simţea înăuntrul ei o energie şi era plină de viaţă, cum nu fusese în ani de zile.

— O să încep din nou să pictez! decise emoţionată.

— Nu chiar în clipa asta, karithia, şopti Dimitris, râzând şi sărutând-o peste tot, pe gură, pe nas şi pe gâtul delicat. Lasă-mi un răgaz să mă obişnuiesc din nou cu toanele tale. Mai târziu, dacă îţi aduci aminte, am planuri pentru tine.

Îşi aducea aminte. Îşi aducea aminte cuvintele rostite de el pe plajă şi cum îi arseseră ei obrajii, dar gura i se lărgi într-un zâmbet, în timp ce el îşi revendica drepturile.

SFÂRŞIT